

Number 9

Contents

Number 9	1
1. Chương 0-1	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	6
4. Chương 3	10
5. Chương 4	13
6. Chương 5	17
7. Chương 6	20
8. Chương 7	23
9. Chương 8	26
10. Chương 9	29
11. Chương 10	32
12. Chương 11	35
13. Chương 12	38
14. Chương 13	42
15. Chương 14	45
16. Chương 15	48
17. Chương 16	51
18. Chương 17	54
19. Chương 18	57
20. Chương 19	59
21. Chương 20	62
22. Chương 21	66
23. Chương 22: Vĩ Thanh	70

Number 9

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, tương lai, cường cường, kiếp lồi công x lưu manh thụ , 1×1, HEEdit: Nguyệt DuBeta: Phùng ĐiệpM

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/number-9>

1. Chương 0-1

Năm 216 trước lịch Vũ trụ, Địa cầu do cạn kiệt tài nguyên mà không thể thừa nhận được tốc độ nhân khẩu tăng trưởng, con người khởi động kế hoạch di dân tới các hành tinh khác trong Hệ Ngân hà, nhưng dù cho từ nền văn hóa viễn cổ lấy được kĩ thuật siêu không gian di chuyển giữa các hành tinh, con người vĩnh viễn không thể tránh khỏi khơi dậy ngọn nguồn một cuộc chiến tranh tranh đoạt lãnh thổ.

Năm 34 năm trước lịch Vũ trụ, liên minh các tinh hệ từng có một kế hoạch bí mật “Kế hoạch Sparta”, tức là trong thời kì chiến tranh bồi dưỡng một chi đội bộ đội đặc chủng tác chiến, là một phần của quân đội chính thức.

Binh lính trong chi đội này không phải thông qua huấn luyện nghiêm khắc những binh lính nhập ngũ được tuyển chọn mà tạo thành. Trong “Kế hoạch Sparta”, binh lính là những đứa trẻ được sàng lọc nghiêm khắc, theo từng thời kì phát triển của đứa trẻ mà phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cả tuổi thơ đều ở trong một trại huấn luyện bị phong tỏa kín mít, bọn họ được giáo huấn tất cả những kiến thức cơ sở mà binh lính cần biết, bao gồm những kĩ năng súng ống, ám sát, đấu – phá, điều khiển thiết bị, truyền thông tin, v.v....

Tại trại huấn luyện có những quy tắc thắng thua cực kì đáng sợ, trong mỗi một lần huấn luyện, những ai không thể đạt được tiêu chuẩn liền bị xử tử, bởi vậy khi chi đội này tiến vào chiến trường, nhân số kì thật không tới một trăm. Nhưng lực lượng “binh lính Sparta” này trong lần đầu tiên ra quân liền lập chiến công vang dội, chỉ bị thương hai người, tử trận một người mà quét sạch một ngàn năm trăm quân địch.

Trận chiến này nhất cử thành danh, sau đó trong vô số trận chiến ngân hà thảm khốc, bất luận quân đội của liên minh tinh hệ nào cũng đều sợ hãi chiến đội ma quỷ này.

Bởi vì trong đầu mỗi ma quỷ, đều không tồn tại bất cứ một loại tín ngưỡng tôn giáo nào, không tồn tại khái niệm thiện ác, bọn họ sẽ không bao giờ nghi ngờ mệnh lệnh của trưởng quan dù mệnh lệnh là đưa súng lên hướng đầu mình bắn một phát.

Bọn họ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, không từ thủ đoạn tiêu diệt kẻ thù.

Khởi đầu lịch Vũ trụ, trải qua vô số chiến tranh giữa người dân các hành tinh, tại tận cùng lễ tế máu rửa tội này, Liên minh các tinh hệ do có được lực lượng quân sự mạnh mẽ nhất đã thống nhất các hành tinh, cũng vì để thống trị vũ trụ, đổi tên thành Liên minh ngân hà vũ trụ.

Lời của tác giả:

Trước tiên là nói qua một chút, truyện này là lấy cảm hứng từ bộ phim điện ảnh [Soldier*], đương nhiên không phải tình tiết giống nhau, bởi vì mở đầu truyện nhân vật cùng hoàn cảnh có giống nhau một chút, nhưng sau khi phát triển tình tiết không liên hệ nhiều đến phim, cho nên trước tiên nói rõ ràng, sau này đỡ khiến hiểu lầm!

* Soldier: Tên Tiếng Việt là “Người lính” được nước Mỹ sản xuất năm 1998, đạo diễn là Paul W.S. Anderson, nội dung Phim nói về một xã hội thuộc thuyết Vị lai, trong cái xã hội ấy một số con người từ khi sinh ra đã được chọn trở thành binh lính và được đào tạo theo cách trở thành những cỗ máy giết người vô đạo. Một trong những “cỗ máy” thành công nhất, dày dạn nhất là Russell đã chiến đấu chống lại đoàn binh lính mới, đặc biệt sau khi được tin là đã chết. Xác anh được tìm thấy trên hành tinh thuộc địa gần như bị lãng quên, nơi mọi thứ đều yên bình. Ở đó anh đã được dạy về những khía cạnh của cuộc sống. Nhưng ngay cả khi đứng lên chống lại binh đoàn mới, anh vẫn ủng hộ quê nhà.

2. Chương 1-2

Lịch Vũ trụ năm thứ 6, Liên minh ngân hà vũ trụ thống nhất được sáu năm.

Trại tập huấn “Kế hoạch Sparta”, căn phòng lớn lạnh như băng, giường ngủ xếp thành một hàng chỉnh tề, giống như cùng một khuôn đúc ra.

Mà binh lính ngồi trên giường, mặc đồng phục giống nhau, khoanh chân ngồi không nhúc nhích trên giường, tựa như nếu dùng thước đo vị trí cũng không mấy may sai lệch một li.

Từ khi bọn họ bắt đầu chiến đấu lúc 18 tuổi, trải qua mấy trăm chiến dịch lớn nhỏ, cho dù bọn họ có năng lực mạnh mẽ siêu việt hơn người bình thường, nhưng vẫn như cũ chỉ là thân thể máu thịt, trong chiến tranh vẫn sẽ bị thương hoặc tử vong. Cũng bởi trong kế hoạch Sparta không có binh lính dự bị, nên hai mươi năm sau, một trăm binh lính Sparta tiến vào chiến trường năm đó chỉ còn không đến hai mươi người.

Bọn họ không hiểu được giá trị những huân chương phần thưởng của Liên minh, chỉ có những vết sẹo trên mặt, trên người họ chứng kiến lại những công huân bất hủ, trong hồ sơ công dân của Liên minh càng sẽ không ghi lại danh tính của họ, mà chỉ có hình xăm laser trên cánh tay cấp cho họ một cái tên mãi khắc sâu lưu giữ cùng với năm tháng.

Nhưng ngay cả như vậy, kinh nghiệm rèn luyện làm họ nhìn qua dù lưng hùm vai gấu cũng không có một tia lão hóa.

Khi không có nhiệm vụ chờ đợi phía trước, họ sẽ như vậy, giống như những cỗ chiến xa cơ giới im lặng bất động trong bãi đậu.

Bởi vì thời điểm kế hoạch Sparta bắt đầu là lúc nhân loại đối với việc nghiên cứu gene chưa đạt đến trình độ có thể lựa chọn chỉnh sửa gene, vì vậy lựa chọn những binh lính đều tồn tại nhân tố không thể khống chế, trong đội ngũ có người Celtic, người Inuit, người Negro, nhưng công cụ không đồng nhất khác.

Cửa doanh trại bị mở ra, ánh sáng bên ngoài nháy mắt tiến vào, nhưng bất cứ một binh lính nào ngồi ở đây trông mắt đều không liếc một lần – lòng hiếu kỳ chưa bao giờ là thứ một người lính nên có.

Phụ trách kế hoạch tập luyện lần này là một huấn luyện cũ – huấn luyện viên Phillip Williams, nhưng hôm nay hắn cũng không có vẻ vênh váo tự đắc như bình thường, bởi vì đi phía sau hắn là một người cấp bậc so với hắn còn cao hơn rất nhiều – Thượng tá quân Liên minh

“Tập hợp!”

Ra lệnh một tiếng, mười lăm tên binh lính lập tức giống máy móc đồng thời được khởi động, “Bộp!” một tiếng đồng thời đứng dậy xếp thành một hàng nhận kiểm duyệt.

“Đây là binh lính mà Tư lệnh Vuitton khen ngợi sao?” Vị Thượng tá quân Liên minh này mang ánh mắt khinh miệt đảo qua đám binh lính thân kinh bách chiến

Huấn luyện viên Phillip Williams hiển nhiên đối với binh lính hắn dạy dỗ ra kiêu ngạo vô cùng: “Đúng, bọn chúng là những người lính xứng đáng nhất.”

“Đáng tiếc a đáng tiếc. Huấn luyện viên Phillip Williams, nếu ông được xem qua binh lính cơ giới chúng ta mới nghiên cứu chế tạo ra gần đây nhất, như vậy suy nghĩ của ông sẽ hoàn toàn thay đổi. Binh lính Sparta được quảng cáo rùm beng tuyệt đối phục tùng, không lưu tình, không sợ tử vong, những thứ đó binh lính cơ giới hoàn toàn có thể làm được.

Hơn nữa chi phí tạo ra một binh lính Sparta, đủ để dây chuyền sản xuất làm ra mười binh lính cơ giới, thời gian lại càng không cần tiêu tốn đến mười mấy năm.”

Phillip Williams cũng không phải không có nghe nói qua, những hoạt động trong không gian, dù là lấy quặng hay khai phá tài nguyên năng lượng, tính bền lâu, độ mạnh mẽ cao, bài trừ phóng xạ vũ trụ, máy móc đã dần thay thế nhân loại trong các lĩnh vực, nhưng khi vận dụng trong chiến tranh, lại vẫn như cũ trong giai đoạn thử nghiệm.

Bởi vì so với binh lính nhân loại mà nói, binh lính cơ giới có giá trị chế tạo thực sự rất cao, quân đội cấp trên lại càng đưa ra nhiều đòi hỏi đối với việc nghiên cứu thiết kế binh lính cơ giới.

Cho nên hắn biết rõ, vị Thượng tá bộ nghiên cứu này muốn đến đây, mỹ danh thì nói là muốn thu thập số liệu tác chiến của binh lính nhân loại để bổ xung phương thức chiến đấu cho binh lính cơ giới, kì thật căn bản là đến để khiêu khích.

Đúng vậy, cách nhanh nhất để đả bại những binh lính Sparta từng được Tư lệnh quân Liên minh tán thưởng, chính là chứng minh sự ưu tú của binh lính cơ giới.

Thân là một lão binh có tiếng, hắn hiển nhiên không cho là đúng: “Thượng tá Raphael, tuy rằng binh lính cơ giới đúng là có thể năng cùng lực lượng vượt trội hơn nhân loại, nhưng trên chiến trường có nhiều điều không may, căn bản không thể đặt ra trình tự. Tôi tin tưởng binh lính của tôi vẫn là không thể thay thế được, bọn họ thân kinh bách chiến, xét về kinh nghiệm tác chiến, sức phán đoán cùng tính cơ động mà nói, bọn họ hiển nhiên càng thêm xuất sắc.

“Oh, thật vậy sao?”

Thượng tá Raphael khinh miệt cười một tiếng, liếc mắt nhìn những binh lính đứng đó thẳng tắp như mũi thương: “Ông đã kiên trì như vậy, sao chúng ta không cùng so tài một trận?”

Trên sân huấn luyện trại tập huấn, mười lăm binh lính xếp thành một hàng thẳng tắp, nhìn phía trước không chớp mắt.

“Giết, giết, giết,....” Một binh lính cơ giới cả người tỏa ra ánh kim loại sáng bóng từ trên xe vận chuyển đi xuống, chiều cao phù hợp khiến nó nhìn qua cực kì tương tự hình dáng nhân loại.

Thượng tá Raphael gõ gõ lên lớp giáp ngoài được chế tạo từ nhiều loại kim loại nặng tinh khiết, chỉ vào vị trí ***g ngực:

“ Binh lính cơ giới sử dụng hai nguồn động lực là năng lượng mặt trời cùng hạt nơtron nạp vào pin phát điện, nó sẽ không biết mệt mỏi, không cần nghỉ ngơi cũng không cần bổ xung năng lượng, so về sức chịu đựng, nhân loại không ai có thể so sánh cùng máy móc.”

Phillip Williams nhú nhú mày, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng điều này quả thật là đúng.

“Đương nhiên, nếu là đấu chạy dài, cử tạ, v.v, tôi nghĩ máy móc đương nhiên có thể thắng?”

Thượng tá Raphael cười lạnh: “Như vậy ý của ông là, chúng ta so về chiến đấu sao?”

Phillip Williams đắc ý gật đầu: “No.9, bước ra khỏi hàng!”

Nghe được mệnh lệnh, một tên đàn ông khô ngô một bước bước ra khỏi hàng.

No.9, thân hình cao lớn, làn da trắng nhợt, sống mũi cao thẳng, con ngươi lam nhạt cùng sắc vàng gần trắng, hiển nhiên là có huyết thống của giống người Aryan. Năm tháng đã khắc lên khóe miệng và khóe mắt hằn những dấu vết thâm thúy, mà trên mặt cùng trên cổ hằn đều có rất nhiều những vết sẹo nhỏ vun, thậm chí còn có một vết sẹo kéo một đường đột ngột trên xương gò má, tuy kĩ thuật chỉnh sửa khuôn mặt bằng điện tử laser có thể sửa đổi khuôn mặt như ý muốn, nhưng bác sĩ trong trại tập huấn hiển nhiên cũng không phụ trách phục vụ phương pháp trị liệu này.

“Ông là muốn để No.9 này chiến đấu cùng binh lính cơ giới của ta? A, không không, không được.”

Đại khái là sợ lớp vỏ kim loại ánh vàng xinh đẹp kia bị đánh đến tan tác đi? Phillip Williams trong lòng đắc ý oán thầm.

Nhưng mà câu tiếp theo của Raphael khiến hắn ngây ngẩn cả người.

“Như thế này không công bằng.”

“Không công bằng?”

“Đúng vậy.” Ánh mắt ngạo mạn của hắn lướt qua vô số những binh lính nhân loại đã dần già đi trong chiến đấu, “Một chọi một dù thắng cũng không biểu hiện được hết năng lực vĩ đại của binh lính cơ giới, tôi thấy nên để một đội ngũ đi, như vậy mới công bằng.”

Phillip Williams khóe miệng co rút, đối phương cuồng vọng khiến hắn cảm thấy chính mình bị vũ nhục nghiêm trọng, hắn mang phần nộ rống lớn truyền đạt mệnh lệnh: “No.5, No.7, No.15, No.36! Bước ra khỏi hàng!”

Những binh lính Sparta bị gọi tên tiến lên một bước bước ra khỏi hàng.

Bọn họ hiểu được ý định của huấn luyện viên, ăn ý đem binh lính cơ giới vây ở trung tâm.

“Đánh bại nó!”

Ngay khi huấn luyện viên ra lệnh một tiếng, năm tên binh lính đồng thời phát động công kích, quyền đầu đâm ra của bọn họ vô cùng mạnh mẽ, đủ để đánh xuyên qua một bức tường dày, những đối mặc với lớp giáp kim loại bao ngoài được trải qua cường hóa từ trường nên có độ chắc chắn cực cao thì ngay cả một vết lõm nhỏ cũng không lưu lại, mấy tên lính lại ý đồ công kích vào vị trí các đốt ngón tay tương đối yếu ớt hơn, nhưng sợi thủy tinh công nghiệp không phải là thứ mà sức mạnh người thường có thể vận gãy, tri khi

trên tay bọn họ có súng ngắm laser để cắt cơ, nếu không lấy lực lượng nhân loại mà nói căn bản ý đồ bề gãy sắt thép căn bản là phí công.

Mà khi bọn họ đã dùng hết kĩ xảo tiến hành một vòng công kích cực mạnh mẽ, Thượng tá Raphael mới thoải mái hạ một đạo lệnh: “Phản kích”

Binh lính cơ giới đang đứng bất động tại chỗ, nháy mắt liền phản ứng lại.

Nắm tay bằng thép một quyền đánh ra, tốc độ cực nhanh, căn bản không để đối thủ có cơ hội né tránh, No.15 đứng ngay phía trước liền bị một quyền đập trúng ***g ngực mà văng ra ngoài, khi hắn rơi xuống cũng không còn đứng lên nữa, bởi vì dưới một đấm này trái tim của hắn hoàn toàn bị đánh vỡ nát.

Binh lính cơ giới dựa theo lệnh phát động công kích, kĩ xảo tấn công của nó đã qua những bước tính toán tinh vi, lựa chọn hình thức công kích nhanh nhất hữu hiệu nhất đối với kẻ thù, tay vừa quét ngang, No.5 cùng No.36 bị hung hăng đánh trúng, xương cổ bị bẻ gãy, cổ xoay thành một góc độ kì dị, nháy mắt đã bị đánh gục.

Còn lại No.7 cùng No.9 không hề mù quáng công kích, lực tấn công mạnh mẽ của đối thủ đủ cho họ nhận thấy độ chênh lệch về thực lực cách rất xa, nhưng bọn họ không hiểu được khái niệm lui bước, càng không nghĩ đến việc đầu hàng.

Chiến đấu đến chết, là chức trách một người lính.

No.9 tránh thoát một đòn khuỷu tay của binh lính cơ giới, mượn lực bắt lấy vị trí bả vai, cánh tay cường tráng xiết chặt phần cổ binh lính cơ giới, còn tay kia thì hướng đến đôi mắt của nó.

Binh lính cơ giới tựa hồ đối với loại công kích này không có dữ liệu cung cấp, nhưng mắt nó không giống với thủy tinh thể yếu ớt của nhân loại, chùy tử làm từ tinh thạch mật độ cao cực kì cứng rắn, cho dù bị No.9 moi ra một bên mắt có một mạch liên kết truyền dữ liệu, nó cũng sẽ không như nhân loại, bởi vì bị thương mà sức chiến đấu giảm xuống.

Nó bắt được cổ No.5, “Crốp” một tiếng, bàn tay dễ dàng bẻ gãy cổ hắn. Sau đó nó vứt thi thể qua một bên, một tay kéo lấy chân No.9, dùng sức giật xuống, ý đồ muốn kéo hắn khỏi người nó. Nhưng No.9 ương ngạnh dùng cánh tay ghì chặt cổ nó, hay bên đầu xuất ra lực lượng mạnh mẽ, chân trái bị nắm lấy rõ ràng phát ra tiếng gân cốt bị kéo gãy.

Nhưng mà No.9 lại giống như không có cảm giác đau đớn, nhưng lực cánh tay của hắn hiển nhiên không thể bì kịp với binh lính cơ giới, cánh tay kim ở cổ nó vì vỏ ngoài kim loại trơn trượt một chút, tạo thành sai lầm, khiến cả người hắn bị kéo xuống mạnh mẽ nện lên mặt đất, binh lính cơ giới bắt lấy cái chân đã biến dạng của hắn, giống như bắt được đuôi một con cá đem cả thân hình No.9 hất lên rồi nặng nề nện xuống mặt sàn cứng rắn.

No.9 không thể động, đôi mắt mở lớn, đồng tử bắt đầu phóng đại.

Nhìn năm cỗ thi thể lạnh lẽo, thân là huấn luyện viên Phillip Williams sắc mặt một trận phát xanh.

Hắn không dự đoán được binh lính của mình trước mặt binh lính cơ giới giống như không chịu nổi một đòn, không đến nửa phút toàn bộ đã bị xử lý hết.

Mà Thượng tá Raphael sau khi đạt được thắng lợi lại tức giận đến phát run, hắn hung ác trừng cổ thi thể, bởi tên No.9 kia dù đã chết nhưng trong tay vẫn còn siết chặt một con mắt. Hắn vốn nghĩ binh lính cơ giới sẽ chấm dứt trận đấu mà không có lấy một vết trầy, không nghĩ tới tự nhiên lại bị một nhân loại làm hư hao một bên mắt.

Điều này đại diện cho cái gì? Đúng vậy, sơ hở!

Hắn thiết kế binh lính cơ giới cũng không hoàn mỹ, sơ hở này đủ để quân đội cấp cao cùng những đối thủ của hắn tìm ra một loạt những hành động chèn ép.

Tên sĩ quan bên người huấn luyện viên Phillip Williams có chút bất an nhìn năm binh lính tổn hại sau trận chiến:

“Huấn luyện viên.....mấy thi thể này xử lý sao đây?” Tuy nói thời kì không có chiến tranh này cơ hội dùng đến binh lính Sparta cũng không nhiều lắm, nhưng dù sao đây cũng là thành phẩm mà Liên minh mất hơn mười năm đào tạo ra.

Raphael hung tợn ra mệnh lệnh: “Ném đến chỗ nào chứa rác rưởi!”

Huấn luyện viên Phillip Williams ghen hợm, tuy muốn phản bác, nhưng chính hắn cũng không thể không nhận thấy binh lính của mình quả thực giống như rác rưởi.

Hắn hướng sĩ quan gật gật đầu: “Coi như là việc ngoài ý muốn trong huấn luyện, đem thi thể ném xa một chút, không cần để bị phát hiện.”

Mệnh lệnh được chấp hành, vệ binh phụ trách dọn dẹp đem mấy thi thể binh lính tha ra ngoài doanh trại.

Nhìn No.9 bị tha đi cuối cùng, Phillip Williams nhin không được phát ra thở dài tiếc nuối: “No.9 từng là binh lính giỏi nhất ở đây.”

Raphael dùng một loại ánh mắt ngốc không ai bằng nhìn hắn: “Phillip Williams, tôi thấy ông còn chưa rõ ràng.” Rồi dùng vẻ người thắng cuộc khinh miệt đảo qua những binh lính nhân loại vẫn đứng thành hàng thẳng tắp như cọc gỗ nhìn chiến hữu chết đi vẫn bất động, “Những binh lính nhân loại này, đã là phế phẩm đáng bỏ đi rồi.”

– Đi Hội cả ngày nên giờ mới ngoi lên post bài được đây:”)

3. Chương 2

Number 9

Tác giả: Live

von deo co (8)

02.

“Uỳnh uỳnh ”

Phi thuyền vận chuyển trong khi di chuyển phát ra âm thanh giống như có thể xé rách màng nhĩ, bởi vì chỉ cần vận chuyển rác rưởi đến một hành tinh xa xôi, cho nên cần bản không cần lo lắng đến chuyện cách âm.

Kho hàng rộng lớn tràn ngập một mùi hôi thối khó chịu, nơi nơi đều là rác thải, đều rách nát đến nỗi không thể thu thêm một chút giá trị nào.

Những thi thể binh lính bị hồ sơ quân đội ghi lại là đã có dấu hiệu tử vong bị vứt bỏ giữa một đồng phế liệu sắt thép, máu tươi sớm đã đọng lại, cổ bị vặn gãy, thi thể bị moi tìm cứng ngắt dần dần hiện ra dấu hiệu thi ban, nhưng lại có một khối “thi thể” vẫn không hề xơ cứng.

(*)Thi ban: hiện tượng sau khi chết, lượng máu đang lưu thông dừng lại, mạch máu hiện lên rõ ràng dưới da tạo thành các đốm đỏ tím.

Chân trái của “thi thể” giống như chân của một con rối gỗ bị bẻ gãy, vặn vẹo, các chỗ gãy xương bị sưng nghiêm trọng, nhưng thi thể sẽ không có những dấu hiệu đó, đương nhiên có thể nói là, hắn còn sống.

Đúng vậy, một kích của binh lính cơ giới khiến hắn bị choáng trong thời gian ngắn, mà sĩ quan do nóng lòng muốn xử lý mấy thi thể nên không cẩn thận kiểm tra, thế là hắn cứ như vậy chẳng hiểu vì sao bị “thanh lí”.

Độ nhiên, No.9 mở mắt.

Hắn mạnh mẽ ngồi dậy, xương sườn rất đau, lực lượng khi thân thể bị đập xuống khiến hắn gãy mấy cái xương sườn, hắn ấn vài cái, xác định xương sườn không đâm thủng nội tạng.

Hoàn cảnh xung quanh đối với hắn mà nói là tương đối xa lạ, các loại phế liệu rỉ sét, các loại hàng hóa bị vứt bỏ, khiến cho tên binh lính chỉ biết phục tùng mệnh lệnh này hoang mang.

Hắn quay đầu lại, thấy thi thể No.5, No.7, No.15, No.36.

Ánh mắt bình tĩnh phán đoán những binh lính này đã tử vong, nhưng cũng không sinh ra thương cảm hay bất cứ cảm xúc nào khác. Trong chiến trường bất cứ lúc nào đều có khả năng tử vong, bao gồm cả chính hắn, làm một binh lính đủ tư cách, nhất định thời thời khắc khắc đều phải chuẩn bị bị chết trận, mà hắn tin tưởng, mỗi binh lính bên trong trại tập huấn đều đủ tư cách.

Nhưng là, vì cái gì hắn lại ở chỗ này?

Trong lúc sinh tử hấp hối, hắn mơ hồ nghe được đoạn đối thoại của viên Thượng tá kia cùng Huấn luyện viên Phillip Williams.

“Ném đến nơi nào chứa rác rưởi.”

“Coi như là việc ngoài ý muốn trong huấn luyện, đem thi thể ném xa một chút, không cần để bị phát hiện.”

“Những binh lính nhân loại này, đã là đáng bỏ đi rồi.”

Rác rưởi?

Ngoài ý muốn?

Phế phẩm?

Hắn đối với những từ ngữ này đều cực kỳ xa lạ.

Thậm chí còn không thể lí giải được vì sao lại dùng những từ ngữ này với hắn.

Hắn còn chưa kịp hiểu rõ tình huống trước mắt, đèn cảnh báo màu vàng cực lớn phát ra những âm thanh chói tai, đáy kho hàng xảy ra những chấn động kịch liệt. No.9 cảm nhận được sát thép bên cạnh bắt đầu xô đẩy, hắn lập tức có ý định leo đến vị trí an toàn, nhưng chân trái bị đánh gãy khiến hắn mất đi sự linh hoạt, mà lúc này đáy kho hàng chứa rác đã nhanh chóng mở ra.

Mặc kệ No.9 kiên trì như thế nào, vẫn như cũ không thể bắt lấy vật nào cố định.

Hắn cùng thi thể bạn bè theo dòng rác rưởi bị ném xuống dưới.

“Uỳnh uỳnh ”

Đáy thuyền hàng mở ra mười khoang cửa, gần vạn tấn rác rưởi bị đổ nghiêng xuống phía dưới.

No.9 nằm trên đồng thi thể, nhìn khoang thuyền tựa như một con quái vật đang chậm rãi khép miệng lại, nhìn thuyền hàng to lớn phát ra âm thanh ù ù xuyên qua tầng mây xám xịt, rời khỏi tinh cầu này.

Hắn cuối cùng bắt đầu hiểu được.

Hắn cũng giống như No.5, No.7, No.15, No.36, tựa như những phế phẩm rách nát, đã bị đào thải.

No.9 cũng không có ý định đuổi theo cái tàu không gian kia – thứ duy nhất nổi nơi hoang vu này với nền văn minh.

Mặc dù không khí nơi này tràn ngập tro, cát bụi, nhưng ít nhất hắn có thể hô hấp được.

Hắn biết loại tinh cầu rác rưởi này.

Bên cạnh hệ Ngân hà có rất nhiều tinh cầu như vậy, trong đó một bộ phận có tầng khí quyển tương tự địa cầu, nhưng bởi vì tài nguyên quá mức nghèo nàn, cũng không thể thỏa mãn nhu cầu di dân, thậm chí cần cố đến độ khoáng vật đều không có, những tinh cầu đó chỉ có thể trở thành nơi chứa rác thải.

No.9 bắt lấy một thứ bên cạnh mượn lực khởi động thân thể, yên lặng quan sát bốn phía.

Có thể từ đây dễ dàng nhìn ra ngoài không gian, có thể thấy tầng khí quyển ở tinh cầu này tương đối mỏng manh, cũng không thể hữu hiệu ngăn cản tia phóng xạ từ ngoài không gian. Trên bầu trời có đến hai mặt trăng, tuy dùng mắt thường quan sát thấy hai tinh cầu này tương đối xa xôi, nhưng cả hai tinh cầu này đều có độ ẩm bề mặt rất cao, phát ra năng lượng đủ để lượng hơi nước ở mặt ngoài tinh cầu này triệt để bốc hơi, mặt đất cần cỗi không có cây cỏ, có thể đoán được khí hậu ở tinh cầu này cực kỳ ác liệt. Trên tinh cầu

này, cho dù có thể hô hấp, nhưng hoàn cảnh khí hậu ác liệt, thực phẩm, thuốc men, thậm chí nước uống đều cực độ thiếu khuyết, khả năng nhân loại tồn tại ở đây là rất thấp,

Nhưng trong hoàn cảnh có thể khiến người cơ hồ tuyệt vọng, No.9 vẫn chú ý đến một chút bất thường.

Một con đường.

Đúng vậy, tuy thoát nhìn cũng không giống đường để người đi lại, bất quá chỉ là đơn giản đem rác rưởi đẩy ra hai bên, nhưng tàu không gian là tùy ý đem rác rưởi đổ xuống, không có khả năng tự nhiên hình thành một con đường như vậy. Nhưng ý tứ chính là, có người.

Phảng phất như chứng thực suy đoán của hắn, một bóng dáng xám vàng từ một núi rác khác vòng qua đây, xuất hiện phía cuối con đường.

Không, không phải một, rất nhanh có đến bốn năm người như vậy xuất hiện ở nơi đó.

No.9 cũng không phát ra bất kì âm thanh kêu cứu nào, ngược lại chậm rãi nằm lại chỗ cũ, lặng im chăm chú quan sát động tĩnh phía bên kia, ở hoàn cảnh không biết là địch hay bạn điều kiện tiên quyết hắn sẽ không bại lộ.

Khi họ càng ngày càng tới gần, No.9 thấy rõ ràng, đó là một đám người khoác áo choàng thông khí tương đối nặng nề.

Vài người vừa xuất hiện trên tinh cầu đầu rác thải này vừa đi vừa lẩm nhẩm tính toán, bên cạnh bọn họ còn có một chiếc xe tải nhỏ chạy bằng điện, phía trên chất một đồng máy móc thoát nhìn có thể sử dụng được. Bất quá con đường này rất nhanh bị đồng sắt thép vừa bị đổ xuống chắn ngang.

Những người mặc áo choàng này không có cách nào đi tiếp, để lại xe tải, từ trên xe tải lấy xuống một cái ba lô to đeo lên lưng, bắt đầu trèo qua.

Động tác của bọn họ cực kì thuần thục thông thả, trong quá trình trèo nếu phát hiện được vật gì hữu dụng sẽ bỏ vào trong ba lô của mình, hơn nữa thoát nhìn được tổ chức phân tán thành hình quạt, lấy khoảng cách hữu hiệu nhất bắt đầu tìm kiếm ở vùng lân cận.

Lúc này rác thải mới bị trút xuống tựa hồ không hề thiết những máy móc tiên tiến kĩ thuật cao bị đào thải, ba lô của những người này đã tràn đầy đồ, áo choàng xám vàng cũng dần dần bị tận dụng thành ba lô, làm họ thoát nhìn như những con rùa đang di chuyển trên núi rác.

Tuy rằng No.9 một mực không lên tiếng, nhưng vị trí của hắn vừa vặn trong phạm vi tầm nhìn của bọn họ.

“Này?”

Rất nhanh đã có một người bắt đầu tìm đến đồng rác phía dưới No.9, nhìn trên giá sát rỉ sét dính đầy máu tươi, tên đó kì quái sờ soạng một hồi, mới đưa tay kéo cái mặt nạ bảo hộ dày cộp xuống, đồng mùi thanh hôi khó phân biệt sộc tới, “Máu?” Kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện một cái đùi cứng ngắt nằm cách đầu nó không xa.

“Không phải đâu?!”

Nó liền leo lên phía trên, thấy một đồng thi thể binh lính. “Nơi này là bãi rác, không phải bãi tha ma a!!! Đám Liên bang ngu ngốc kia có phải hay không vứt nhảm chỗ rồi?”

Thanh âm của người trẻ tuổi tại thời kì vỡ giọng non nớt nhưng hơi khàn khàn, chắc là nhìn thấy những thi thể này không phải gây cổ thì là chân tay vịn vịn, cũng không nghĩ sẽ thấy người sống, đứng lên muốn tới chỗ đồng bạn, chợt trong nháy mắt, bắp chân của nó đột nhiên bị người nắm lấy, do mất cân bằng mà té ngã, trong nháy mắt khi ngã xuống thì bị một bàn tay che kín miệng.

Ánh mắt hoảng sợ như nhìn thấy một bóng ma, bàn tay kìm giữ nó dính đầy máu tươi, tựa như cánh tay của người chết trong đồng thi thể này thò ra! Cậu Nó bị nắm chặt kích động giãy giụa giữa đám đá, nhưng đối với No.9 mà nói, cho dù chân hắn bị bẻ gãy cũng không trở ngại được hắn chế phục đối phương, mà hơn nữa công kích này đơn giản đến từ một tên quét dọn bãi rác.

No.9 một phát kéo mặt nạ bảo hộ của nó xuống, phía dưới lộ ra khuôn mặt đầy tàn nhang lộ vẻ hoảng sợ của một thiếu niên.

Nhưng No.9 cũng không phải vì đối phương là một thiếu niên mà do dự, trong trại tập huấn Sparta bọn họ từng được dạy qua, vì để giết chết địch nhân, con tin là thường dân cũng không tha, cũng không từ thủ đoạn nhất định phải bắn chết, bọn họ được giáo huấn để hoàn thành nhiệm vụ mà không tiếc loại bỏ bất kì một chướng ngại vật nào. Giống như No.9 từng được huấn luyện viên thừa nhận, trong quá trình hoàn thành vô số nhiệm vụ, đã bắt chết không biết bao nhiêu thường dân.

Bất quá hiện tại hắn cũng không có ý định giết chết đối phương, dù sao thì thiếu niên đang thất kinh này chưa lộ ra ý đồ công kích.

Mặc dù động tác của hắn cực kì nhanh chóng, nhưng dù sao thân thể cũng đang chịu trọng thương, căn bản không thể đem con tin kéo tới chỗ ẩn nấp được, bởi vậy mấy thiếu niên đồng bạn rất nhanh phát hiện nó mất tích, lập tức phát hiện ra dị trạng phía bên này.

“Jimmy! Jimmy!!”

“Mau qua đây, Jimmy bị bắt rồi!”

“Là quân liên minh sao? Đáng chết, quân liên minh đến nơi này làm cái gì a?!”

Những người phát hiện dị trạng rất nhanh tiến tới, ba chân bốn cẳng ý đồ chế phục tên lính quân liên minh đột nhiên xuất hiện ở chỗ chứa rác này.

Nếu trong tình huống bình thường, mấy tên thiếu niên chỉ biết đánh ra mấy quyền cước không theo kết cấu gì căn bản No.9 chỉ cần ba giây để hạ gục. Nhưng hình huống hiện tại của hắn đang cực kì tồi tệ, chân trái bị gãy xương nghiêm trọng, không thể đứng thẳng, làm cho trình độ chiến đấu trên diện rộng của hắn bị giảm xuống, bởi vậy không thể không tận lực rút gọn phạm vi chiến đấu, lợi dụng rác rưởi cùng xác binh lính bên người để ngăn cản một ít quyền cước, tìm cơ hội bắt được một người vừa tiến lên quảng ra xa.

Trong khi đánh nhau ngẫu nhiên kéo xuống mặt nạ bảo hộ của đối phương, khuôn mặt lộ ra đều tương đối ít tuổi ngây ngô, mà đám thiếu niên này hình như bình thường cũng quen đánh nhau, nhưng mà áo choàng thông khí ngăn chặn tia xạ công kênh khiến động tác của bọn họ bị trở ngại, cứ nhiên một đám không đánh lại một người, một vài người còn bị hất bay ra ngoài.

“Tránh ra hết cho tao!!”

Trong lúc hỗn loạn vang lên một tiếng quát lớn, đám thiếu niên đang đánh hăng máu cứ nhiên thực nghe lời lập tức tránh ra xa, đột nhiên không có thân ảnh bọn họ che chắn, ánh sáng từ mặt trăng nháy máy chiếu lên toàn bộ người No.9, không có kính bảo hộ, mắt không thể thích ứng với ánh sáng thành linh truyền tới, tầm mắt hoàn toàn biến thành một khoảng trắng xóa.

Trong khi cả người đang choáng váng, No.9 không nhìn được toàn bộ bóng dáng kia, chỉ duy nhất nhìn thấy một chiếc thập tự giá bị ánh sáng chiếu vào phản quang lóe lên ánh sáng màu bạc. Đột nhiên vị trí bả vai bị đánh trúng, không đau lắm, nhưng cảm giác như bị điện giật, ngay sau đó, khi hắn khôi phục lại tầm mắt, hắn thấy trên vai bị cắm một đoạn dây nối với một cây súng điện! Đây là vũ khí phòng vệ đã bị đào thải hơn 200 năm, đầu dây nối với khẩu súng điện đang nằm trên tay một người cũng mặc áo choàng xám vàng.

Đối phương căn bản cũng không tính toán muốn chơi cùng No.9, trực tiếp cầm súng phát điện, không chút lưu tình nhấn nút, dòng điện mạnh mẽ nháy mắt chấn vào cơ thể No.9, như bình thường mà nói, binh lính trong khi huấn luyện thường xuyên bị giật điện, cho dù bị dòng điện công kích dây thần kinh cơ nhục cũng không ảnh hưởng tới lực công kích, nhưng cây súng điện này hiển nhiên đã trải qua cải tạo, nguồn điện nháy mắt bùng nổ cơ hồ có thể đem một động vật nhỏ lập tức nướng chín!

Cho dù là No.9, cũng trong nháy mắt mất đi năng lực chống cự.

Thấy toàn thân No.9 không chống cự được mà run rẩy, đám thiếu niên thiếu chút nữa bị đả bại kia mới chậm rãi lùi lại. Người đánh gục No.9 đi tới, từ trên cao nhìn xuống đánh giá xem không biết vì cái gì lại xuất hiện lão binh ở đây.

Trong tầm nhìn dần biến đen của No.9, hắn nhìn thấy rõ ràng cây thập tự giá từ cổ người kia trượt ra, cùng với áo choàng hạ xuống lộ ra một đầu tóc ngắn màu đỏ cam.

4. Chương 3

Number 9

Tác giả: Live

12841054463786

03.

No.9 tỉnh.

Hắn xác định thời gian mình mất đi ý thức không quá một giờ đồng hồ.

Hắn đã không còn nằm lẫn trong đám thi thể lạnh lẽo ở bãi rác, nhưng đối với một binh lính tử tử cẩn thận, hoàn cảnh hỗn loạn cùng trong đồng rác cũng không có gì khác biệt lớn.

Đây là một căn phòng thiết kế kì quái. Phòng cũng không cao, nhưng chiều ngang rất rộng rãi, trái phải đều có một loạt cửa sổ không tính là lớn nhưng cực kì gọn gàng, thoát nhìn giống như một cabin trong tàu phi hành, bên trong chất đồng đủ loại tạp vật loạn thất bát nháo, cũ nát nhưng nhìn qua cũng không hoàn toàn là không thể sử dụng.

Hắn hiện tại ngoài ý muốn nằm trên một chỗ rất mềm mại, là một băng ghế dựa rất lớn, hắn cũng không biết vì sao mặt ngoài ghế dựa bị bọc một tầng vải dày rất mềm.

Rồi hắn mới chú ý tới cổ tay mình bị hai cái xích kim loại khóa lại, bị cố định lên một cái giá trên đỉnh đầu, quần áo trên người đều bị cắt nát, chân bị thương cùng xương sườn thể nhưng đều băng vải quấn chặt, trên đùi còn được hai phiến gỗ nẹp chặt. Trong trại tập huấn, binh lính bị thương đều được đưa vào trong dung dịch dinh dưỡng, trong trại thái vô khuẩn này máy móc bác sĩ sẽ chuẩn xác tiến hành chữa trị mỗi mạch máu bị tổn thương, như vậy tốc độ khôi phục cực kì nhanh chóng. Hắn đoán loại này hẳn là dùng khoa học kĩ thuật của máy móc hoàn toàn thay thế bác sĩ nhân loại tiến hành phương pháp trị liệu.

“Khò... khò... khò.....” No.9 nghe được có người ngáy thành tiếng ngay bên cạnh.

Hắn nghiêng đầu, nhìn thấy ở một góc không xa, một thiếu niên phủ áo chùng màu xám cũ nát ôm đầu gối tựa vào góc tường ngủ gà ngủ gật, tuy rằng cái áo choàng không phù hợp kia cơ hồ đem thiếu niên phủ kín, nhưng hắn vẫn nhận ra, đây chính là cậu bé mặt đầy tàn nhang từng bị hắn một tay tóm được.

Có lẽ thằng nhóc này cực kì miễn cảm, bị ánh mắt của hắn làm cho bình tĩnh, tầm mắt lập tức đối diện No.9.

Cái loại giữa đồng xác chết đột nhiên sống lại như No.9 khủng bố tới mức đem nó dọa sợ, hơn nữa còn là lúc đang buồn ngủ mơ màng màng, tiểu tàn nhang lập tức hét rầm lên, vội chạy ra bên ngoài để trốn: “Cứu mạng a! Giết người a! Aaaaaaaa.....”

Đối với loại phản ứng quá khích này, No.9 chỉ là yên lặng nhìn, cho đến khi tiểu gia hỏa kia không cẩn thận giẫm phải áo choàng quá dài “rầm rầm bùm bùm”—ngay tại cửa sổ nhào trực tiếp lăn ra ngoài, phỏng chừng bên ngoài còn có cầu thang, cho nên có tạp âm của trọng vật ngã lên ngã xuống bên ngoài.

“Oái.... Ai nha..... Au ui – đau chết mất...” Tiểu tàn nhang bên ngoài rên rỉ. Qua một hồi, trên hành lang vang lên tiếng bước chân thật cẩn thận, một cái đầu nhỏ thò vào đảo đạc nhìn xung quanh, thấy No.9 còn nằm tại chỗ, tay vẫn bị khóa chặt vào giá, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, trong lòng thầm nghĩ không biết lão đại tìm đâu ra cái thứ này, thoát nhìn rất đáng tin cậy nha....

“Jimmy, con mẹ nó mày ngồi góc ở chỗ này làm gì a?!”

Một cánh tay mạnh mẽ tóm lấy cái cổ nhỏ nhỏ của tiểu tàn nhang, đem cả người nó xách lên.

Ánh sáng từ hăng tinh xuyên qua cửa chiếu vào trong phòng bị thân ảnh của một người che hơn nửa, đôi chân dài sải bước đến trước mặt No.9, tóc sắc cam đỏ tựa như bị ánh sáng phủ lên một tầng sức sống, thiêu đốt tâm mắt như một ngọn liệt hỏa.

Người đem tiểu tàn nhang kéo vào là một thiếu niên vóc dáng khá cao, cậu mặc một cái áo may ô đen bó sát người, lộ lộ hiện ra bắp vai cùng cánh tay rắn chắc, thân thể nảy nở không quá khác biệt giữa thiếu niên và người trưởng thành nhưng tuyệt đối là cường kiện hơn so với đồng bạn, khi cậu tháo mặt nạ bảo hộ cùng cởi áo choàng xuống, lộ ra khuôn mặt góc cạnh cực kì cá tính, lông mày xé rách mang đầy vẻ trường dương nhuệ khí, con ngươi màu lam vốn nên nhu hòa nhưng bởi vì lệ khí không chút nào che dấu mà có vẻ lợi hại.

“Lão đại, người kia đã tỉnh!” Tiểu tàn nhang vội vàng hướng cậu báo cáo.

Người trẻ tuổi một tay đem tiểu tàn nhang gạt qua, sải bước đến bên cạnh sofa, hai tay áp chế nửa người trên của hắn, nghiền ngẫm đánh giá lão binh quân Liên minh bị khóa trên sofa.

Trên cổ cậu đeo một cây thập tự giá, No.9 hiện tại mới thấy rõ vật tượng trưng cho tôn giáo trong truyền thuyết, dù được làm thủ công thô ráp, nhưng vẫn có thể thấy trên thập tự giá là một người đàn ông vẽ mặt thống khổ, hai tay bị cố định hai bên. No.9 nhớ rõ trong một ít tư liệu quân sự có ghi lại dòng tôn giáo trên Địa cầu đã từ rất lâu, Liên minh ngân hà vũ trụ vì để thống trị tốt người dân, “phụng hành” chính là lý luận tôn giáo duy nhất, ngày nay các giáo đường trên tinh cầu đã trở thành di tích lịch sử được bảo tồn, chỉ có một ít tinh cầu cách xa còn tồn tại một ít tín chúng. Đối với binh lính như No.9 mà nói, hắn không cần tin tưởng bất luận cái gì, hướng chỉ là một binh lính đã “chết”.

Người trẻ tuổi khoe miệng khơi lên một chút ý cười kiêu căng, dùng một loại ánh nhìn như thể con mồi bị sa bẫy đánh giá qua lại trên thân thể No.9, bị đánh đến gãy xương cùng ứ thanh do xuất huyết bên trong, còn những vết sẹo ngay dọc, người đàn ông tựa như một cái túi cũ được chấp vá chằng chịt.

Nhưng cứ cho là một lão già, không ngờ lại có một cơ thể khí phách hoàn mỹ như thế này. Cơ ngực hùng hậu rắn chắc, cơ lưng cùng tứ chi phẳng phất như đúc ra vẻ kiên cường do luyện tập lâu dài, tất cả đều là thân thể nam tính thành thực. Tuy rằng cậu đối với chính mình rất tự tin, nhưng không thể không thừa nhận rằng, thân thể thiếu niên chưa nảy nở cùng người trưởng thành vẫn là kém hơn một chút.

Ánh mắt lại chạy tới bộ vị ở khóe gian, nam tính hùng tráng trưởng thành màu sắc hơi thâm cùng bụi cỏ đen nhánh, làm cậu không nhìn được so sánh khổ hạ đồng loại một chút, thiếu niên tuy không bằng nhưng khoe miệng kinh kinh cười khẩy, hừ, tính cái rắm a, chờ tôi lớn thêm một chút khẳng định là to hơn của chú!

Người trẻ tuổi không cam lòng mang theo ác ý rõ ràng với miệng vết thương ở bắp vai bị điện giật của No.9:

“Này! Lão già, chú tỉnh a?”

Kì thật câu hỏi này là hoàn toàn dư thừa, cậu cũng không nghĩ đối phương sẽ trả lời, đặt mông ngồi vào sofa đối diện thoải mái dựa vào ghế, “Tôi không biết vì sao chú tới đây, nhưng kì thật chỗ này cũng không hoan nghênh người ngoài tới, đem chú trở về cũng chỉ vì không muốn thấy thêm một cái thi thể bốc mùi nhà.”

Chân cậu duỗi dài ra, bắt chéo gác lên cái sofa dưới thân No.9, Jimmy chân chó lấy từ trong túi áo ra một hộp giấy rách tung tóe đựng hàng cấm của vũ trụ là loại thuốc lá trong quá khứ.

Đem thuốc lá kẹp tại giữa ngón trỏ cùng ngón giữa, tùy tay từ trong đám tạp vật lôi ra một cái súng lửa, dùng ngọn lửa mãnh liệt châm thuốc lá xong, cậu thuần thục hút một hơi phun ra một đám khói trắng, nhìn thoáng qua tiểu tàn nhang vẻ mặt nơm nớp lo sợ không dám tới gần dù đối phương đã không thể động đậy được, phiến toái nắm lấy mái tóc đỏ cam ngăn ngắn rồi bừ: “Mẹ nó, trừ bỏ tôi ra, bọn họ không ai dám thu lưu chú đâu, đều sợ không cẩn thận bị chú vặn gãy cổ. Thực phiến toái a, chú có muốn nhanh chết một chút hay không, tôi có thể trực tiếp đem chú cùng mấy cái thi thể kia chôn chung!!!”

Jimmy ở bên cạnh cẩn thận nhắc nhở: “Lão đại, lời nói của anh như thế nếu bị nữ tu Emma nghe thấy, lão bà kia sẽ thuyết giáo anh một trận....”

Người trẻ tuổi ngậm thuốc lá trực tiếp cứng đờ, ánh mắt hung ác liếc qua tiểu tàn nhang, làm Jimmy sợ tới mức rụt cổ lại, cả người cơ hồ muốn rụt hẳn vào trong áo khoác xám.

“Tao con mẹ nó đương nhiên biết! Tao tình nguyện đi đào quặng cũng không muốn nghe lão bà kia niệm thánh kinh!!” Cậu tức giận đập sofa một cái, hung hăng trừng No.9 đang nằm trên đó, “Nghe tôi nói này, ông già! Nơi này là tinh cầu rác số 243, người trên tinh cầu này tất cả đều không chịu gia nhập Liên minh, tội phạm truy nã, người đào vong, còn có một ít phản quân Liên minh thất bại, đám ác ôn kia tuyệt đối sẽ không bắt tay với một tên cự binh Liên minh.”

“Đúng vậy đúng vậy! Đều là một đám người không biết nói đạo lý!!!” Tiểu tàn nhang ra sức phụ họa.

“Coi chừng hấn cho kĩ!”

Sau khi ra lệnh, người trẻ tuổi đem hai tay dút vào túi quần, chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên dừng lại, quay đầu nói: “A, đúng rồi, quên tự giới thiệu. Tôi kêu Sachs, là lão đại khu 28 này.”

Phụ trách trông coi hẳn vẫn là tiểu tàn nhang, nhưng cái phòng sắt này hiển nhiên là của người trẻ tuổi thô bạo kêu Sachs kia, bởi vì đến buổi tối là tiểu tàn nhang rời đi, mà Shachss lại trở lại phòng sắt, đến nằm ở cái đệm cũ đặt tận trong cùng.

No.9 yên lặng quan sát thiếu niên tự xưng là lão đại này. Cậu mỗi sáng sớm đều ra ngoài, cơ hồ cho đến khi hằng tinh đi được một nửa quỹ đạo, đêm tối bão cát bắt đầu mạnh lên mới trở về ngủ một giấc. Thời điểm Sachs trở về đều có vẻ cực kì mệt mỏi, có khi khéo miệng hoặc thân thể mang một ít thương tích đánh nhau, có khi toàn thân lay lộn như nhảy vào đồng bùn lầy vài lượt, cũng có lúc mang về vài cái máy móc nhỏ nhỏ không biết tên, rồi không biết mệt mỏi đùa nghịch, nếu may mắn có thể khởi động nó một lần, như vậy đồng tap vật trong phòng lại tăng thêm một thành viên mới.

No.9 vẫn bị khóa trên sofa, hẳn đối với việc chính mình có mặc quần áo hay không cũng không để ý, xấu hổ chưa bao giờ là một việc một danh binh cần quan tâm đến, nhưng tiểu tàn nhang mỗi ngày đều trông coi đại thúc có vẻ là không biết nên đem ánh mắt đặt chỗ nào, cho nên ngày hôm sau không biết khiếm từ nơi nào được một cái chăn bông cũ mền phủ cho hắn.

Tiểu tàn nhang cũng phụ trách mỗi ngày đổi thuốc cho No.9, bất quá đối với lực khôi phục cường hãn của no.9, nó vẫn tỏ vẻ bất mãn.

Nhìn cái chân đã bớt sưng, hơn nữa còn có thể bỏ nẹp gỗ, Jimmy cau cái mũi nhỏ đầy tàn nhang: “Chú làm sao lại lành nhanh như thế a?” Nó có chút oán giận trừng mắt liếc No.9 một cái, “Muốn phụ trách chú nhưng khó được như ý, không tôi lại phải cùng người khác tới bãi rác thu nhặt tài nguyên a.”

Nó là một cậu bé rất lảm chuyện, cho nên dù No.9 mỗi ngày đều không hé miệng nửa câu, vẫn có thể nghe nó lảm rảm mà nắm được không ít chuyện, “Khu 28 của chúng ta này là địa bàn cực kì tốt nha, bởi vì gần đường an toàn nên rất nhiều phi thuyền chở rác sẽ nhả hạ trực tiếp đổ hàng hóa xuống đây, mấy tên ác ôn khu khác thường xuyên tới đây, nếu không có lão đại, nhóm người chúng ta sớm đã bị đuổi khỏi khu 28 rồi.....”

Tài nguyên không nhiều lắm, cho nên tranh đoạt là tất nhiên.

Cũng liền khó trách Sachs mỗi lần ra ngoài đều sẽ mang theo cái súng điện cải tạo phi pháp kia.

Tiểu tàn nhang sau khi chăm sóc tốt cho hắn, tựa hồ mới nghĩ ra một vấn đề cực kì nghiêm trọng: “A! Đúng rồi! Chú vẫn chưa nói cho tôi biết tên của chú nha! Không đúng, chú hình như..... Một câu cũng chưa mở miệng a~ Chẳng lẽ..... chú bị câm điếc?!”

Nó giống như phát hiện được một bí mật kinh thiên động địa, đứng lên hướng phía trong phòng hét to, “Lão đại! Lão đại! Em phát hiện chú ấy bị câm điếc!!!”

“Câm miệng! Jimmy! Có tin tao dùng kim của lão bà Emma đem miệng mi khâu lại hay không?????”

Mới rời khỏi giường nên Sachs tương đối giống một con bạo long rít lên, khiến tiểu tàn nhang sợ rơi mức rụt cổ lại, phảng phất giống như đang tránh sóng xung kích.

No.9 đối với mấy loại uy hiếp này cảm thấy cực kì khó hiểu, mỗi khi tiểu tàn nhang làm ầm ĩ, người trẻ tuổi lại dùng phương pháp này uy hiếp, No.9 cũng chưa từng tiếp xúc qua cái loại vũ khí gọi là “kim” này, cho nên không thể hiểu được rốt cục nó đối với thân thể nhân loại có thể gây ra tổn thương đến trình độ này,

nhưng mà theo hần phỏng đoán, hần phải tương đối đáng sợ, nếu không thì tại sao mỗi lần vừa nhắc đến, đều khiến tiểu tàn nhang im miệng.

“Nhưng chú í không chịu nói tên nha.....” Tiểu tàn nhang tội nghiệp nói nhỏ.

Sachs đã bị đánh thức buông đôi chân thon dài ngồi bên mép đệm, gãi mái tóc rối bù, không kiên nhẫn hừ hừ: “Trên cánh tay ông chú không phải có chữ khắc lazer sao? Là No.9”

No.9 mí mắt giật giật, đối với cái tên này là phản xạ có điều kiện, đến nay vẫn còn bị ảnh hưởng, nhưng động tác này quá mức nhỏ, nên tiểu tàn nhang không để ý tới.

“A! Là vậy sao?” Tiểu tàn nhang đại khái bây giờ mới chú ý tới, cực hiếu kì sẫm soi con số trên cánh tay so với đùi nó còn to hơn, “Nhưng là gọi No.9 sao..... Thật kì quái nha!!!”

“Không gọi No.9?” Thiếu niên đứng dậy tìm thuốc lá, nhưng có vẻ tìm không thấy, lơ đãng trả lời, “Vậy gọi Cửu thúc đi...”

(*) Chú thích: Number 9 = No.9 = Cửu Hào, giờ bọn họ gọi chú ý là Uncle 9 = Cửu thúc

5. Chương 4

04

Trong quá trình khôi phục thân thể, No.9 vẫn bị khóa trên sofa như cũ, cho đến khi xương đùi lành hẳn là có thể tháo tấm ván gỗ cố định xuống.

Sachs tựa nửa người trên khoang truyền, bên cạnh có một thiếu niên mặt đầy tàn nhang ngồi thu lại giống như một con chuột nhỏ, thoát nhìn cả người tản ra lệ khí không dễ chọc. (*lệ khí: tạm hiểu là không khí u ám)

“Chú à, tôi nghĩ qua mấy ngày vừa rồi chú hẳn đã hiểu rõ rồi chứ.” Cậu nhóc có mái tóc cam đỏ ngắn ngắn đem cái côn điện từng giết đau No.9 ra nghịch nghịch, thứ này ở trên các sao mẹ đã từng cực kì thịnh hành, được Người thi hành sử dụng làm vũ khí giết điện, cũng đã sớm bị đào thải do khoa học kĩ thuật phát triển. Nhưng trong thời đại của vũ khí nóng này, một dao vào tim vẫn nguy hiểm như cũ, chỉ bởi phương pháp dùng dao, nên lực sát thương mới yếu hơn.

“Khu 28 này là địa bàn của tôi, nếu chú nghĩ có thể gây rối ở chỗ này, tôi cũng không ngại lại đập chú thêm trận nữa đâu. Nhưng mà bây giờ chú đã tỉnh lại rồi, sẽ không có sofa thoải mái để nằm nữa. Chú chắc đã phát hiện ở đây không có nước cùng bất cứ thực vật nào sinh trưởng, tất cả đều là hoang mạc, nhưng mà chú cũng không cần lo lắng bị chết khát hay chết đói, bởi vì trước đó, chú sẽ bị bức xạ nhiệt nướng thành thây khô.”

Vì để gia tăng sức thuyết phục trong lời nói của lão đại, Jimmy dùng sức gật đầu, thiết chút nữa gật đến sái cổ.

No.9 vẫn yên lặng như cũ, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, nhưng hần thả lỏng cơ bắp toàn thân biểu hiện không có ý định công kích, Sachs bĩu môi với Jimmy, tiểu tàn nhang sợ tới mức mồm chữ O chỉ vào chính mình: “Em... em đi????”

“Yên tâm, nếu ông chú bẻ gãy cổ mi, tao tuyệt đối sẽ giúp mi báo thù.”

Jimmy vẽ mặt khóc tang: “Lão đại, đùa vậy không có buồn cười nha.....”

“Tao nói để mi cười hử???” Mặt Sachs nổi lên một khí thế không cho phép làm trái, một phát nhét chìa khóa vào tay Jimmy nhát gan.

Tiểu tàn nhang đành phải thành thành thật thật nhận chìa khóa, nơm nớp lo sợ tới gần No.9, vừa đem chìa cắm vào trong ổ khóa, vừa lầu bà lầu bà: “Chú à, chú xem tôi chăm sóc chú nhiều ngày như vậy, đừng bẻ cổ tôi nha.... Lần trước trúng một cái tát của chú thiếu chút nữa cái mũi tôi bị đập gãy luôn rồi.....” Nó cố

gắng nhanh làm cho xong, khổ nỗi cái khóa này sớm đã là đồ cổ, chìa khóa cắm vào trong ổ đều bị rỉ sét, mặc kệ nó vận thế nào cũng không ra.

Thấy động tác của nó chậm như rùa, bên kia Sachs tính tình không tốt mất hết kiên nhẫn gào lên: “Mày làm cái gì thế hử???”

“A ” Nó sợ tới mức tay run lên, “cạch” một tiếng thanh thúy, thiệt tốt nha, cái chìa khóa vốn không chắc chắn bị nó bẻ gãy, cứ thế mà nằm luôn trong ổ khóa.....

Sachs im lặng.

“Em.... em không cố ý a.....” Sợ bị bạo đại nổi bão, Jimmy luống cuống tay chân bày ra bộ dáng sắp khóc thét.

No.9 vẫn đang nằm im trên sofa đột nhiên giật giật thân, chỗ hai cánh tay bị khóa cứng trên đỉnh đầu đột nhiên dùng lực, dưới da thịt như sắt thép xoay nhanh, nháy mắt bộc lộ một sức bật cực lớn, “rắc rắc” một trận, xiềng xích chỗ giữa hai tay lập tức bị mạnh mẽ giật đứt, hai tay sau khi được tự do lại lần lượt bẻ gãy còng hai bên tay, món “đồ cổ” thoát nhìn chắc chắn triệt để biến thành sắt vụn.

Jimmy trừng lớn hai mắt nhìn một màn khó tin trước mặt, không đùa chứ? Sao có thể nhẹ nhàng bẻ gãy như thế, như vậy lúc trước xích hắn làm cái gì?! Tưởng tượng đến những lúc nó ở cạnh No.9, cũng không dưới trăm lần có thể bị hắn mạnh mẽ giựt khóa rồi bẻ gãy cổ, Jimmy đáng thương bị dọa đến mức hai chân nhũn ra.

Sachs hơi nheo cặp mắt có đôi tròng màu trời xanh tỏa sáng nhu hòa kia lại, nhưng cũng không dùng gây điện để khống chế đối phương.

“Thực có ý tứ. Ông chú, chú so với bọn quân Liên minh có cái đầu hổng hóc ngu ngốc chỉ biết tuân lệnh kia thì đặc sắc hơn!!”

No.9 cũng không phủ nhận điểm này.

Trong tình huống địch ta chênh lệch quá xa, nếu không có mệnh lệnh chiến đấu tới chết, như vậy cứ cố sức chống lại là không có ý nghĩa. Bảo tồn tính mạng, phục tùng hoàn cảnh, khôi phục sức chiến đấu, tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ, mới là việc một binh lính thực sự cần làm.

“Được rồi!” Không nhìn tới Jimmy vẻ mặt hoảng sợ biểu tình sắp té xỉu, Sachs lục trong đồng thùng hòm xếp chỉnh tề lôi ra một bộ áo phòng hộ, ném cho No.9, “Hôm nay thời tiết tốt, chúng ta ra ngoài tìm vài thứ hữu dụng đi.”

No.9 đem còng tay bị hắn giật xuống ném lên bàn, mặc bộ quần áo bảo hộ vào, mặc dù có chút không vừa, đặc biệt là chỗ cơ ngực cùng lưng, hoàn toàn bị buộc chặt cứng.

Lần đầu tiên được cho phép bước ra ngoài, nhưng hắn cũng chẳng lo lắng, mỗi bước đều vững vàng.

Cái gọi là thời tiết tốt, căn bản chính là bão cát bốc lên che khuất bầu trời, cuồng phong gào thét thổi quét ở tầng khí quyển, hỗn loạn vùn vùn cả tấn cát bụi, đến nỗi như biến thành một tầng mây che lấp ánh sáng của hằng tinh, khiến mặt đất biến thành một mảnh tối tăm u ám, ngược lại lại giúp con người ngăn cản phóng xạ mà không cần đến đồ bảo hộ.

Trong cơn bão cát này hắn thấy được cái gọi là “Khu 28”.

Kì thực nơi này cũng là một khu chứa rác, thượng vàng hạ cám bị đào thải vứt ngập bốn phía, có tên lửa dỡ xuống từ thiết bị phi hành, có lớp xe vận tải cũ kĩ, các máy móc phương tiện chuyên trở vì khoa học kĩ thuật phát triển mà bị bỏ qua, bị đổ chồng lên cùng một chỗ, chúng nó hình thành thành một cánh cổng, nối liền thành một bức tường thành hữu hiệu để ngăn cản bão cát thổi quét.

Theo cửa kính xe hoặc phía sau xe trống hốc trống hoác có thể thấy, nhiều ông già, cũng có những đứa bé tuổi còn nhỏ, hiển nhiên thùng xe và những phương tiện phi hành này chính là nơi họ ở. Bên trong thùng xe hay những phương tiện phi hành này cực kì chật hẹp, căn bản là không phải chỗ cho người ở, nhưng đối với sinh hoạt tại hành tinh rác thải cần cỗi này, so với không có thì loại tài nguyên tiết kiệm này chắc chắn khá thực dụng để là chỗ ở.

Thân là lão đại Sachs ở trong một công cụ phi hành từng rất phổ biến – là máy bay vận tải cỡ lớn có thể đón tới khoảng 150 nghìn lượt khách, sau khi dỡ xuống một loạt những băng ghế ngồi thì không gian được mở rộng ra tương đối nhiều.

Từ những cửa sổ phía sau lộ ra những khuôn mặt mang biểu tình đề phòng chăm chú quan sát No.9, đúng như Sachs nói, dân cư nơi này không hoan nghênh người xa lạ đặc biệt là một tên đàn ông lai lịch không rõ, không chỉ vì hấn khôi ngô cường tráng đến dọa người, mà càng bởi vì đây là loại tình cầu cần cỗi, càng nhiều người thì tương đương tài nguyên tiêu hao càng nhiều thêm một phần. Ví dụ ban đầu một cái bánh ngọt thì chia cho a phần, thì bây giờ cái bánh phải chia thêm một phần, tương đương với mình thiếu đi một phần.

Tuy nhiên bởi vì No.9 đứng cùng với Sachs, nên ai cũng không dám đưa ra ý kiến phản đối, dân cư ở khu 28 đều biết, Sachs không phải là một boss tốt tính, sự tình mà cậu quyết định, người phản đối đều phải nói chuyện với năm đám cứng rắn của cậu ta trước.

Sachs có thói quen đem tay cắm vào hai túi quần, miệng ngậm một điếu thuốc, hoàn toàn không để ý đến mấy ánh mắt xung quanh, trực tiếp đi tới phía trong dãy nhà. No.9 đi theo phía sau cậu, không nhanh cũng không chậm bảo trì khoảng cách hai bước chân. Đến nỗi Jimmy hoàn toàn một bộ dạng khẫn trương, trực tiếp chạy trước.

Bão cát dường như càng lúc càng lớn, tầm nhìn xa trên mặt đất giảm xuống, bọn họ cơ hồ đi tới cuối cùng, mới thấy một ngôi nhà gỗ đứng sừng sững giữa một đồng sắt vụn. Đúng vậy, cái này không phải là một dụng cụ phi hành được cải tạo qua, mà là một căn phòng chân chính dùng gỗ dựng lên. Trên cửa phòng dính một cây thập tự giá, có một người mặc áo choàng màu đen, nhìn qua có vẻ là một bà lão khoảng sáu mươi tuổi đang đứng ở trước cửa.

Bà tóc trắng xóa, trên mặt cùng trên tay đều bị năm tháng để lại những nếp nhăn khắc sâu, nhưng tinh thần có vẻ rất tốt.

“Nữ tu Emma!” Jimmy cao hứng chạy lại.

“Hắc! Nhóc Jimmy a!!!” Bà lão vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó, “Con tới thật đúng lúc, bữa tối vừa mới chuẩn bị xong.”

Jimmy vẻ mặt chờ mong nhìn về phía bà: “Quá tốt, đêm nay ăn cái gì? Khoai tây?? Hay vẫn là cà chua???”

“Con đúng là cái đồ tham ăn.” Bà lão cười từ ái để cậu vào, lúc quay đầu nhìn Sachs thì nhăn mặt, “Sachs! Lão đã nói bao nhiêu lần không được hút cái thứ xấu xa sinh bệnh này, cậu muốn đem phổi của mình biến thành màu đen sao???”

“Phiền chết đi! Dù tất cả nội tạng của tôi đều bị nhuộm đen thì cũng không phải chuyện của bà.” Sachs tuy rằng bày ra vẻ mặt không cần quản giáo, nhưng lại thành thành thật thật đem điếu thuốc mới hút được một nửa phun ra, rồi mới chìa tay chỉ chỉ về phía No.9, “Tôi đem gia khóa này mang tới đây, muốn ăn sống hay nấu tương tùy lão.”

Nói xong nhấc chân chui vào bên trong.

“Nói cái gì vậy!! Đứa nhỏ này thật là...” Bà lão rất bất đắc dĩ, nhưng trong ánh mắt càng nhiều bao dung, bà nhìn về phía No.9 mang theo ý xin lỗi, “Đừng để ý, Sachs chính là thích giận dữ. Xin chào, ta là nữ tu sĩ Emma. Vào đi, chàng trai, đừng đứng ngốc bên ngoài như thế! Có nhiều người đang đợi cậu đấy!”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, No.9 không tiếng động đánh giá qua căn phòng gỗ cũ nát này, thoát nhìn không có bất kì thứ gì có vẻ quân sự, bức tường ngoài cũng không có khả năng mai phục hỏa lực, như vậy nó dùng làm gì? Làm kho hàng chứa quân bị sao? Nhưng như vậy mục tiêu tấn công quá rõ ràng, không thích hợp.

Mặc dù hiện tại hấn có chút thắc mắc đối với loại thiết kế như vậy, nhưng hấn cũng chỉ có thể yên lặng theo sau nữ tu sĩ Emma đi vào bên trong.

Cánh cửa nặng nề đóng lại phía sau hấn, ngăn cách bão cát đang thét gào phía bên ngoài, một thứ ánh sáng nhu hòa bao trùm phạm vi tầm nhìn của No.9. Ngọn đèn màu cam khiến người ta cảm thấy như đang đặt

minh trong một nơi thực an tường, thực thoải mái. Nơi này không có bất cứ một vũ khí hay vật tư chiến đấu như trong tưởng tượng của hắn, chỉ có một bàn cơm bằng gỗ thật dài, cùng một đám thiếu niên đã ngồi chỉnh tề. Mấy cặp mắt song song trừng hắn, không chút che giấu sự tò mò với người lạ. Mà Sachs thì đã ngồi vào vị trí phía bên trái sát vị trí chủ thượng.

Nữ tu sĩ để No.9 ngồi đối diện Sachs, cũng đặt trước mặt hắn một cái thìa cùng một cái bát rỗng.

Bà ôm đến một cái tô to, bên trong tỏa ra khói trắng phiêu đăng, hương vị tràn ra không gian, nữ tu sĩ lấy cái muôi, múc vào mỗi cái bát trước mặt các thiếu niên một muống canh, trong đó có một ít sợi bào nhỏ màu đỏ cùng mấy khối mềm nhuyễn.

“Oa! Là cà rốt nấu cùng khoai tây!”

Jimmy đã sớm nhận không được, cầm thìa muốn ăn, lại bị nữ tu Emma nhanh tay nhanh mắt gõ cho một cái: “Nhóc Jimmy của ta, cậu có phải quên cái gì không???”

Sachs ngồi bên cạnh Jimmy tặng cho nó một cái đảo mắt trắng dã ý muốn nói “Đồ ngu ngốc”, dẫn đầu nhắm mắt lại hai tay giao nhau rồi đặt lên trán, các thiếu niên khác cũng vội vàng làm theo.

“Cảm ơn Chúa, đã ban cho chúng con lương thực, giúp chúng con sống sót.” Không thể nói rõ có bao nhiêu thành kính, nhưng khi một người trẻ tuổi ngông cuồng an tĩnh lại, hướng về phía thần linh hư vô cầu nguyện, cho dù một đầu tóc màu cam đỏ cứng rắn, cũng bởi vì một khắc này mà mềm mại buông xuống.

Bọn nhỏ theo cậu cùng niệm một câu: “Amen”. Rồi mới tự cầm thìa như mưa càn gió quét xử lý đồng thức ăn trên bàn.

No.9 yên lặng nhìn động tác của chúng nó, đoán rằng ở nơi này trước khi ăn sẽ làm động tác như thế, đang định lặp lại một lần, thì bị Emma mỉm cười ngăn lại: “Chỉ có tin tưởng, thì tiếng nói của cậu mới có thể truyền đến tai Thần.”

No.9 nhìn về phía Sachs, tin tưởng vào Thần?

Sachs tựa hồ chú ý tới ánh mắt của hắn, mồm ngậm thìa thức ăn, cậu không lẽ phép cũng chẳng che giấu chút nào nói thẳng: “Ai cho tôi ăn cơm tôi liền tin tưởng kẻ đó, chỉ cần còn sống là được.”

“Tên hỗn xược này.” Nữ tu sĩ Emma đối với ngôn từ khiêu khích thần linh của Sachs cũng bó tay, bỗng nhiên chú ý tới No.9 không có ý định động vào thức ăn trước mặt, không khỏi hỏi hắn: “Có chuyện gì? Thức ăn không hợp khẩu vị sao?”

“Chú không thích ăn khoai tây sao? Đừng lãng phí nha, tôi giúp chú xử lí!” Vừa nghe thấy vậy Jimmy vội với tay muốn lấy thức ăn trước mặt No.9, nhưng Sachs so với nó còn nhanh hơn, lấy thìa gõ vào mu bàn tay nó, tiểu tào nhang cảm thấy như xương cốt đã vỡ vụn, vội ngao ngao rút tay về, không dám có chủ ý với đồng thức ăn trước mặt No.9 nữa.

No.9 đánh giá mấy “hình khối” trước mặt, đây là thức ăn sao?

Bên kia Sachs đã lang thôn hồ yết ăn được hơn phân nửa, ngẩng đầu thấy No.9 còn đang ngồi yên lặng, dường như đoán được cái gì, cậu giơ cái thìa đựng đưa trước mặt No.9, rồi xúc một thìa trong bát, đưa vào miệng mình, nhai nuốt, cố ý ngẩng đầu để đối phương có thể nhìn thấy hầu kết cậu hoạt động khi nuốt thức ăn xuống.

Jimmy thấy thế cuối cùng cũng hiểu được: “Chú à, sẽ không phải là chú chưa từng ăn cơm chứ?”

Mấy đứa nhỏ khác đều cảm thấy rất ngạc nhiên, cảm thấy cái người lực lưỡng trước mắt thoát nhìn thật đáng sợ nhưng bây giờ cũng không còn lung túng nữa, vì gã đàn ông nhìn như cao lớn khôi ngô cư nhiên cả thìa cũng không biết dùng, so với bọn nó còn ngốc hơn!

Sachs tiếp tục vui đầu ăn hùng hục: “Đó là bởi vì toàn bộ vũ trụ này đại khái chỉ có chúng ta ăn khoai lang.”

Nữ tu sĩ Emma trừng mắt nhìn tên xu tiểu tử khẩu thị tâm phi một cái: “Thần minh ban cho nhân loại nhiều loại thực vật hương vị khác nhau, là một ân điển vĩ đại. Các loại hương vị này nếu biết chế biến, chính là mỹ vị chân chính.”

Trong nhà dân cư thuộc địa thường không chứa thức ăn, họ không cần sử dụng khoai tây hay ngũ cốc, mà họ đều chế biến thành nước dinh dưỡng, mấy loại hợp thành nước dinh dưỡng rẻ tiền, nhưng lại có giá trị phục vụ thân thể hấp thu thành phần rất cao. Đối với dân di cư vũ trụ mà nói, họ phải làm rất nhiều việc, vô luận là khai phá tinh cầu khoáng sản, kiến thiết thuộc địa, tiến hành phát triển quân sự,... gieo trồng cây công nghiệp bị coi là một hành vi lãng phí tài nguyên. Mọi người trên thuộc địa đều không dùng tràng vị để tiêu hóa thức ăn cứng rắn, mà họ đều sử dụng thức ăn công nghiệp hợp thành từ thịt cùng thực vật.

Trên thực tế trong lúc No.9 dưỡng thương, để hẩn nhanh khôi phục nên Sachs đều cho hẩn dùng nước dinh dưỡng.

Nữ tu sĩ Emma cầm lấy cái thìa trước mặt nhét vào tay No.9: “Ăn đi, ta nghĩ cậu nhất định sẽ thích loại thực phẩm lạc hậu này!”

No.9 liền học theo động tác của Sachs, múc thức ăn trong bát, rồi mới bỏ vào miệng, bởi vì múc khá nhiều khoai tây, nên nước rót cả ra bàn. Hắc há to miệng, tận lực nuốt cả một thìa đầy, tinh bột trải qua nấu nướng cực kì mềm mại, các tưa lưỡi đều bị kích thích thật lớn, nhưng lại khiến hẩn run rẩy trong chốc lát.

Hẩn không biết biểu đạt như thế nào, nhưng làm một binh lính xuất sắc, hẩn hẩn là không nên có cảm giác, nhưng dù cho trải qua huấn luyện binh lính nghiêm khắc, nhưng bản năng của nhân loại đối với sự vật tốt đẹp vẫn không bị cắt đứt, huống chi đó lại là hương vị tại hành tinh mẹ từng chinh phục vô số người nhưng bị di dân quên lãng. Từng đường cong cứng ngắt trên khuôn mặt có vẻ vô cùng rồi rầm rầm vụn vỡ, nhưng mặt ngoài chỉ nhìn như vì động tác nhai nuốt của hàm khiến cho bộ mặt biến đổi.

Sachs liếc mắt một cái nhìn tình cảnh lộn xộn như lần đầu tiên trẻ con khi ăn cơm: “Ông chú, chú thật ngốc nha!” Phía sau đầu bị gõ một cái, lão đại khi 28 bình thường tác uy tác quái bất chấp bị No.9 cười nhạo, đen mặt phần nộ gầm lên: “Chết tiệt! Bà già, bà muốn gõ cho óc tôi văng ra ngoài mới thôi hả?!”

“Cái loại chuyện ghê tởm đó ta cũng chẳng thèm.” Nữ tu sĩ Emma mặc kệ cậu, quay đầu về phía No.9 cùng đám trẻ đang lang thôn hổ yết, biểu tình thoải mái như một bà mẹ nhìn đám trẻ của mình ăn, “Đừng lo lắng, bọn nhỏ, từ từ ăn, ngày hôm qua thu hoạch được rất khá, hôm nay mỗi người đều có thể ăn đến no bụng.”

“Oa! Quá tốt!” Bọn nhỏ hoan hô một trận, ăn sạch bách thức ăn trong bát.

6. Chương 5

05

Ăn cơm xong bọn nhỏ đều rời khỏi bàn dài, vây quanh bên người Sachs nhìn cậu đùa nghịch một loại máy móc kì quái, cái máy này là đồ Sachs tha về từ đồng rác khu 01, khu 01 là một trong 243 hành tinh rác rưởi xuất hiện sớm nhất, rác rưởi ở nơi đó hình như đều là đồ chỉ còn tồn tại trong sách giáo khoa điện tử lịch sử khoa lý còn ghi lại, ngay cả trong nhà bảo tàng cũng chưa chắc có thể thấy.

Máy móc kì quái này là một ống tuýp, kết cấu được hàn từ một tấm thép cứng, bên ngoài được kim loại bao thành hình giọt nước bảo vệ, hệ thống phím ấn ở mặt trước cũng không quá phức tạp, chỉ là phân nhánh thành cột theo hướng đường rãnh giữa thân, được kết nối với các bánh xe để khống chế phương hướng, bên dưới máy móc được lắp đặt hai cái bánh xe lớn.

Sachs ghé vào cái máy đang dùng công cụ đốt lửa (*) để sửa chữa hệ thống, cho dù là phương tiện giao thông từng được lưu hành phổ biến ở tinh cầu, nhưng khối rác rưởi to lớn này tại cái tinh cầu bão cát đầy trời nằm qua năm tháng dài rộng, rỉ sắt cùng mài mòn khiến rất nhiều bộ phận đều mất đi công năng, cho dù là ai nhìn thấy đồng sắt vụn này, cũng không có ý định bỏ thời gian để đi sửa chữa, nhưng ngoài ý muốn chính là, Sachs tính tình siêu táo bạo này cũng rất có kiên nhẫn nha, đã vứt cái đồng này ở góc nhà từ từ sửa được nửa năm rồi.

(*) Chắc tương tự mỏ hàn, mình cũng không chắc lắm, chỉ cố dịch thật dễ hiểu thôi.

Nhu yếu phẩm để sửa máy cũng không có khả năng mua được, nhưng cậu tìm lại các linh kiện bị vứt bỏ ở khu 01, sau đó mài gọt lại, đem vỏ ngoài bằng kim loại rỉ sét vá lại, cũng phun lên một lớp sơn mới, nhìn

qua bên ngoài, hoàn toàn giống như đúc một chiếc mô tô đua mà trước kia giới trẻ hay sử dụng.

Người trẻ tuổi một mặt đầy dầu máy cuối cùng cũng cuốn lại dây máy đốt lửa, cậu vươn eo duỗi tay khởi động mạch điện rồi ấn phím, máy móc đã lặng yên mấy trăm năm giống như một quái vật bình tĩnh, toàn bộ khung máy đều kịch liệt rung lên, đột nhiên phát ra tiếng rít gào!

Khởi động được rồi!!

Bọn nhỏ vây quanh phát ra tiếng hoan hô thắng lợi, lão đại bọn nó thật giỏi a!!!

Sachs khóa ngồi trên cái xe, giống như đang ngồi trên ngai vàng của riêng cậu, đặc ý lấy tay xoa xoa cái trán đầm mồ hôi. Tay cậu ngược lại khá sạch sẽ, nhưng cậu lại quên trên mặt mình đầy dầu máy, lau lau qua một chút, trên mặt xuất hiện thêm mấy cái đường đem ngòm ngoằn ngoèo, khuôn mặt đang lạnh khốc giờ biến thành một tiểu sửu, đổi lại khiến bọn nhỏ cười to, thế là lão đại khu 28 nổi bão rồi nha, rít gào đánh về phía bọn trẻ.

Nữ tu sĩ Emma thu dọn xong đồng hồ hỗn độn trên bàn cơm, cầm tạp dề trong tay cười từ ái nhìn bọn trẻ đang hò hét ỉn ỉn, cùng với một thiếu niên gương mặt hung ác mỗi khi bắt được một đứa lại đem vết bẩn trên tay quẹt vào mặt nó.

“Nó là một đứa trẻ tốt.”

No.9 đang ngồi tại chỗ không chút di dịch không biết đối phương có phải đang nói chuyện với mình hay không, bởi vì ánh mắt của bà dừng lại ở chỗ bọn trẻ chứ không phải nhìn hấn.

Trong nửa giờ ngắn ngủi vừa rồi, hấn đã xác nhận được thể chế thống trị của khu 28. Tuy rằng Sachs từng tuyên bố mình là thủ lĩnh, nhưng khi bà lão Emma này dùng bạo lực với đánh mắng cậu, cậu lại không dám phản kháng, tuy rằng mặt ngoài nhìn có vẻ không phục, nhưng kì thật đối với mệnh lệnh của bà cậu đều ngoan ngoãn phục tùng.

Bởi vậy hấn đoán rằng, ở khu vực này cậu chỉ lão đại ở khoản « nói chuyện bằng tay chân », lãnh đạo chân chính phải là nữ tu sĩ Emma.

Tại doanh trại tập huấn Sparta, thời điểm huấn luyện viên nói chuyện đều nhìn thẳng vào binh lính tiếp nhận mệnh lệnh, tuyệt đối không nói một câu dư thừa không liên quan, lại càng không đưa ra bất kì một vấn đề có tính tham khảo với binh lính. Mà binh lính cũng chỉ được phép trả lời “Vâng, đội trưởng.” Cho nên hiện tại hấn đối với việc trả lời về vấn đề thống trị khu 28 hoàn toàn không có quan điểm cùng khái niệm nào.

Nhưng nữ tu sĩ Emma cũng không có ý tứ bắt buộc hấn phải trả lời, bà chỉ mỉm cười ngồi xuống nghỉ ngơi. Niên kỉ của Emma cũng đã rất lớn, chăm sóc một đám trẻ con khiến bà cực kì mệt mỏi.

“Người phải đến đây, đều có nguyên nhân của mình, ta nghĩ cậu cũng giống như vậy, bất quá đây cũng không phải điều quan trọng.”

Emma cuối cùng cũng quay đầu lại, ánh mắt sắc sảo nhìn hữu thần mang theo cơ trí cùng năm tháng nhìn thẳng vào No.9, No.9 theo bản năng căng cứng thân thể, tựa như phản ứng mỗi khi huấn luyện viên kiểm duyệt binh lính, hấn đều đứng thẳng chăm chú nghe mỗi câu mỗi chữ, cho dù không nhất định hiểu được, nhưng hấn biết rằng mình phải nghe.

“Quan trọng là thấy rõ tâm của chính mình. Nếu muốn lưu lại, cho dù lực lượng lôi kéo hai chân có nhiều như thế nào, thì vẫn không thể di dịch nửa bước.”

No.9 hoàn toàn không thể lý giải lời Emma nói. Nhưng ít ra hấn hiểu được, chính mình đã muốn buông tha, ngay cả trại tập huấn Sparta nơi hấn được sinh ra cũng không thể trở về. Hiện tại dưới tình huống này khách quan mà nói, hấn phải tận lực nghe theo mệnh lệnh của Emma. Nghe trái tim, nhịp tim vào khoảng 76 lần, là mức độ bình thường. Thử duỗi chân tay, xương đùi đã khôi phục trạng thái khỏe mạnh, phụ trọng 50kg việt dã hành quân gấp 30 km hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Tôi nói lão thái bà này, ông chú này còn muốn tôi chờ bao lâu nữa hử?” Sachs khiêng theo một đứa trẻ ôm cổ cậu không buông lại gần.

Nữ tu sĩ Emma nghiêm mặt: “Ta thấy các cậu ở cùng một chỗ không phải rất tốt sao? Ta thấy cứ như vậy đi, không tất yếu phải đưa tới đây.”

“Cái gì?!” Sachs không nghĩ tới bà cư nhiên lại không đồng ý, “Tôi ở một mình rất tốt, việc gì phải ở với ông chú này?!”

Nữ tu sĩ Emma không cho là đúng: “Chính là bởi vì cậu vẫn đều ở một mình, như vậy thật không tốt, rất quái gở, người trẻ tuổi cũng không thể luôn sinh sống cô đơn một mình như thế, nhân loại là giống loài quần cư, ta cảm thấy hiện tại đúng là một cơ hội tốt.”

“Chờ một chút, chờ một chút!” Sachs chịu không nổi nữ tu sĩ lải nhải, cậu bắt lấy vấn đề trọng điểm, “Hơn nữa hẳn là binh lính liên minh, nơi này của chúng ta từ khi nào biến thành trại thu lưu?”

Nữ tu sĩ Emma thở phì phì trừng cậu: “Chẳng lẽ cậu nghĩ muốn đem một người bất lực không có một người thân nào đẩy tới hoang mạc tử vong sao? Ta không nhớ là mình đã dạy cậu thành loại người lãnh huyết vô tình như vậy khi nào đâu.”

No.9 yên lặng ngồi ở chỗ kia, cũng không có bất cứ biểu tình gì, hẳn chỉ dùng ánh mắt chăm chú nhìn bọn họ, nghe họ nói chuyện.

Sachs không có cách nào giải thích rõ tình huống, phiền toái không thôi bắt đầu gỡ rối một đầu tóc cam đỏ cứng rắn kia: “Tôi không phải có ý này! Tôi còn chưa nói ra trực xuất hẳn, chỉ là muốn sắp xếp cho hẳn một chỗ ở khác thôi, khu 25 gần đây không phải có rất nhiều phi hành khí kiểu dáng lạc hậu chất thành đống sao? Tôi mang hẳn đi nhìn rồi chọn một chiếc tha về là được?”

Sắc mặt nữ tu sĩ Emma dịu đi một chút, bất quá bà vẫn như cũ không chịu thỏa hiệp: “Làm thế phiền toái lắm. Chỗ của cậu rộng rãi như thế, hai người ở không phải vừa đủ sao?”

Sachs không cho là đúng, phá bình quá suất: “Chỗ đó không phải ai cũng có thể tới ở a?!”

“Không phải ai cũng có thể? Jimmy!” Nữ tu sĩ Emma bỗng nhiên cao giọng hướng bọn trẻ đang ngồi xổm ngó nghiêng cổ máy cũ kì quái kia kêu tên Jimmy gọi lại.

Tiểu tàn nhang chạy tới: “Có việc sao, nữ tu sĩ Emma?”

“Jimmy, ta hỏi con, con có nguyện ý cùng ở với Sachs không?”

“Con con con con ở ở ở cùng cùng cùng lão lão lão lão đại đại đại đại đại đại?!” Jimmy hoàn toàn lâm vào gặp phải hoảng sợ như gặp ngày tận thế, cái miệng luôn riu rít giờ lại nói không lưu loát.

Sachs tuy rằng tuyệt đối không muốn cùng kẻ nào ở chung, nhưng nhìn bộ dáng Jimmy như gặp quỷ thế kia, nhất thời khó chịu, một tay kiềm lấy cái cổ yếu ớt của nó: “Sao vậy? Mi dám không nguyện ý ở chung cùng tao??”

“Lão đại, tha mạng em đi...” Jimmy cuối cùng tìm lại được tiếng nói của mình, “Anh còn nhớ lần trước Angus chỉ là gọi anh rời giường thôi, bị anh chặt gãy 2 cái xương sườn..... Em còn chưa muốn chết a lão đại.....”

Đối với bằng chứng đại nhất gan này đưa ra, cậu không phủ nhận được, nhưng đó cũng không phải do cậu cố ý nha, tuy nhiên đúng là có đá gãy hai cái xương sườn của Angus thật.

Chỉ tưởng tượng tới mình bị lão đại chộp tới ở chung, nó chắc chắn sẽ chịu cảnh ngược đãi rất thảm a..... Vì mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, Jimmy thông minh nhắm tới No.9 đang yên lặng, ông chú này tuy rằng tuổi hơi lớn, nhưng xét về thân thủ mà nói hẳn tuyệt đối là người ngẫu nhất nó từng thấy, lại nghĩ đến tính khí bạo phát vô cùng nghiêm trọng của lão đại khi phải rời giường, phỏng chừng chắc sẽ không sao. Thế là tròng mắt vừa chuyển: “Lão đại anh không phải đang ở cùng chỗ với chú sao? Em cảm thấy hai người ở chung rất tốt, chú í cũng không thích nói chuyện, cũng không phiền đến lão đại, tuyệt đối thích hợp hơn so với em!”

Nữ tu sĩ Emma có chút đồng ý với tiểu tàn nhang, ném cho Sachs một ánh mắt ý “cậu nói xem kia”, rồi với vồ vồ bả vai No.9: “Xú tiểu tử này xin nhờ cậu chăm sóc, ta biết nó không phải là một đứa dễ hầu hạ.”

“Bà lão kia, bà làm rõ một chút nhá! Cho đến nay thì rốt cuộc là ai chăm sóc ai hả?? Nếu không phải tôi đem hân kéo về, tên này đã sớm biến thành thi thể trong đồng rác đó!!!”

“Cho nên, các cậu phải chăm sóc lẫn nhau, tốt quá rồi còn gì.”

Nữ tu sĩ Emma dứt khoát giải quyết, Sachs hoàn toàn không hề dừng phản bác, còn về No.9, hân hoàn toàn không có lập trường phản kháng, hân vâng theo quyết định của người lãnh đạo khu 28.

“Bộp!” Khó chịu đá văng cửa chính, Sachs một bộ mặt đen xì xì đi vào cabin phi cơ hàng không bị vứt bỏ, một cước đá văng đồng sắt vụn cản đường, đi đến bên cái giường phía cuối, thô bạo đá văng giày trên chân, trực tiếp lên lên giường, ngủ.

No.9 đi theo cậu vào, cẩn thận đóng cửa khoang thuyền, cản trở bão cát càng lúc càng lớn bên ngoài. Jimmy sợ chính mình sẽ bị chộp tới ở cùng lão đại, cho nên đã sớm chuẩn thẳng.

Đối với No.9 mà nói, hân tuyệt đối cho rằng lãnh đạo tốt cao khu 28- nữ tu sĩ Emma là một người cơ trí, đem hân một binh lính ở lại bên người thủ lĩnh quân sự Sachs, cùng lúc có lợi trong việc theo dõi, cũng tiện đưa ra mệnh lệnh.

Sachs hiển nhiên cũng không đồng ý loại sắp xếp này.

Tuy rằng không muốn, nhưng cậu vẫn ngầm đồng ý cho hân ta trở lại nơi này.

No.9 đứng bên trong cabin, Sachs không có mặt để an bài chỗ nghỉ ngơi cho hân, thế là hân vẫn ngồi trên ghế salon.

Một khó chịu, một lặng yên, cabin lâm vào trong yên tĩnh, cabin tuy rằng rất kiên cố, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gió cát gào thét bên ngoài, cùng với tiếng vang của một vài mảnh kim loại bị gió thổi văng vào thành cabin.

7. Chương 6

06

Trời trong, nhưng người ở trên hành tinh phế thải 243 này lại không dám để da thịt của mình hưởng thụ ánh sáng cùng nhiệt lượng hằng tinh mang lại, bọn họ đem toàn bộ thân thể giấu trong trang phục bảo hộ nặng nề, cẩn thận đi lại trong núi rác trùng trùng điệp điệp.

Đã không còn mỹ phúc đi hầu hạ ông chú, tiểu tàn nhang không thể không mặc trang phục phòng hộ theo mọi người tiếp tục đến núi rác thu thập tài nguyên hữu dụng. Nó vụng trộm liếc nhìn lão đại.

Hôm nay tâm tình lão đại thoải mái nhìn không được tốt a. Sachs ngồi xổm trên một đồng sắt, miệng ngâm điều thuốc, mặt đất ở trước mặt cậu đầy những tàn thuốc, áo choàng đem nửa khuôn mặt chìm vào trong bóng tối, hoàn toàn trong bộ dáng chó có lại gần.

Nhóm cư dân khu 28 đối với việc trong đồng rác rưởi chôn chắt như núi tìm được tài nguyên hữu dụng đều đã quen tay quen nghề, cũng không cần chỉ huy. Cho dù là một ít trẻ còn nhỏ tuổi, từ khi còn nhỏ đã được sống trong một thiên đường toàn rác thải, thì cũng sẽ hiểu được đâu là một vài loại náy móc thoát nhìn còn hữu dụng.

“Lão đại, anh xem cái này còn có thể dùng không?”

Một đứa nhóc choai choai tìm được một đồ vật kim loại kỳ quái hình tròn chạy tới, trên mặt khắc 12 vạch, ở giữa có ba kim, nhưng thoát nhìn thực sự rất cũ, kim đã sớm dừng lại, đứa nhóc cũng không biết thứ này rốt cục dùng làm gì, nhưng đối với nó, nhặt được một cái máy móc đầy đủ thế này đã là không tệ.

Sachs đưa tay nhận lấy thứ kia, lật trước xem sau một hồi, mới vặn một cái chốt kim loại ở phía sau, “két – két — két”, bánh răng bên trong phát ra tiếng ma sát, những cái kim đồng hồ già cỗi cũ nát kia cứ nhiên bắt đầu “tích – tích” chuyển động!

Đứa nhóc cực vui mừng, nó đem cái máy đã được sửa lại cẩn thận bỏ vào trong cái túi to của mình, sợ sơ suất một chút sẽ hỏng. Sachs nhìn động tác của nó, tâm tình ngược lại càng trở nên không xong, “phi ”

một tiếng phun điều thuốc ra, cậu biết cái đó dùng làm gì, ít nhất cậu cũng từng xem qua sách ghi lại, đó là một thứ dùng để tính toán thời gian ở trên mẫu tinh lúc trước, gọi là đồng hồ.

Nhưng nó thì dùng làm gì? Trên hành tinh rác 243 này, hai hằng tinh khiến nơi này dường như không có đêm tối, thứ thời gian tiêu chuẩn ở đây chả có nghĩa lý gì.

Trẻ con nơi này hoàn toàn không biết ngoài bầu trời vàng đục xám xịt này, bên ngoài kia còn có màu xanh lạnh, màu đỏ, thậm chí là màu đen kịt, mặt đất không chỉ là đất cát khô cằn, mà còn có những nguồn nước dồi dào bao trùm cả một khoảng đất, đồi núi không hề có sắt vụn rỉ sét, mà có những thực vật xanh tốt và bùn đất màu mỡ. Chờ khi bọn nó lớn lên, ánh mắt gặp bất cứ sự vật gì cũng tràn ngập hiếu kì cùng chờ mong kia rồi sẽ dần bị thế giới màu xám nơi đây đồng hóa, giống ánh mắt những người trưởng thành không thể có sinh cơ, những người mỗi ngày đều đi lục tìm trong đám phế thải bọn nhà giàu cảm thấy không cần hoặc dùng không tốt mà vứt bỏ, chỉ vì sống sót mà thôi.

“Về thôi.” Sachs đứng lên, khiêng cái gói linh kiện to đặt bên người lên.

Jimmy có chút không cam lòng đánh giá đồng máy móc còn lại, hôm nay nó không thu hoạch được cái gì lớn: “Lão đại, không tìm thêm chút nữa đi? Những thứ kia đều là ngày đó đổ xuống cùng với ông chú, khu 15 cùng khu 17 bọn họ khẳng định là thềm đến chảy nước miếng!”

Chiến tranh tài nguyên, từ trước tới nay tại hành tinh này có những quy củ bất thành văn, đương nhiên cũng có một vài bộ phận không thích tuân theo quy củ này, bọn họ càng muốn đợi người khác tìm thấy tài nguyên hữu dụng rồi dùng vũ lực đoạt lấy, khu 28 bọn họ giống như một miếng thịt mỡ béo bở, chỉ sợ sớm đã được để mất tới.

Nghe thấy tiểu tàn nhang nhắc tới No.9, Sachs lập tức đen mặt: “Cút! Không nhìn thấy đường chân trời phía Nam đã không còn rõ ràng rồi sao? Gió rất nhanh sẽ thổi tới đây, mà cũng không phải chỉ là bão cát, không đem mây cuốn lên trời chắc. Bằng không mây cho là vì sao đám tham lam khu 15, 17 kia lại buông tha cơ hội cướp đoạt tài nguyên?”

Jimmy cuống quýt trèo lên một số vị trí cao, quả nhiên thấy đường chân trời phía Nam đen sì một mảng, tựa như một đầu quái thú đáng sợ đang ngủ đông. Khu 28 cách nơi này không xa, còn trở về kịp, đại khái nếu là khu 15 và 17, chỉ sợ có đến mà không có về.

Thời tiết trên tinh cầu này biến hóa cực kì kịch liệt, một khắc trước có thể sóng yên biển lặng, nhưng ngay sau đó cả khu vực có thể bị vùi trong bão cát, tựa như Sachs đoán trước được như vậy, khi mọi người vừa mới xuống khỏi phi hành khí trở lại khu 28, một trời bão cát phủ thiên cái địa gào thét đã bao trùm.

“Đáng chết, sớm biết vậy đã mang theo mặt nạ bảo hộ...” Trở lại địa bàn của mình, Sachs đem ba lô đầy ắp linh kiện tùy tay vứt trên mặt đất, không ngừng “phi – phi – phi” phun cát trong miệng ra, cát giắt trong hàm răng lạo xạo theo từng động tác khiến cậu cực kì không thoải mái, lại dùng sức cào cào đầu một vòng, cát rũ đầy sàn nhà. Bão cát bên ngoài quá lợi hại, khiến áo choàng cũng không thể che hết, cát theo khe hở rơi vào bên trong, cậu liền đen áo choàng rũ rũ, rũ được cũng khoảng cả cân cát.

Chờ cậu sửa sang xong, ngẩng đầu lên nhất thời sững sờ.

Đi nhầm chỗ hả?

Tuy rằng không gian trên khoang thuyền cực kì lớn, nhưng toàn bộ khu 28 đều là chỗ cực hỗn loạn, cậu luôn bên trong đồng tài nguyên bởi ra những thứ không trọng yếu mà đến cư dân ở hành tinh rác rưởi này cũng lười liếc mắt tới, rồi mới mang về chỗ mình ở, tuy mỗi thứ cũng không hăng sẽ hoạt động lại được như cái xe kia, nhưng đồ triệt để vô dụng cậu cũng không vứt bỏ, một số thứ nhỏ nhỏ hữu dụng như điện thoại sẽ đưa cho nữ tu sĩ Emma hoặc một ít người cần, nhưng vẫn có rất nhiều thứ kì quái còn ở tại nơi này. Bảo cậu đi thu dọn là không có khả năng, nơi này một đồng chỗ kia một xấp, càng xếp càng loạn.

Nhưng hiện tại cậu nhìn sàn nhà gọn gang trước mắt, quả thực là không nói nên lời!

Trên đường sẽ không đá trúng vài thứ linh kiện kim loại linh tinh nữa, các loại linh kiện hay máy móc đều được tập trung thành một chỗ có trật tự, thậm chí quần áo cũng được gấp xếp vuông vắn, cảm giác nơi này biến thành một chỗ trưng bày máy móc cũ chứ không phải ổ chó của cậu nữa..... Mà tại chỗ cậu cất thứ đáng giá nhất – bộ sách giấy, cũng bị động qua, hành tinh rác rưởi có hoàn cảnh khô ráo ngoài ý muốn,

khuyến trang giấy cùng chữ ảnh in ấn trên đó đều có thể được bảo tồn, cậu từ một quyển tạp chí motocross toàn cầu thấy được hình dáng xe máy, nhìn ngắm và xem qua một ít sách liên hiểu được cấu tạo của loại phương tiện chuyên chở này, từ một quyển sách giáo khoa vật lý tiểu học đã biết tác dụng của đồng hồ, từ một tập tranh cho thiếu nhi rực rỡ nhiều màu sắc mới biết được bầu trời xanh trong cùng mặt đất xanh rì tươi mát, hay màu sông biển xanh thẳm.

Ai làm?!

Nhưng ngay sau đó cậu liền hiểu được.

Vô luận là phát triển đến trạng thái gì, bản năng động vật của nhân loại đối với địa bàn đều cực kì mạnh mẽ, đặc biệt là giống đực, tuyệt đối sẽ không vui khi địa bàn của mình bị một giống đực khác xâm chiếm, mà thân là lão đại khu 28 cậu lại càng mất hứng khi nhà của chính mình bị một ông chú ở nhờ dọn đến sạch sẽ chỉnh tề!!

Ngay tại thời điểm cậu chuẩn bị bạo phát, cửa cabin phía sau liền bị đẩy ra, hiển nhiên vận khí No.9 thực không tốt, trời ra đúng trước cơn bão.

“Con mẹ nó thế này là sao hả?!”

Sachs không đợi phân trần, một cước tung người sút qua.

“Bụp!!” một tiếng, một cước kia đá vào vòm ngực cứng rắn của No.9, dưới cơn thịnh nộ một cước này cực kì mạnh, trực tiếp đem người đập ngã về phía sau, trầm đực nện trên cánh cửa khoang thuyền. Thương tất lần trước chưa hoàn toàn khỏi hẳn, Sachs không chút lưu tình đá một cước cực ngoan độc vào đúng miệng vết thương, nội tạng bị động vào khiến hắn một giây hít thở không thông.

Thân thể khô ngô va chạm vào cánh cửa phi thuyền tạo ra thanh âm cực kì lớn, cơ hồ khiến cả cabin đều rung động, Sachs không nghĩ đối phương cứ như vậy ngạnh đỡ một cước của cậu, lực mình dùng có bao nhiêu cậu đương nhiên biết rõ, lập tức nhủ mày: “Làm cái gì vậy, ông chú? Chú không ngốc đến nỗi lần này cũng không biết tránh? Ít nhất cũng phải đưa tay chặn lại ít lực chứ?”

Nhưng ngay sau đó cậu mới chú ý lần nổi giận này có bao nhiêu quá đáng, bởi vì No.9 một tay cầm hai cái cà mên bằng nhôm, một tầng một tầng pha biệt đưng thức ăn, mà tay kia thì cầm một bình nhiệt giữ ấm, bên trong chắc là đựng nước canh. Vừa rồi trúng một cước như vậy, đồ ăn cùng canh cứ nhiên không bị đổ ra ngoài, No.9 bảo hộ rất tốt đồng đồ đó.

Lần này đến phiên Sachs xấu hổ, tính tình cậu tuy rằng táo bạo, nhưng cũng không phải là người không biết phân biệt tốt xấu, đồ ăn này không cần phải nói cũng biết là của nữ tu sĩ Emma làm, lúc trước nếu giống hôm nay trở về muộn, Sachs sẽ không đi quấy rầy bà nghỉ ngơi, cơm chiều thì tùy tiện ăn cái gì gọi là có, hôm nay cứ nhiên có người đem riêng cơm của cậu về..... Nhưng cậu cứ nhiên còn đập cho người một phát.

Nhưng mà No.9 cũng không nói gì, một cước kia đối với hắn mà nói nhiều nhất chỉ khiến hắn tạm dừng hô hấp trong một giây, đương nhiên đối với binh lính trong chiến đấu như thế là tương đối nguy hiểm, nhưng hiện tại không phải trên chiến trường, nhiệm vụ hắn nhận được là đem đồ ăn vận chuyển an toàn đến khoang thuyền, đưa cho Sachs, sau đó đối phương đem toàn bộ những thứ trong này ăn hết.

Thứ này trước khi giao tận tay Sachs tuyệt đối không thể có bất cứ tổn hại nào, bởi vậy hắn mới không chế cơ thể không nâng tay ngăn cản công kích kia, dù sao thân thể hắn cũng đủ lực lượng để thừa nhận.

“Chú....” Sachs không biết giải thích thế nào, sắc mặt không tốt đặt mông ngồi trên ghế, “Chú đem đồ ăn để trên bàn.”

No.9 theo mệnh lệnh đem cà mên cùng bình giữ nhiệt để trên bàn, cũng mở ra, từng bước từng bước dọn tới trước mặt Sachs, rồi mới ngồi xuống đối diện cậu, hắn phải dựa theo phản phó của nữ tu sĩ Emma ở chỗ này xác nhận Sachs hoàn toàn ăn hết đồng thức ăn này.

Sachs cũng đối bụng, cầm thìa cầm cà mên đưa lên miệng ăn ào ào.

No.9 nhớ tới mệnh lệnh quan trọng nhất trong hạng mục công việc được nữ tu sĩ Emma giao cho.

“Ăn chậm một chút. Cẩn thận nhai nuốt. Nếu không sẽ không tốt cho tiêu hóa.”

Sachs đang ăn lang thôn hổ yết nhất thời dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía No.9, sau một lúc lâu, mới nuốt đồ ăn trong miệng xuống: “Chú à, thì ra chú không cầm đũa a?”

No.9 cảm thấy đây là một vấn đề có thể trả lời: “Không, trưởng quan.”

“Khụ khụ khụ ” Sachs trực tiếp sặc, suýt nữa ho đến rút gân, thật vất vả mới thở được một hơi, trừng mắt nhìn về mặt ông chú như bình thường, “Chú cố ý??”

“Không, trưởng quan.”

“.....”

Tuyệt đối không thừa nhận đây là ý của bà lão kia.....

Bất quá có người ngồi cùng mình ăn cơm thực sự rất tốt, cho dù đối phương chỉ là người đối diện dựa theo mệnh lệnh xác nhận mình phải ăn sạch đồ ăn.

Trương ra một bộ mặt kiệt ngạo bất tuân pha chút ý cười, Sachs lấy thìa gõ gõ thành cà mên: “Tôi nói này ông chú, tôi cũng không phải cái loại người đầy đầu chỉ có ý niệm để thu phục người khác. Chú cứ gọi tôi là lão đại, hoặc là Sachs.”

*Kiệt ngạo bất tuân: Tính tình hung hăng, không biết phục tùng.

“Vâng, trưởng quan.”

Có phải phàm là người nhiều tuổi thì đầu óc đều xơ cứng không thể câu thông như vậy không a?

Sachs nuốt một miếng khoai tây cuối cùng, không chịu nổi trợn trắng mắt.

8. Chương 7

07

Sachs đã một lúc lâu không nhớ đến tư vị miệng phì phèo điều thuốc. Bởi vì cậu dùng tất cả tinh thần bán *** nằm trên mặt đất chống đỡ thứ rèn luyện của ông chú kia, đường cong cơ lưng căng cứng che kín mồ hôi, chắc chắn không chỉ thực hiện hai ba trăm lần là có thể đạt được hiệu quả.

Mà lúc trước, khi cậu còn nửa tỉnh nửa mê ngáp ngủ với tay vào túi tiền trên quần áo tìm thuốc lá, ông chú kia cứ nhiên lợi dụng mảnh sắt thép trong cabin phóng về phía cậu.

Kì thật đối với No.9 mà nói, mỗi ngày huấn luyện cường độ cao là điều thiết yếu, vô luận có nhiệm vụ hay không, bọn họ đều phải sẵn sàng tùy lúc phóng vũ khí ra, không có khả năng đặt vụn sắt tại những góc sáng sủa như thế.

Cuối cùng là phục hồi lại tinh thần tuổi trẻ “tạch” một tiếng châm thuốc lá, cảm giác thực khó chấp nhận vì thân hình kia của No.9 so với cậu càng bự hăn càng hung vĩ nam tính hơn, cứ cho là bình thường Sachs trong thực chiến cũng luyện ra được một thân thể mạnh mẽ rắn chắc, nhưng với một binh lính chuyên nghiệp như No.9, mỗi lần tấn công đều phải đạt tới lực công kích cực mạnh thì việc rèn luyện ra thân thể như vậy đương nhiên không thể so sánh.

“Tôi nói này ông chú, ông con mẹ nó không có việc gì khác để làm hử!?”

Sachs không chịu nổi hăn ở trước mặt cậu bày ra bộ cơ thịt kia, cứ cho việc này là vô thức, nhưng hăn cũng không cần thời thời khắc khắc nhắc nhở cậu sự thật rằng cậu không đủ thành thực bằng hăn chứ.

No.9 nghe được cậu nói vậy lập tức dừng luyện tập, một phát đứng dậy, thân hình giống như đang nhận kiểm tra đứng thẳng tắp như thương. Nhưng như vậy càng khiến Sachs cảm nhận được khoảng cách to lớn giữa cậu và No.9, dựa vào cái gì nha, chẳng lẽ dịch dinh dưỡng được điều chế trong quân đội có cho thêm thứ gì đặc thù vào hay sao? Cứ thế đến một lão già cũng khiến cậu ghen tị không thôi!

Sáng sớm tâm lý của lão đại khu 28 vốn đã cực độ bất bình thường hiện tại lại càng ác liệt, đặc biệt khi hình ảnh cabin sạch sẽ chỉnh tề đến nỗi khiến da đầu người ta run lên lột vào trong tầm mắt, trong nháy mắt còn tưởng bản thân không phải đang ở trên hành tinh rác rưởi mà đang ở chỗ mơ hồ chôn sâu trong trí nhớ, cậu hiện tại thực sự là rất con mẹ nó hối hận!

Nên để cái lão già nhàm chán này đi làm cái gì nhỉ? Tóm lại là không thể để hắn vác cái bộ cơ thịt cường tráng kia lác qua lác lại trước mặt mình được.

Cậu nghĩ một lúc, đột nhiên bởi vì ngậm điều thuốc mà mím chặt môi, nhếch lên một độ cong xấu xa.

“Ông chú, đi theo tôi.”

No.9 đi theo phía sau Sachs, một đường đi ra ngoài khu, nhìn địa hình chỗ này mà nói, khu 28 kì thật là một khe sâu, địa thế ba mặt đều là đồi núi, hơn nữa những phế vật chồng chất như núi, bão cát thổi đến nơi này bị đồi núi ngăn trở nên yếu bớt, ít nhất sẽ không có chuyện qua một đêm người nằm trong phòng không bị vùi lấp dưới mấy thước cát vàng.

Ở những khu lân cận rác rưởi đều đã bị dọn sạch, san bằng thành một khoảng đất cực kì trống trải, hơn nữa mảnh đất này cũng không phải loại đất khô cằn nứt nẻ, mà là một loại đất đen cực kì ẩm ướt, bốn phía có những mảnh sắt lớn dựng quanh, phía trên trùm lên một tấm plastic trong suốt, không chỉ ngăn cản bão cát mà còn có thể cản được nhiệt lượng từ hằng tinh chiếu xuống.

Trên mảnh đất bùn đen trồng một loại cây xanh tốt, một vài cây đã phát triển rất lớn, còn một số vẫn là cây non, cũng có một ít cây giống như thân leo cuốn trên những giàn kim loại. Có mấy dân cư mang áo phòng hộ đang ngồi xổm làm việc, mỗi người đều có một cái lọ, bên trong đựng dịch dinh dưỡng tưới lên từng cái cây, mầm cây sau khi được tưới dịch dinh dưỡng và nước liền nhanh chóng nảy mầm, chồi lên khỏi bùn đất phát triển thành cây non cứng cáp.

“Nơi này chính là nông trại của chúng tôi.” Sachs phun điều thuốc trong miệng ra, “Mấy thứ chú ăn gần đây đều là thu hoạch từ chỗ này.”

Nông trại? No.9 mặc dù đã đi qua vô số hành tinh thuộc địa cùng những hành tinh không có dân cư để chấp hành nhiệm vụ, nhưng cũng không chính mắt nhìn thấy quá trình gieo trồng, nhân loại có được kĩ thuật tổng hợp đã không cần tiến hành loại lao động hạ đẳng này để lấy thực phẩm, đặc biệt là trong vũ trụ, cần một khoảng không gian rất lớn không được phép áp súc (nén ép) để gieo trồng, chất lượng rất dễ không đảm bảo vì phải chịu đựng ảnh hưởng không ổn định của môi trường, còn phải trải qua một quãng đường dài từ nơi sản xuất để vận chuyển đến nơi có nhu cầu, nên hoạt động gieo trồng đã sớm bị khoa học kĩ thuật thủ tiêu triệt để.

“Này? Chú à, chú làm sao vậy?”

Một đám người thôi đẩy xe, trên những bàn tay dính một ít bùn đất màu đen, đây cũng không phải là bùn đất trên mặt hành tinh bị phong hóa quá độ, mà là một ít khoáng vật dinh dưỡng màu đen.

No.9 đoán theo thanh âm thì vừa gọi hắn chính là Jimmy.

“Chú à, chú là tới nơi này hỗ trợ chúng cháu đi?”

Sachs vẫn không nói cho hắn rốt cục tới đây là có mục đích gì, hắn chỉ dựa theo mệnh lệnh mà đến thôi, cho nên hắn không thể trả lời vấn đề Jimmy vừa hỏi.

Tiểu tàn nhang khó được nhìn thấy tình huống có một người so với nó còn trì độn hơn, muốn để lại ấn tượng tốt trước mặt lão đại nên nó bắt đầu khoa chân múa tay nói hết những điều mình biết: “Chú nhất định không biết đi? Bùn đất ở nơi này đều là đào ra từ trong mỏ quặng! Tuy trên bề mặt nơi này không có sự sống, nhưng sâu dưới lớp đất lại có rất nhiều bùn đất màu đen, chính là thứ này!” Nó lấy từ xe đẩy mình ra một nắm đất, bùn đất theo kẽ tay nó lả tả rơi xuống, “Rồi chúng cháu mới đem thực vật trồng xuống, mỗi ngày tưới nước bón phân, như vậy đến một thời gian nhất định, chúng nó sẽ sinh trưởng ra các loại quả, hoặc chúng ta có thể trực tiếp ăn thân của nó cũng được! Loại thực vật này so với trước có rất nhiều dinh dưỡng hơn a!”

Đối với việc này No.9 vô cùng đồng ý.

“Theo tôi lại đây.” Sachs cắt ngang lời bọn họ, mang theo no.9 đi vào nông trại, lập tức có một nông dân đứng lên đón họ.

“Lão đại Sachs, có chuyện gì sao?”

Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng dựa theo thanh âm thì có vẻ nam nhân này yếu hơn so với Sachs rất nhiều, eo còn cong xuống như bị còng, giọng điệu cũng mang theo ý tứ lấy lòng.

“Trước kia ông không phải nói qua với tôi là nhân thủ không đủ sao? Đây là người mới tới, sau này tại chỗ ông làm việc. Hảo hảo dạy hắn đấy.”

Sachs phất tay một cái, người kia vội vàng cúi đầu khom lưng tiếp nhận: “Cám ơn lão đại chiếu cố, tôi nhất định sẽ hảo hảo dạy hắn, ngài cứ yên tâm đi!”

Tiểu tàn nhang sấn lại đây ồn ào kêu to: “Lão già, ông đừng có nhân cơ hội bắt nạt chú đó nha!” Lão ở cái khu 28 này có tiếng là kẻ dối trá, bình thường không thêm làm việc, khoa chân múa tay chỉ huy người khác, đến phiên mình trốn được liền trốn, trước mặt lão đại lại ra sức diễn một màn tích cực, đây là sự thật toàn khu đều biết.

Nhưng bởi vì lão luôn vẫn làm tại nông trại, dần dần trở thành chủ quản ở đây.

Lão đương nhiên không muốn mất mặt trước mặt lão đại, lập tức xua xua tay: “Sẽ không, sẽ không, lão đại ngài đừng tin tưởng lời tên tiểu tử này nói.”

Jimmy có lão đại làm chỗ dựa đương nhiên không chịu thua: “Ai chả biết lão chuyên môn bắt nạt người mới? Nói cho lão hay, ông chú trước kia là binh lính quân liên minh, lão nếu dám bắt nạt cẩn thận bị chú ta vạ lây cổ.....” còn chưa nói xong đã bị giật về phía sau, gặp phải ánh nhìn cảnh cáo của Sachs liền lập tức câm miệng.

Sachs tóm lấy cổ nó: “Được rồi, nơi này giao cho ông.” Vừa nói vừa đem cái tiểu tàn nhang lấm mồm kia lôi đi, No.9 là binh lính quân liên minh – chuyện này vẫn là càng ít người biết càng tốt, dù sao người trên hành tinh này có đa phần đều là bị người liên minh bức phải chạy trốn tới đây tị nạn, hoặc là bị quân liên minh cưỡng ép di dân.

Còn lão đầu cùng No.9. Lão đầu nhìn ra ngoài lại nhìn No.9 một hồi, thấy hắn chất phác đứng một chỗ, rất giống một người mới dễ bắt nạt, thế là cái lưng vừa rồi còn còng xuống liền đứng thẳng, mang thái độ vênh vác tự đắc chỉ đồng chậu cây xanh tốt: “Rất tốt, người mới, đồng việc này đều đang đợi mày làm đó, nhanh lên, bằng không trời tối chưa kịp trở về, phiền toái rất lớn đấy!”

No.9 gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

Nhưng mà đương nhiên, hắn không có ý dùng thái độ đối đãi với trưởng quan để đối đãi với lão.

Cuối cùng cũng đem được ông chú kia an bài tốt công việc, Sachs sẽ không tiếp tục chú ý tới, dù sao cũng không phải loại việc gì có hệ số khó khăn hay nguy hiểm cao, ông chú kia cũng có vẻ lớn tuổi, hẳn là làm được đi?

Thuyền vận chuyển lại đáp tới đây một lần nữa, nhưng bởi vì lúc đó gió lớn, bọn họ không thể không để đồng đồ mới này trong một chỗ, cơn gió lớn này đại biểu rằng sẽ có người ở khu khác tới tranh đoạt tài nguyên. Chỉ mong đám ngu ngốc kia sẽ không cầm súng bắn loạn khắp nơi, Sachs không nhận được nghĩ như vậy.

Sản lượng gieo trồng hiển nhiên không đủ để ứng phó với lượng mọi người tiêu hao, khu 28 vẫn không hề thiếu cư dân không muốn lãng phí thời gian cùng sức lực để gieo trồng thực vật thu hoạch, hao phí một đến hai tháng vũ trụ nhưng sản lượng thu lại lại không tính là nhiều, nếu dùng những thứ có giá trị trên tay đem đổi thành dịch dinh dưỡng liền có thể chống đỡ khoảng một tháng vũ trụ.

Bởi vậy rất nhiều người đều hy vọng mỗi ngày đều có phi thuyền đến đây, như vậy bọn họ có thể tìm được rất nhiều thứ hữu dụng, rồi sẽ cầm đi trao đổi.

Sachs sẽ không ngăn cản bọn họ, tại hành tinh này việc tranh đoạt tài nguyên xảy ra là chuyện bình thường, chỉ là trong xung đột thường sẽ phát sinh sự việc đổ máu, có khi chỉ là đánh nhau một trận, nhưng nếu hai

bên mâu thuẫn có vũ khí thì tình huống đương nhiên sẽ không được lạc quan cho lắm.

Đặc biệt giống như khu 28 phần lớn là trẻ con cùng những người già bị buộc phải dời đi, trước những tình huống bạo lực đáng sợ bọn họ hoàn toàn không có năng lực phản kháng, Sachs không thể không đem nhân số trẻ con không nhiều lắm tổ chức lại, có kĩ xảo đi trước chiếm cứ những vị trí có lợi, để ngừa một khi phát sinh xung đột, bọn họ có thể chiếm trước tiên cơ phát động công kích. Mà đối thủ thường thường cũng không có những tên dám anh dũng hy sinh, sợ hãi cái chết, sợ hãi mình bị thương sẽ bị đồng bọn vứt bỏ, cho nên những người đó thường rất quý trọng tính mạng của mình, một khi phát hiện khu 28 cứng rắn được ăn cả ngã về không, bọn họ luôn lựa chọn từ bỏ.

Bởi vậy mỗi khi có tài nguyên mới, không khác gì một trận chiến tranh.

Sachs hiện tại đang ngồi xổng sau đồng sắt vụn, vân vê điều thuốc trong tay không thể châm lửa, vì khói thuốc sẽ làm bại lộ vị trí của cậu, cậu phiền toái chờ đợi, tuy bọn họ là người tới đầu tiên, nhưng không có nghĩa là những người ở khu khác sẽ không đến.

Có khi tưởng không đến cố tình lại thấy mò tới

Từ những khe hở giữa đồng phế liệu, cậu nhìn thấy vài bong bóng lùm xùm quỷ mị, hít sâu một hơi, cậu lấy súng điện biên hông ra, khẽ vuốt ve thân súng lạnh lẽo, phẳng phất như đây chính là thứ duy nhất cậu có thể dựa vào trong toàn bộ vũ trụ.

9. Chương 8

08

Một đám trẻ con bu vào bàn đem khoa tây nhét vào miệng nhưng bởi vì tay nhỏ quá không linh hoạt nên đành đẩy ra cầm, ngồi cùng bọn nhỏ là một gã đàn ông khôi ngô, tư thế ngồi eo lưng thẳng tắp đến nỗi có thể dùng thước đo, thìa trong tay hạ xuống xúc thức ăn từng lần từng lần thời gian chênh lệch đều không vượt quá 0,1 giây, thậm chí nếu cẩn thận đếm thì thấy số lần nhai nuốt cũng đều giống nhau.

Đột nhiên cửa giáo đường bị đẩy mạnh ra, một đám người ngã trái ngã phải vọt vào, áo choàng phòng hộ của bọn họ đều có chút rách nát chặt vật, mấy cái mặt nạ phòng hộ bị kéo ra mặt mũi bên dưới đều bầm dập, tiểu tào nhang Jimmy cùng một thiếu niên khác khiêng thêm một người, tóc sắc cam đỏ tương đương vì bị lẫn lộn nên biến thành bản thiếu, áo choàng phòng hộ bên vai trái nhiễm đầy máu tươi, áo phòng hộ không thấm nước, nên máu theo từng bước nhỏ giọt, kéo thành một hàng dài trên sàn nhà.

Jimmy hoang mang rối loạn vội kêu to: “Nữ tu sĩ Emma! Nữ tu sĩ Emma! Mau tới giúp lão đại, anh í bị thương rồi!!”

“Con mẹ nó..... Đừng kêu.....” Hai người khiêng hai bên động tới vết thương khiến cậu đau đến da đầu tê dại, tiểu quỷ bên tai í ới ới càng khiến cậu nôn nóng, giọng Sachs mang theo tức giận gầm nhẹ.

Không phát hiện đám nhóc bên kia đã sợ tới mức sắp khóc sao? Lúc ăn cơm mà khóc sẽ bị ghen chết đó.... Đầu đang hỗn loạn đột nhiên cả người bay lên không trung...

No.9 vài giây trước đang ngồi trên bàn đã nhanh nhẹn dời vị trí, đón ôm ngang lấy Sachs từ tay Jimmy và tên nhóc kia.

Thiếu niên muốn giãy giụa hiện tại mới phát hiện mình đang rất suy yếu, tay chân vừa rồi còn mạnh mẽ chống đỡ giờ mềm nhũn vô lực, bất quá bởi vì không cần di chuyển làm miệng vết thương thêm nặng nên cậu không tự giác nhẹ thở ra.

Phía sau nữ tu Emma đã ôm một hộp thập tự màu đỏ chạy ra: “Mau đưa nó tới ghế dài đi!”

No.9 lập tức chấp hành mệnh lệnh.

Cởi cái áo phòng hộ nhiễm máu, trên vai Sachs là hai lỗ đạn, là viên đạn trực tiếp xuyên qua tại thành, nữ tu sĩ Emma cực kì trấn định kiểm tra tình huống miệng vết thương, mặc dù để lại trên người Sachs hai cái lỗ máu, máu chảy nhiều nên nhìn qua cực kì dọa người, nhưng vô cùng may mắn là không tổn thương đến động mạch, viên đạn không lưu lại trong cơ thể.

“Hức hức hức.....” Thấy miệng vết thương không ngừng, tiểu tàn nhang nghĩ rằng lão đại sắp chết, ngồi xổm bên cạnh khóc như vỡ òa, “Lão đại anh đừng chết! Hu.... Hức.....”

Nữ tu sĩ Emma đầu cũng không ngẩng lên nói: “Làm tên nhóc miệng quạ đen này im lặng đi!”

“Phụp.” Một chuỗi vô cùng chuẩn đập vào sườn động mạch cổ của Jimmy, tên nhóc vừa rồi còn ngao ngao kêu loạn lập tức mang về mặt đầy nước mắt nước mũi té xỉu. Trong lúc mọi người còn đang trợn mắt há mồm, liền thẳng tắp tiếp tục đứng bên cạnh nữ tu sĩ Emma chờ mệnh lệnh.

Nữ tu sĩ Emma động tác tương đối thành thục, rất nhanh liền xử lý xong vết thương của Sachs rồi băng bó, trong điều kiện chữa bệnh lạc hậu tại hành tinh này chỉ có cách dùng phương pháp chữa trị cũ để thân thể tự chữa trị miệng vết thương. Mà Sachs tựa hồ cũng đã quen với kiểu bị thương này, chịu thời gian dài để lành thương, cậu tươi cười với tu sĩ Emma: “Lão thái bà, mặt của lão nhìn thật khó coi nha..... Yên tâm đi, không chết được....”

Cho đến khi buồng đồng bóng băng xuống, lão thái bà mới lộ ra sắc mặt tái nhợt vì hoảng sợ: “Con đứa nhỏ này, biết rõ đối phương có súng sao còn không trốn?”

Sachs không giải thích gì, phảng phất như đã rất mệt mỏi muốn nhắm mắt lại.

Một thiếu niên vừa rồi vừa dìu cậu về do dự một chút, nhưng nó hiển nhiên không thể tiếp tục giấy giếm, “Không phải là lỗi của lão đại, là những người ở khu 15 đó ti bỉ! Bọn họ kèm hai bên Jimmy để uy hiếp lão đại, lão đại vì cứu Jimmy nên mới bị bọn họ bắn trúng.... Nếu không nhờ lão đại, hai viên đạn kia có lẽ đã xuyên qua não Jimmy.....”

Trong nháy mắt mọi người đều im lặng. Tài nguyên ở hành tinh này thực sự quá ít ỏi, cơ hồ mỗi lần thuyền vận chuyển rác rưởi tới đây đều phát sinh chiến tranh, vì sinh tồn, trong một vài thời điểm con người có thể không từ thủ đoạn.

Nữ tu sĩ Emma đưa tay thân thiết vuốt ve mái tóc cứng rắn màu cam đỏ dính đầy bùn đất, rồi mới cúi đầu dùng trán chạm nhẹ vào cái trán trơn bóng Sachs, âm thanh bởi vì có chút áp lực cùng cảm xúc mà nghe có vẻ nghẹn ngào: “Con làm tốt lắm, con của ta.... Con đã làm rất tốt, con làm đã đủ rồi, hiện tại, con của ta, con có thể an tâm nghỉ ngơi, tất cả sẽ ổn thôi, cái gì cũng không cần lo lắng, an tâm ngủ đi, đứa trẻ ngoan của ta....”

Có lẽ bởi vì đổ máu quá nhiều mà suy yếu, có lẽ bởi vì mang vết thương về đến tận đây đã sớm hao hết khí lực, có lẽ thanh âm du dương của nữ tu sĩ Emma giống như một liều thuốc ngủ, Sachs vừa rồi chỉ đơn thuần nhắm mắt giờ đã thực sự ngủ.

Đến khi Sachs tỉnh lại, ánh sáng từ hai hằng tinh chiếu xuống mặt đất đã vô cùng nóng cháy.

Cảm thấy đầu có phần mơ màng, thân thể vừa động liền truyền tới vết thương, cảm giác đau đớn khiến da đầu cậu run lên. Khu 15 đáng chết, một đám tham lam ác độc.....

Cứ cho đây không phải lần đầu tiên cậu đấu súng bị thương, nhưng lúc trước khi đấu súng cùng lắm chỉ là xước sát da thịt thôi, chứ không phải viên đạn xuyên thẳng vào da thịt như vậy.

Cậu biết cậu đã ngủ một thời gian dài, ở nơi này không có máy móc cơ giới hỗ trợ hồi phục, chỉ có thể dựa vào năng lực tự chữa của thân thể. Sachs khẳng định đã cứu được Jimmy tí chết trở về, nhưng những người khác đâu? Có phải đã dựa theo phân phó của cậu an toàn rút lui hay không? Những tài nguyên mới có phải bị buộc phải từ bỏ hết không?

Muốn ngồi dậy nhưng tứ chi lại yếu ớt vô lực không nghe sai bảo, một cánh tay cường tráng vòng qua, mang theo lực đạo không cho phép phản kháng đưa cậu ngồi dậy, thế là Sachs thấy được No.9 đang yên lặng ngồi bên giường. Hắn đã ngồi ở đây bao lâu rồi? Sachs cảm thấy hắn là phải từ lúc cậu bị thương hôn mê cho đến tận bây giờ, dù sao ông chú này chính là một tên đầu gối nghiêm túc phát sợ.

Đại khái là do ngược sáng hoặc do hoa mắt, Sachs không thấy rõ sắc mặt No.9, chỉ cảm thấy ông chú này như một tòa núi nhỏ ngồi sừng sững chỗ kia, vẫn không nhúc nhích, nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh mà nữ tu sĩ Emma giao cho hắn.

“Tôi nhớ ra rồi.”

“Không.”

“Tôi muốn ra ngoài.”

“Không.”

“Tôi muốn hút thuốc.”

“Không.”

Một đám yêu cầu đều bị No.9 không chút do dự cự tuyệt tất, Sachs vốn thấy miệng vết thương ẩn ẩn đau, cảm giác nôn nóng trào lên như sóng biển, muốn một liều thuốc để phát tán sự chú ý cũng không được, rốt cục bạo phát, cái vết thương chết tiệt này! Không phải là hai lỗ thủng thôi sao? Giống như cậu sắp chết không bằng, còn không cho xuống giường nữa!?

“Đáng chết!” Thiếu niên trẻ tuổi táo bạo không để ý việc No.9 phản đối, chống cánh tay không bị thương lên giường muốn đứng lên, nhưng hành vi này bị No.9 kiên quyết ngăn cản.

Ông chú phụ trách quản lý cậu có bộ cơ thịt tuyệt đối không thể xem thường nha, khiến Sachs lập tức hiểu được sức lực giữa hai người bây giờ chênh lệch nhiều như thế nào, khiến cậu thiếu niên càng không thể chịu nổi: “Chú buông ra!! Chú dựa vào cái gì mà quản tôi?!”

Cậu giãy dụa cực kì hung bạo, giống như khi đánh người, No.9 nhìn băng vải dần bị nhuộm ra màu máu đỏ tươi, trong đầu nhớ tới mệnh lệnh của nữ tu sĩ Emma: « Nếu nó giãy dụa, liền ôm lấy nó, đến khi nó bình tĩnh lại. » Thế là No.9 quyết định chấp hành mệnh lệnh, hấn nhanh chóng di chuyển thân thể, kiểm lấy cánh tay rồi ôm lấy cả người cậu, rồi mới dùng một chân chặn mọi hành động của đôi chân dài kia.

Sachs hoàn toàn không đoán được đối phương lại dùng tới chiêu này, trong lúc sững sốt tức thì bị ôm chặt, thân mình ông chú này một chút mềm mại cũng không có, cơ thịt cứng rắn như sắt thép, cơ thịt như vậy hạ xuống liền triệt để chặn mọi giãy dụa, cuối cùng chỉ có miệng có khả năng động đậy.

“Ông chú con mẹ nó muốn làm cái gì hả?! Buông!!”

No.9 cảm thấy mình cần phải thuyết minh lại tình huống, thế là hấn nói: “Cậu bị thương. Cần nghỉ ngơi. Khôi phục. Khỏi hấn. Cậu không được phép đi bất cứ chỗ nào.” Suy nghĩ lại một chút các mệnh lệnh của nữ tu sĩ Emma, lại bổ xung “Hút thuốc, là không được cho phép.”

“.....”

Bởi vì hai người kẻ sát thực gần, nên No.9 có thể tinh tường nhìn thấy ánh mắt xanh lam kia đang trừng hấn, hấn không rõ ý tứ đối phương muốn biểu đạt, nhưng ít ra cũng biết trong đó bao hàm một ít ý đồ muốn công kích, liền suy đoán đối phương không muốn chấp hành theo mệnh lệnh của cấp cao.

Hấn cảm thấy như vậy không tốt, thế là hấn tiến hành thuyết phục. Nhưng trong trại tập huấn Sparta, cũng không có huấn luyện về mảng này, bởi vì binh lính Sparta không cần loại thuyết phục yếu đuối này, cái bọn họ phải làm, là trực tiếp đem địch nhân tiêu diệt triệt để.

Đột nhiên hấn nhớ tới một màn ngày hôm qua, thế là trong tình huống hoàn toàn đem Sachs ôm trong lòng, hấn đưa tay vuốt lên mái tóc cam đỏ cứng rắn kia.

No.9 không xác định được hành vi này của mình có thể đạt được hiệu quả như nữ tu sĩ Emma làm kia không, nhưng so với việc vết sạch đầu óc cũng không tìm được từ ngữ nào dễ nghe để thuyết phục, thì trực tiếp hành động có vẻ thực tế hơn. Nhưng hiệu quả cũng rất rõ ràng, Sachs đã im lặng lại rồi.

Không, phải nói là, Sachs trực tiếp hóa đá rồi.

“Chú con mẹ nó rốt cuộc đang làm cái gì?” Tóc bị vuốt ve trở nên lòa xòa trước trán, sau những sợi tóc cam đỏ mơ hồ nhìn thấy một loại ánh mắt hung lệ bất kham, từng tiếng đều là gằn từ trong kẽ răng.

No.9 cũng không biết loại hành vi thuật ngữ này, đành phải yên lặng, cũng cẩn thận nhớ lại thủ pháp của nữ tu sĩ Emma, rồi tiến hành mô phỏng lại. Trong trại tập huấn binh lính hấn là binh lính ưu tú nhất, cứ cho là hấn không có cơ hội thử qua phi thuyền vũ trụ một lần, thì trong mỗi một hạnh thí nghiệm mô phỏng hấn đều đạt mức hoàn mỹ nhất.

Bàn tay trên tóc Sachs biến hóa đủ loại góc độ vuốt ve triệt để khiến Sachs phải gầm lên: “Dừng tay cho ông!!!”

No.9 dừng lại, chẳng lẽ có sai lầm?

Thiếu niên trong phòng thần sắc cực kì không thích hợp, cậu thậm chí còn giận dữ đến run người, nhưng mà vượt qua tình huống cực đột phần nộ này, là vì che lấp một ít cảm xúc không muốn người khác biết đến.

“Buông.” Sachs đột nhiên tỉnh táo lại, thanh âm cũng trở nên cực kì lãnh khốc, “Tôi sẽ không đứng dậy, cũng sẽ không hút thuốc, cho nên, buông.”

Nếu đã đạt được mục đích, No.9 cũng buông lỏng tay ra rồi xuống giường, mà Sachs sau khi đạt được tự do liền hung ác liếc hắt một cái, rồi cam chịu nhắm mắt lại.

No.9 cảm thấy khó có thể nắm bắt được những cảm xúc phức tạp của những người trẻ tuổi này, hẳn không thể phán đoán ra chính xác phương pháp xử lý, cho nên hẳn chỉ có thể tiếp tục ngồi trông coi.

10. Chương 9

Không liên quan nhưng Zô ơi, chiều nay nghỉ đi lao động với mục tiêu lại bật được phim “Người lính”, nhìn cảnh ở hành tinh rác, nhìn cảnh những cơn bão cát mà cảm hứng nổi tung bùng bùng mù ả

~09

Ánh sáng từ hăng tinh bị chặn lại.

Lúc nữ tu sĩ Emma đến tư thế của hai người bọn họ vẫn không chút biến hóa, nhưng nhìn Sachs từ nhỏ đến lớn bà đương nhiên biết thiếu niên nằm trên giường hoàn toàn không ngủ, mà cái dạng này..... Là đang giận dữ sao! Mà No.9 giống như một pho tượng ngồi bên giường, xem ra thì hẳn có vẻ chưa từng di chuyển nửa phần.

Hai người này..... thật là.

Nữ tu sĩ Emma cười tủm tỉm vỗ bả vai cường kiện của No.9: “Ta tiện đường đem cho cậu ít thức ăn, cậu ra ăn xong rồi quay lại. Ta đến đổi thuốc cho tên nhóc này.”

“Vâng, trưởng quan.” No.9 tiếp nhận mệnh lệnh xoay người sải bước ra khỏi cabin.

Nữ tu sĩ Emma chậm rãi ngồi xuống bên giường, cũng không vạch trần việc tên nhóc kia chơi xấu giả bộ ngủ.

Ngược lại vẫn là cậu ‘lão đại’ tưởng đang ngủ mở lời trước: “Lão thái bà, đừng để hẳn ta tới gần tôi nữa được không?”

Dù cậu không quay đầu lại, nhưng đã rất lâu rồi chưa từng nghe thấy cậu cầu khẩn mà lộ ra vẻ yếu ớt khó có thể bàn luận, chỉ có những lúc đó, Emma mới nhớ ra thiếu niên thống lĩnh toàn bộ khu 28 này kì thật tính theo niên kỉ thì mới chỉ vừa trưởng thành.

“Xảy ra chuyện gì thế, con trai?”

Sachs lặng yên, một lát sau, thanh âm buồn thiu nói: “Hẳn sờ đầu của tôi.”

Nghe được câu trả lời tràn ngập tính trẻ con của cậu, nữ tu sĩ Emma cười càng dịu dàng, nâng tay vuốt ve mái tóc cam đỏ cứng rắn ngoan cố như chính chủ nhân của chúng, đứa con xấu tính này vẫn không muốn thừa nhận bản thân kì thật vẫn chỉ là một đứa trẻ, tự nhận mình là một người có thể gánh vác tất cả, cũng chán ghét hành vi trấn an cậu như một đứa trẻ

“Hẳn chỉ là muốn an ủi con mà thôi. Con cũng biết mà, không phải sao?”

“.....” Sachs không muốn thừa nhận, nhưng mà cậu cũng không muốn nói dối trước mặt nữ tu sĩ Emma, cho nên chỉ im lặng.

Nữ tu sĩ Emma đương nhiên biết đứa trẻ này tuy mặt ngoài cứng rắn nhưng kỳ thật nội tâm rất không được tự nhiên.

“Rất giống.....”

Sachs bỗng nhiên nói ra một câu khiến người ta không hiểu gì cả, Emma cũng không truy vấn, cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng nghe, dấu cho đứa trẻ này nói cái gì, mỗi một câu bà cũng đều ghi tạc vào trong lòng.

Tốc độ nói của Sachs rất chậm, như là đang nhớ lại, tìm kiếm, chấp vá lại, những không thể biểu đạt rõ ràng hết những gì mà mình muốn nói: “Thật sự rất giống..... Lúc tay của hắc sớ lên đầu tôi..... Lúc trước từng có người làm như vậy với tôi..... Bàn tay kia rất lớn cũng rất có lực.....”

Nữ tu sĩ Emma nhất thời sửng sốt, lập tức hiểu được, ánh mắt dù tuổi đã già mà không chút vẩn đục không che dấu thương tiếc cùng hóa ái nhìn cậu: “Lúc ta cứu sống con trong khoang thuyền con còn rất nhỏ, ta còn nghĩ con sẽ không nhớ gì chuyện trước đó..... Hắc khiến con nhớ tới cha con, phải không? Con luôn từ chối nhớ lại kí ức, nhưng thật ra được người thân yêu thương là một phần kí ức mà con khó có thể quên được, lưu giữ nó, mới là món quà vô giá nhất dành cho con.”

“Ai đem cái ông chú ngu ngốc kia thành ba a? Lão thái bà già đến hồ đồ rồi sao?” Sachs nhất thời giống như thể bị giẫm phải đuôi mèo trực tiếp dựng lông.

“Dẫu có nói gì, con cũng nên hảo hảo cảm ơn hắc! Hắc vẫn ngồi ở đây chăm sóc con, còn cố gắng muốn an ủi con, mặc kệ là làm có đúng hay không, nhưng cũng xem như nhọc lòng.” Nhéo nhéo da mặt Sachs, mặc kệ xú tiểu tử này nhe răng trợn mắt kháng nghị, “Ít nhất là hòa bình ở chung với hắc đi! Tuy rằng thoát nhìn hắc cũng có vẻ không đến nỗi chưa thích ứng được ở đây, nhưng ta nghĩ hắc cho đến nay vẫn đang mù mịt vì lý tưởng vững chắc bị sự thật phủ định.”

“Lão thái bà, lão lải nhải lắm lắm muốn nói cái gì a? Không thể nói đơn giản một chút sao?” Sachs nhú mày, người lớn tuổi luôn thích nghiêm ngặt từng câu từng chữ, khiến người khác hoàn toàn không hiểu nổi.

Nữ tu sĩ Emma cũng không tức giận, mở hộp cấp cứu lấy băng vải ra: “Được rồi, không nói mấy thứ này với con nữa! Nhìn xú tiểu tử con xem, xem miệng vết thương của con, khẳng định lại không nghe lời nh?”

Sachs cũng không dám nói với nữ tu sĩ là mình bởi vì muốn hút thuốc bị cự tuyệt nên mới gây ra xung đột với ông chú kia, đành phải thành thành thật thật đồng ý: “Đã biết a, tôi sẽ tận lực hảo hảo ở chung với ông chú kia.”

Thân thể nhân loại muốn tự lành vết thương cần một khoảng thời gian, nhưng bởi vì vết thương cũng không phải chỗ yếu hại, cho nên qua vài ngày đến khi nữ tu sĩ Emma gặt đầu, cuối cùng Sachs đã không phải bị No.9 giám thị nữa, xuống được khỏi cái giường cậu không muốn ở lại lần thứ hai. Nhưng bởi vì không khỏi hắc, nên cậu không tham gia thu thập tài nguyên, Sachs đem nhiệm vụ dẫn dắt đội giao cho thiếu niên tên Angus lần trước đã đi cậu trở về. Dù sao mấy ngày nay nhiệm vụ chỉ là thu thập nốt một số tài nguyên còn sót lại, tính nguy hiểm cũng không cao.

Nhiều người già trẻ nhỏ đang làm việc, còn Sachs vốn chỉ tính toán đi loanh quanh một chút, nhưng bất tri bất giác đã đi ra khỏi khu, đi tới nông trại.

Trong nông trại cư nhiên không có những người khác, lúc này hai hắc tinh đã lên đến đỉnh, độ nóng trên mặt đất tương đối cao, mặc trang phục phòng hộ còn phải chụp thêm chiếc mặt nạ nặng nề rắn chắc, hết như đang nướng sống người ta, người thông minh đã sớm về nghỉ ngơi cả, nhưng No.9 vẫn ngồi xồm trên mặt đất, bên người xếp đầy những bồn cây con.

Sắc xanh yếu ớt, được ôm trong đôi bàn tay mạnh mẽ kiên cường, người đàn ông mang kính bảo hộ quang học nên không nhìn thấy con mắt nhạt màu của hắc, nhưng mỗi động tác đều cẩn thận trịnh trọng như thế, đại khái nếu như tiểu sinh mệnh kia có cảm giác hắc cũng sẽ cảm nhận được chút che chở đó.

Xem ra ông chú đã trở thành một công nhân thuần thực rồi a.....

Sachs nhìn không được lục túi quần rút điều thuốc ra, ngậm trên miệng, muốn châm thuốc, những nghĩ nghĩ khi châm lửa bánh răng ma sát có khả năng sẽ ảnh hưởng đến việc của đại thúc, cư nhiên cứ cần thuốc

không châm, không nói một tiếng tiếp tục đứng nơi đó.

Nhưng nhìn liền cảm thấy có điểm không thích hợp, ông chú kia sao có thể đen cây non xếp chỉnh tề như vậy?! Cùng so sánh với những người cách đó không xa, thì đó thẳng tắp như một đội binh lính, khoảng cách giữa hai cây sai biệt không quá 0,1 cm có phải là quá mức đáng sợ hay không? Hơn nữa động tác hai tay thế kia, xúc đất đào hố, hạ gốc, phủ đất mặt, mỗi thứ đều cực kì vững vàng, giống như thứ chôn xuống không phải cây non mà là boom.

Không ai thấy khoe miệng ngậm điều thuốc của lão đại khu 28 cong lên thành một nụ cười.

Cậu dựa cả người về phía sau tựa lên một cái hàng rào xiêu vẹo, tầng khí quyển mỏng manh đến nỗi cho dù là ban ngày cũng có thể nhìn thấy cả tinh cầu ngoài không gian, cậu từng sống ở nơi đó sao?

Khoang thuyền thuần sắc trắng lạnh lẽo, cái bàn ngắn gọn thực dụng, các dụng cụ kì quái, còn có.... Ngoài cửa sổ cách ly là khoảng không tối đen mịt. Sachs còn nhớ rõ mình thường ngồi xổm trước cửa sổ, trong một khoảng thời gian dài nhìn những tinh vân hình dạng giống như lốc xoáy, rồi sẽ có một bàn tay từ phía sau vươn tới vuốt ve tóc cậu, cậu đã không còn nhớ rõ hình dáng của người kia, cũng không nhớ rõ thanh âm của người đó, cậu chỉ nhớ rõ, bàn tay kia rất lớn rất lớn, lúc sờ lên đầu sẽ có một loại cảm xúc không thể tả bằng lời.

Bóng dáng kia là ba của mình sao?

Cậu không biết. Cậu được phát hiện bên trong một khoang thuyền, nguyên nhân gì mới khiến người ta vội vàng nhét một đứa trẻ vào khoang thuyền cứu sinh đưa vào vũ trụ hoang vu không người, lại chẳng hề lưu lại một chút manh mối? Không ai biết, cũng không ai có thể thăm dò được.

Lời nói của nữ tu sĩ Emma bỗng nhiên hiện lên trong đầu cậu, đem ông chú kia thành ba? Là vì chú ấy giống với bóng dáng của ba trong tưởng tượng của tôi sao? Bởi vì bàn tay ông chú sờ lên cũng hữu lực như vậy sao? Mẹ nó!!!! Trò đùa này con mẹ nó không vui chút nào đâu!!

Bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, hằng tinh di chuyển đến nửa bên kia rồi sao? Thời gian còn chưa tới mà!

Cậu vừa nhắc đầu, môi bỗng bị cái gì đó xẹt qua, điều thuốc lá bị vút đi.

“Hút thuốc, không được cho phép.”

Thanh âm chôn sau chiếc mặt nạ bảo hộ trầm thấp mà mang theo kiên định quyết không bị thuyết phục.

Sachs cư nhiên trong nháy mắt có thêm cảm giác suy sụp, thân ảnh cao lớn che mất ánh sáng, thấy không rõ mặt, cư nhiên cùng với thân ảnh sâu trong trí nhớ trùng khít vào nhau. Ngay sau đó cậu như bị điện giật nhảy dựng lên: “Chú, chú làm xong rồi?”

No.9 gật đầu: “Ừ.” Phía sau hắn chỉ còn lại một ít chấu không, ngay ngắn chỉnh tề đủ để thuyết minh tất cả.

Trong ánh nhìn chăm chú của đối phương, lão đại khu 28 trong lúc xấu hổ nhất thời nhớ không ra mục đích mình tới đây là gì: “Lão thái bà..... À, lão thái bà muốn tôi hảo hảo ở chung với chú, ở thì ý của tôi là, tôi tới là..... Là muốn hỏi xem gần đây chú thế nào?”

No.9 thành thật trả lời: “Vâng, trưởng quan. Nhiệm vụ gần đây nhất là san bằng thổ địa, trồng cây non, tưới nước bón phân, đã hoàn thành toàn bộ. Hiện tại chính là đang chờ nhiệm vụ được chỉ thị tiếp theo.”

Khoe miệng của Sachs co rút, bất quá so sánh với từng câu nói đều như đang đọc kinh của lão thái bà, lời của ông chú xem như tuyệt đối đơn giản, không cần lãng phí tế bào não của cậu.

“Khụ khụ, xem ra gần đây chú cũng khá tốt đi.” Sachs theo thói quen sờ bao thuốc, nhưng rất nhanh liền lĩnh ngộ rằng không có khả năng, trước khi mình hoàn toàn bình phục No.9 tuyệt đối sẽ không để yên, thế là đổi tay xoa xoa cái túi quần, “Lão thái bà muốn tôi hỏi chú, có ý tưởng gì hay không?”

“Không, trưởng quan.”

‘Bọn mày là binh lính, việc binh lính cần làm chính là chấp hành mệnh lệnh, trong đầu không cần có bất cứ ý tưởng gì ngoài mệnh lệnh cấp trên.’ Trong đầu No.9 hiện lên lời nói lặp đi lặp lại mỗi ngày của huấn luyện viên trong trại tập huấn.

Sachs tưởng mình biểu đạt không được rõ ràng, thế nên dẫn đo cải biến lại từ ngữ: “À, ý tôi là, chú có việc gì muốn làm không? ”

“Không, trưởng quan.”

Sachs bỗng như hiểu được cái gì, trong lòng nháy mắt trở nên mềm mại, ông chú thoát nhìn chỉ biết nghe theo mệnh lệnh hoàn thành nhiệm vụ, có lẽ thực sự chưa từng thử qua việc mình muốn làm mà không phải là mệnh lệnh đến từ cấp trên.

Lão đại khu 28 đột nhiên linh quang chợt lóe, cậu kéo áo No.9 nói: “Đi theo tôi, tôi cho chú xem cái này! ”

11. Chương 10

10

Sachs không mang No.9 trở lại khu, mà đi về một phương hướng khác, rất nhanh liền ra khỏi khu 28, đi tới một khu phế thải khác mà cơ hồ đường đi đã bị rác rưởi phế thải che lấp cả, Sachs linh hoạt vượt qua các vật cản đường, nơi này toàn chứa những phế thải đã bị thanh lý từ rất lâu trước đó, xem ra đã rất lâu thuyền hàng không đáp ở đây, lại bởi vì con đường dẫn tới đây hoàn toàn lắt léo phải leo qua các phế khí, nên gần đây hoàn toàn không có ai lãng vãng đến.

Bọn họ vượt qua những núi rác cao ngất, nhiều lúc còn phải trèo qua những hàng rào kim loại, còn có những phế kim loại treo lủng lẳng trên đầu tùy thời có thể “rơi” xuống đầu, nếu không phải Sachs tuổi trẻ khỏe mạnh, hoặc không phải No.9 kinh nghiệm phong phú, thì đây quả thực là một hành trình “khó nhai”.

Sau khi vượt qua một cái cầu bắc từ phế liệu, Sachs trượt xuống theo bên sườn bóng loáng, dừng lại trước một hệ thống vận chuyển nhìn như là một đoàn tàu. Hệ thống này hiển nhiên là bị boom phá hư rất nhiều chỗ, nhưng do cấu tạo chắc chắn nên hình dáng cơ bản không thay đổi, chỉ tiếc hơn phân nửa thân tàu bị chôn trong cả ngàn tấn rác rưởi, bị cố định triệt để không thể nào xoay chuyển được.

Thiếu niên tóc đỏ mở cửa xe, nhảy lên, cửa kính là loại kính mặt phản quang, đại khái là do phóng xạ trên tinh cầu này mà đặc biệt thiết kế, bên trong có thể nhìn ra ngoài nhưng bên ngoài không thể nhìn vào trong. Sachs mở nguồn sáng phụ trợ bởi năng lượng mặt trời, ghế bên trong toa xe đã sớm bị dỡ xuống, chỉ còn lại một ít công cụ linh kiện vứt hỗn độn, như đang im lặng ngủ đông.

Đen bóng như đang ở ngoài vũ trụ, những hoa văn màu trắng như những tia chớp, khoanh khắc nguồn sáng trong phương tiện cũ kĩ này được khởi động, vỏ kim loại ánh lên một tầng phản quang hoa lệ.

“Thấy thế nào? Đây chính là bảo bối của tôi đó.”

Sachs vừa nói vừa cởi áo phòng hộ cùng mặt nạ bảo hộ, chỉ mặc một chiếc áo may ô đen với quần dài khoe thân hình xinh đẹp, vỗ vỗ phía trước.

“Đây là xe máy, là phương tiện giao thông trong không gian, bay được rất cao a, nếu là trên mặt đất dùng bánh chạy cũng có thể đạt tốc độ 300km.” Sachs nâng đôi chân dài, khóa ngồi trên yên, bởi vì đây là xe máy thể thao, nên chỗ ngồi hơi dịch về phía sau, để nắm được tay lái cần nắm rạp người lên thân xe, khi cậu mở khóa, ống dẫn khí khởi động phát ra tiếng “vù vù”. Đương nhiên kĩ thuật siêu không gian vũ trụ sớm đã không cần sử dụng đến xăng, loại xe máy này sử dụng năng lượng mặt trời, ở đây lại có tới hai hằng tinh, quả thực không cần lo lắng đến vấn đề năng lượng.

Nơi này có thể nói là căn cứ bí mật của lão đại khu 28, cơ hồ không ai biết, đem được xe máy tới nơi này hẳn không dễ dàng, nhưng không vác cái xe tới đây, đám nhóc nghịch ngợm kia đảm bảo sẽ dỡ cái xe ra một lượt nữa.

“Có ý tưởng gì hay không?” Sachs nhìn về phía No.9, cậu không tin rằng ông chú không hứng thú với thứ này.

Cậu từ một cuốn tạp chí cơ hồ đã hoàn toàn phai màu biết được thứ phế thải này gọi là “xe máy”, là một loại phương tiện giao thông, thứ đã được mệnh danh là “bão táp”, sơn màu đen biến nó thành một tia chớp, lướt qua nhanh đến nỗi người ta không cách nào nhìn rõ hình ảnh. Khi cậu nhìn thấy khối sắc vụn rỉ sét không ai thèm liếc kia, trong nháy mắt cậu đã bị mê hoặc. Cho dù nó không còn là “bão táp” trên mặt đất, nhưng từ tiếng động cơ gầm gào thét ra này có thể tưởng tượng được, khi nó cuốn lên cuồng phong, bị cậu dùng lực lượng của mình kẹp chặt thân xe điều khiển hết thảy, cho dù là bão cát cũng không thể cản được cậu.

No.9 chăm chú nhìn thiếu niên khóa ngồi trên yên xe, nhìn trong ánh mắt xanh lam của cậu ánh đầy vẻ kiêu ngạo của tuổi trẻ, cùng một chỗ với khối thép màu đen óng này, giống như bọn họ sinh ra là để cùng một chỗ vậy.

“Chú có muốn thử ngồi lên không?” Một bên khóe miệng của Sachs rõ ràng cong lên một độ cong mang chút tiểu ý cùng khiêu khích, “Ý của tôi là, chú muốn.”

No.9 cảm thấy trong cơ thể mình sinh ra một loại xúc động kì diệu, mà điểm cảm giác đó đang dần khuếch tán trở nên rõ ràng, đây là ‘ý tưởng’ sao? Đây là muốn?

“Trưởng quan, tôi.....” Có lẽ đây là lần đầu tiên kể từ khi chào đời hắn muốn biểu đạt ý tứ của mình, khó tránh khỏi trúc trắc như khi hắn mười tuổi lần đầu cầm cây súng laser, “Tôi muốn.”

“Tốt lắm! Vậy tôi dạy chú cách điều khiển tên to xác này, nhưng trước tiên tôi muốn nói rõ một điều, tôi có thể cho chú điều khiển, nhưng người đẹp này, là đồ của tôi!”. Cuối cùng cũng có người cảm thấy hứng thú với thứ cậu yêu thích, trong lòng Sachs liền cảm thấy phần chần, kỹ thuật phi hành trên không trung đã trở nên phổ biến đối với nhân loại, ngay cả bọn Jimmy cũng thế, đối với loại phương tiện chạy trên mặt đất cũ kĩ thì bọn họ một chút hứng thú cũng không có. “Nếu chú thực sự muốn, tôi liền cho chú một cái khung xương, nhưng linh kiện khác thì chú phải tự tìm. Đương nhiên tôi sẽ đem những thứ tôi biết nói hết cho chú, hoặc chú cũng có thể tự tìm trong sách ở khoang thuyền.”

“Sách là cái gì?”

“.....” Sachs bị một câu nói hoàn toàn đánh bại, cả người rầm một tiếng đổ rạp trên thân xe, vô lực dùng khóe mắt liếc nhìn ông chú biểu tình vô tội kia, trong thời kì khoa học kĩ thuật của nhân loại có thể hình thành trạng thái ảnh động trong không gian, thì loại vật chất lưu trữ trở thành đồ lạc hậu, thứ không ổn định, khó bảo bản như giấy đương nhiên bị bỏ qua triệt để.

Sachs không biết từ nơi nào đưa cho No.9 một cái khung xe máy, nhưng kết cấu cái khung này có điểm khác so với cái xe của cậu, hai lò xo giảm xóc phía sau kẹp chặt lấy bánh xe, tay lái cũng hơi hướng về sau nên người điều khiển có thể ngồi thẳng lưng trên yên xe, tuy kết cấu bất đồng, nhưng nguyên lý động lực cũng xấp xỉ như nhau.

No.9 hiển nhiên là một học trò giỏi, chỉ cần là điều Sachs nói qua hắn đều cẩn thận ghi nhớ, cũng vận dụng rất chính xác, Sachs sẽ đợi sau khi No.9 làm việc xong, dẫn hắn đi khắp nơi thu thập những linh kiện còn thiếu, lúc vận khí tốt còn có thể tìm được cả một bộ phận đầy đủ, nhưng cơ hội như thế cũng không nhiều, cái máy móc ‘già’ này hình như còn cũ hơn so với chiếc của Sachs, cơ hồ không có khả năng tìm được linh kiện hoàn toàn thích hợp, chỉ có thể dùng một vài thứ khác thay thế, thậm chí còn phải tự mình mài đi.

Thế là mọi người ở khu 28 bắt đầu dần quen thuộc người mới tới này, thường cứ gọi là “ông chú”. Bọn họ còn thường xuyên nhìn thấy lão đại đi cùng với ông chú, hơn nữa thường xuyên có một khoảng thời gian rất dài không thấy bóng dáng.

Mà nữ tu sĩ Emma thì mỉm cười nhìn người trẻ tuổi tóc cam đỏ một bên xúc khoai tây một bên nói chuyện cùng ông chú ngồi đối diện, No.9 tuy rằng vẫn yên lặng như cũ, những ánh mắt đã không còn thẳng tắp nhìn vào từng miếng khoai tây nữa, mà ngẫu nhiên dừng nhai nuốt, gật đầu ý đáp lại.

Ngay cả tiểu tàn nhang cũng nhận không được ghen tị với ông chú, nó cũng đã từng dính bên người lão đại như ông chú, nhưng đó đã là chuyện quá khứ rồi a, hiện tại nó hoàn toàn không hiểu mấy người này đang nói cái gì, cái gì điện áp, cái gì súng bắn đạn áp giảm xóc, quả thực vẫn là đi trồng khoai tây cà rốt thoải mái hơn!

Mà cái lão già phụ trách giám sát mấy ngày nay ăn cái gì cũng không thấy ngon miệng, lúc trước lão vẫn nghĩ No.9 là một người mới im hơi lặng tiếng dễ sai bảo, thế là đem toàn bộ phần việc của mình ném cho hắn, nhưng hiện tại thấy quan hệ giữa Sachs và No.9 thân thiết như vậy, bắt đầu lo lắng mình sẽ bị tố cáo. Lão cũng không muốn khiến Sachs tức giận, tuổi lão đã bắt đầu lớn, hơn nữa hết ăn lại nằm, những người khác trong khu mà giống lão, sớm đã bị trục xuất rồi, tại hành tinh rác thải này tuyệt đối sẽ không thể sống được a.

Bất luận là ánh mắt tìm tòi nghiên cứu hay hảo cảm đối với mình, Sachs với No.9 đều không bị ảnh hưởng, họ chỉ chuyên chú làm việc để khiến chiếc xe máy kia có thể chạy lại một lần nữa.

No.9 lần đầu tiên có một loại cảm giác kỳ diệu, không hề giống như trước đi theo mệnh lệnh hoàn thành nhiệm vụ, đó là hắn đi là việc hắn muốn làm, mỗi lần chạm vào kim loại trên chiếc xe máy, No.9 đều cảm thấy cả người nóng lên, không chỉ đơn giản muốn động vào, mà là muốn vượt ve toàn bộ khung xe, thậm chí, hắn còn muốn độc chiếm toàn bộ.

Cảm giác vô cùng xa lạ, nhưng hắn không muốn kháng cự lại.

Mỗi khi như thế, hắn đều sẽ nghĩ tới lời nói của nữ tu sĩ Emma lúc trước, đây là lắng nghe tim mình sao?

Hắn bắt đầu hiểu được chút chút.

Hôm nay cũng là như thế, khi bọn họ vặn chốt khởi động, đại gia khóa sắt thép to lớn này nhất thời rung rung, phát ra vài tiếng trầm đục, rồi gầm to một tiếng, khiến ngay cả No.9 cũng nhin không được nắm chặt nắm tay.

“Được rồi!!Ha ha! Quá tuyệt vời!!” Sachs giống như những người trẻ cùng tuổi, cả thân tràn ngập vui sướng thoải mái thể hiện ra, “Quả nhiên hai người làm rất nhanh, có lẽ chúng ta có thể có được một binh đoàn xe máy nhanh thôi? Ha ha.....” Hưng phấn không thôi khiến người trẻ tuổi hoàn toàn quên khuấy mất rằng mình đã phải đem mười mấy khu rác thải lật qua một lần mới có thể tìm được bộ khung xương xe máy coi như hoàn hảo này.

Chờ đến thời điểm bọn họ muốn rời đi, mới phát hiện hai hằng tinh trên bầu trời đã biến mất từ khi nào.

“Không thể nào?????” Tuy rằng tinh không vũ trụ trên đỉnh đầu cực kì xinh đẹp, nhưng Sachs biết hiện tại bọn họ không thể quay lại khu, đường đi đến căn cứ cực kì nguy hiểm, bọn họ hoàn toàn có khả năng bị hàng tấn rác thải chôn vùi, ban ngày tầm nhìn rộng còn có thể tránh được, nhưng đi trong đêm tối tuyệt đối là phiêu lưu gặp họa. “Đêm nay hay là ở tại chỗ này đi, sáng ngày mai hãy trở về, dù sao bây giờ có lẽ bữa tối của chúng ta sớm đã thành đồ ăn vặt của đám nhóc kia rồi.”

No.9 đương nhiên không hề dị nghị gì đối với chuyện này.

Sachs lôi từ một bọn hành lý nhỏ ra mấy ống được dinh dưỡng lớn cỡ ngón trỏ, đã mất hai cái đưa cho No.9, còn tự mình mở một ống liền ừng ực tu hết, dùng tốc độ nhanh nhất nuốt xuống, cậu chán ghét mấy thứ hương vị tổng hợp này, nhưng trên hành tinh này chỉ có mấy thứ công nghệ chấp vá lung tung, có khi làm ra được dinh dưỡng có mùi dầu máy nữa.

“Quá khó ăn.....”

Sachs oán giận, không nghĩ tới No.9 bên cạnh uống xong hai ống cũng mở miệng nói chuyện:

“Đúng vậy. Khó ăn.”

“Hơ! Ông chú, chú cứ nhiên cũng học được cách kén ăn rồi!” Sachs dùng hàm răng cắn mở ống còn lại, mở to hai mắt nhìn, “Như vậy, chú thích loại thức ăn nào?”

Lại là loại vấn đề không thể dùng “Vâng, trưởng quan” hay “Có, trưởng quan” để trả lời, khiến No.9 hoang mang khó hiểu, không lập tức đáp lại.

Nói thật dù đứng cách nửa mét quan sát cũng chưa chắc có thể nhìn ra biểu tình của No.9, nhưng ở chung đã lâu, Sachs phát hiện ra mình có thể từ trong ánh mắt nhìn ra No.9 đang mở miệng, thực không có biện pháp, ai bảo ông chú này trì độn?

“Giống như khoai tây với cà rốt, chú thích ăn loại nào?”

“Cà rốt”. Kỳ thực khoai tây tốt hơn nhiều so với cà rốt, hơn nữa lại có thể ăn no bụng, nhưng tâm hần lại nói thế, nên hần trả lời là cà rốt.

“Như vậy nếu cho chú một cái xe máy, chú muốn là màu gì?”

“Màu đỏ.” Kỳ thực màu đỏ quá dễ thấy, nếu lái ra ngoài rất dễ trở thành đối tượng bị công kích, nhưng tâm hần lại nói, hần thích đi xe màu đỏ.

Sachs gõ gõ ngón tay, “Đó, chú thích cà rốt, thích màu đỏ, đây gọi là thích!”

Đối với việc vừa học được một từ mới, đồng thời thể nghiệm được một loại cảm giác mới, khi No.9 đang mơ hồ thì lại nghe được trưởng quan hỏi thêm một vấn đề nữa: “Tôi nói chú này, chú có đặc biệt yêu thích cái gì hay không, là đặc biệt muốn đó?” Trong nháy mắt, mắt hần đã đọng đầy hình ảnh một người trẻ tuổi áp sát người lên thân xe đen bóng, hai chân hữu lực kẹp hai bên, thân hình dán trên thân xe mạnh mẽ phập phồng, còn có khuôn mặt mang theo biểu tình khiêu khích cười dài.

“Không, trưởng quan.”

12. Chương 11

11

Hai hằng tinh cuối cùng cũng trôi lên ở đường chân trời, bởi vì tầng khí quyển quá mỏng nên không thể duy trì được độ ẩm trên mặt đất, vào ban đêm hành tinh rác 243 nhiệt độ tương đối thấp, vốn tưởng sẽ có một đêm lạnh tới không ngủ nổi nhưng Sachs cứ nhiên phát hiện mình lại ngủ tới khi hằng tinh chiếu tới mờ mờ mới tỉnh.

Tuy không có chăn đắp, nhưng áo phòng hộ dưới thân thiệt đúng là ấm áp nha.....

Nha? Không phải a!

Sachs vội vàng mở to mắt, mới phát hiện ra mình cứ nhiên đem ông chú kia làm đệm nằm!

No.9 đương nhiên đã tỉnh, nhưng không nhúc nhích không lên tiếng, cũng không biết rốt cục mình đem hần thành đệm nằm bao lâu, dù sao tư thế ngủ của cậu so với lúc đi ngủ thì vẫn thế. Sachs biết tướng ngủ của mình cũng không được tốt lắm, bởi vì trong khoang thuyền có giường chiếu thoải mái lặn xuôi lặn ngược, nhưng hiện tại không giống vậy, chen chúc ngủ một đêm cùng một ông chú có dáng người cơ hồ to gấp đôi mình, chắc là nửa đêm mình đã trực tiếp lặn lên trên nằm rồi....

Lão đại khu 28 cũng không có thói quen giải thích với người khác, cậu ngồi dậy vò vò cái đầu tóc cam đỏ cứng rắn rồi tung do vừa ngủ dậy, chết cũng không nhận mình sai lâu bầu: “Ông chú chú làm sao vậy? Sao không đẩy tôi xuống? Ngủ ngược!”

Cho dù thân thể cường tráng, nhưng mạch máu với dây thần kinh trong cơ thể vẫn rất yếu ớt, máu bị dồn ép và dây thần kinh bị đè lên chắc chắn sẽ tê nhức hết như bị vô số kim châm.

Ông chú bị mắng cũng không phản biện, chỉ thành thật trả lời: “Vâng, trưởng quan.” Cho dù biết rõ mệnh lệnh của thượng cấp không hợp lý, thậm chí là làm khó dễ, vẫn lựa chọn phục tùng như cũ, mới là một binh lính đủ tư cách.

Dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn ông chú, Sachs có chút ngượng ngùng, bỗng nhiên, cậu như nhìn thấy cái gì đó lại càng khiến cậu không thể không xấu hổ. Tại giữa hai chân ông chú nổi lên một cục, bởi vì thứ hần đang mặc là trang phục bó sát của binh lính liên minh, bởi vậy hình dạng nam căn kia hoàn toàn lộ ra!

“Cái gì thế!!! Ông chú!! Cái kia của chú dựng lên rồi!!”

No.9 cuối cùng cũng động dậy, hần cũng ngồi dậy, cúi đầu nhìn bộ vị ở dưới háng: “Không có việc gì.”. Nói xong liền đứng lên thu thập, chuẩn bị trở về.

Nhưng Sachs lại không có cách nào mặc kệ, thứ kia thực sự quá lớn, so với lúc cậu nhìn thấy khi ông chú trần truồng dường như đã sưng to gấp đôi, chẳng lẽ như vậy không khó chịu sao?

“Tôi nói này... chú.....cái kia chú có muốn cho ra trước không? Tôi có thể dùng tay giúp.”

No.9 dừng động tác thu thập, khó hiểu nhìn Sachs.

Sachs biết rõ ông chú ngốc nghếch này khẳng định không rõ, chẳng lẽ cậu lại phải nói với tên già này phải “bắn” như thế nào sao? Chính mình đã nhất thanh nhị sở, chẳng lẽ lại bỏ mặc như thế quay về?

*Nhất thanh nhị sở: rõ ràng

“Tôi nói này.... Chú chỗ này....” Sachs không dám nhìn thẳng mà chỉ tùy tiện chỉ vào thứ kia, “Trước tiên xử lý đi đã!!!!”

No.9 cúi đầu nhìn, có chút chẳng hiểu sao cả, đây là một hiện tượng bình thường, cho dù lúc trước chưa xuất hiện việc này, nhưng ngẫu nhiên binh lính xuất hiện việc này, cũng không ảnh hưởng đến khả năng chấp hành nhiệm vụ.

Thấy ông chú hoàn toàn mang bộ dạng không rõ tình huống, Sachs phát điên hoàn toàn: “Ông chú!!! Chú ngay cả bản thân cũng không động qua bao giờ sao?” Được rồi, nói trắng ra như thế nhưng No.9 vẫn duy trì cái biểu tình kia, cuối cùng Sachs cũng hiểu được ông chú này sống đến từng này tuổi chắc vẫn chưa bao giờ DIY!!!!

*DIY: Thẩm du

“Không thể nào.....”

Thân hình no.9 cao ngất thẳng tắp đứng như cây đại thụ, mà cái “chim” đậu trên cây đại thụ kia lại càng thêm rõ ràng.

“Cởi quần ra!!!” Bình ổn lại tâm tình, Sachs mặc kệ, cũng không thể để ông chú kia cứ như vậy đi về đi? Nếu như bị nhóm trẻ con hiếu kì kia vây xem, hỏi cậu đây là bị thế nào, cậu cũng không thể nói trắng ra được đi? Nếu còn hỏi có thể cầm thứ kia hay không, vậy muốn cậu phải làm sao???

“Vâng, trưởng quan.” No.9 không chút do dự đem quần cởi ra, trên thực tế bởi vì lo lắng dầu máy rất khó tẩy, nên trước khi đến đây hắn chỉ mặc mỗi áo choàng bảo hộ, kéo xuống như vậy, trực tiếp lộ toàn thân. Nhưng hắn chẳng có một chút xấu hổ nào, tại trại tập huấn thường xuyên có huấn luyện tiến hành giặt điện, khi mặc quần áo sẽ cảm trở điện lưu, nên bọn họ đều cởi hết, bị buộc chặt trên ghế điện nhận huấn luyện.

Mất đi trói buộc chim bự lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, nếu nói cách quần áo còn không nhìn thấy rõ ràng, như vậy hình dáng hiện tại của nó tuyệt đối khiến Sachs cực độ ghen tị: “Con mẹ nó, đang yên đang lành lại trưởng lớn như thế làm gì?!” Vừa nói vừa đưa tay bắt lấy cái cột lớn, kích thích ngoại lai khiến No.9 lập tức cảm thấy có một đợt run rẩy theo xương sống truyền thẳng lên não, nhưng làm một binh lính tuyệt đối không cho phép lâm trận lùi bước, hắn căng cứng thân thể đứng càng thêm thẳng tắp.

“Chú nghe tôi nói này, tôi chỉ làm mẫu cho chú một lần thôi đấy, nhớ kỹ cho tôi, sau này nếu lại như vậy thì tự mình xử lý!” Tuy rằng Sachs bày ra một bộ dáng hung tợn, nhưng không che dấu được sắc đỏ bên tai. Cái thứ kia của ông chú quả thực quá lớn, vốn tưởng một bàn tay là có thể nắm được, chờ cậu cầm lấy mới phát hiện ra nam căn đó còn lớn thêm vài phần, quả thực đã vượt quá hiểu biết của cậu, bất đắc dĩ đành phải dùng đến cả hai tay.

Hai tay cầm lên cái cột lớn liền phát hiện nó nảy lên vui mừng, hoàn toàn khác hẳn với ông chú chất phát kia, nam căn dường như khá nhạy màu, Sachs cảm thấy chỗ bàn tay tiếp xúc với nam căn nóng tương chừng muốn phỏng, làn da mặt ngoài bị gân xanh phía dưới trôi lên xung huyết, thạch thạch nằm trong tay cậu nảy nảy. Sachs cũng chỉ nắm tạm thời chứ chưa có động tác gì khác, nhưng đỉnh đầu đã kêu gào tiết ra niêm dịch.

Sachs nằm mơ cũng không nghĩ tới bản thân lại có lúc sẽ chơi “chim” cho ông chú, tuy rằng trong lòng bất đầu hối hận, nhưng bảo cậu chạy trốn thì càng không có khả năng, đành phải cứng rắn tiếp tục động, may mắn No.9 đối với phương diện này hoàn toàn không có kinh nghiệm, vô luận cậu làm như thế nào, đều có thể dễ dàng kích động đối phương, giống như mỗi bộ vị đều là điểm mẫn cảm.

Ông chú ồ ồ thở dốc ngay tại đỉnh đầu khiến vành tai cậu bắt đầu đỏ hồng, bởi vì xấu hổ không muốn nhìn thấy biểu tình của đối phương nên cúi đầu, lại đối diện tầm mắt là cơ thể quang lỏa, cơ ngực hùng hậu bởi

vì khăn trương mà căng cứng phập phồng theo hô hấp, cơ bụng từng múi rõ ràng tùy theo động tác ngẫu nhiên của hắn mà hơi hơi rung động, lông mu rậm rạp bởi vì dính tuyến dịch mà có hơi chút rối loạn bết vào nhau.... Tùy theo động tác tăng lên của cậu, ông chú thể nhưng cũng chậm chạp bắt đầu không đứng thẳng như cọc gỗ nữa mà theo bản năng dùng eo hông đẩy về phía trước chậm rãi luân động.

Đáng chết.....

Thân thể luôn thành thực, liền khiến cậu không tự nhiên, bởi vì Sachs cũng phải thừa nhận rằng..... nơi đó của cậu cũng bắt đầu cứng rắn.

Ông chú phồng chùng đây là lần đầu tiên, cao trào rất nhanh, cả người căng cứng, hầu hết hoạt động nuốt một ngụm nước miếng nháy mắt dừng hô hấp, khí quan vẫn ở trạng thái cương cứng nháy mắt bùng phát, co rút lại, chất lỏng theo ống dẫn niêm trù bắn ra, phun lên trước ngực người đứng trước, “Đáng chết, ông chú, chú cũng quá nhanh đi!” Sachs vội vàng buông tay tìm thứ lau, buông ra thứ vẫn đang cứng rắn trong tay khiến vài đạo trắng đục văng ra, một đạo một đạo rơi trên mặt đất.

“Dừng loạn a ông chú! Lần sau lúc bắn nhớ dùng thứ gì đỡ nha, bằng không phun đến nơi nơi đều là....” Sachs cầm cái khăn lau xe vứt qua.

Chim bụi vừa bắn xong còn chưa mềm xuống, giống như một lợi kiếm dựng thẳng, mà ông chú kia hoàn toàn không xấu hổ bản thân đang lỏa thân đón khăn lau đi dịch thể, rõ ràng là một nam nhân lớn tuổi, cư nhiên bộ dáng có thể khêu gợi như vậy, Sachs cảm thấy chính mình cũng bị kích thích. Con mẹ nó thực đáng chết, vì cái gì loại sự tình này lại phải để cậu đến làm a!?

“Ồ chung hòa thuận đi!” Lời nói của nữ tu sĩ Emma vang lên bên tai cậu, sớm biết thế sẽ không tùy tiện đồng ý thỉnh cầu của lão, cái gì a, hiện tại liên tiếp phải chăm sóc hắn.....

Cậu đang muốn đi ra ngoài tìm chỗ giải quyết, lại bị No.9 ngăn lại.

“Chú con mẹ nó mau tránh ra!” Nam căn đã bán cương bị nhốt trong quần khó chịu muốn chết, ông chú sướng xong rồi chẳng lẽ lại không muốn để cậu sướng sao? Sachs nôn nóng muốn đánh người. Muốn đem ông chú một cước đá ra, cậu cũng cần phải giải phóng chứ!

“Cậu cũng cần xử lý.”

No.9 thẳng thắn chỉ vào khó gian Sachs, bộ vị ở đó rõ ràng đã hở ra.

“Tôi đương nhiên biết! Cho nên giờ tôi đang định đi giải quyết đây! Cút ngay!”

No.9 hoàn toàn không có ý tứ tránh ra, thân hình kia của hắn, liền chặn ngay ở cửa muốn đi ra cũng không được.

“Tôi cần luyện tập.”

“A?!” Sachs ngây ngẩn cả người.

Chờ cậu lấy lại tinh thần thì no.9 đã vô cùng lưu loát kéo quần cùng đồ lót của cậu để nam căn lộ ra.

“Chú, chú con mẹ nó muốn làm cái gì?”

“Luyện tập.” No.9 hoàn toàn dựa theo thủ pháp của cậu vừa rồi, hai tay cầm lấy đại căn nhếch lên, nói thật ra thì cũng không tính là nhỏ, trong đám bạn cùng lứa đã tính là đủ rồi, nhưng dù sao Sachs cũng không có đạt tới kích thước của thiếu niên ở mẫu tinh, thân nam căn thon dài duyên dáng.

No.9 cũng không cảm thấy cái này có gì không đúng, trong trại tập huấn khi cần luyện tập bẻ gãy xương cốt hay đánh vào động mạch thì đều là binh lính giúp đỡ nhau luyện tập.

Thân thể tuổi trẻ tuyệt đối nhanh chóng dậy khiêu khích, so với tự mình làm, thì lần đầu tiên bị người khác vuốt ve cảm giác quả thực quá mức kích thích. Nếu biết trước sẽ được vuốt ve, thì cảm giác đầu óc còn có thể khống chế tín hiệu cơ thể, cho dù thủ pháp thuần thực, thì cũng không quá kích động, nhưng ông chú bỗng dưng nắm lấy, bất ngờ khiến người ta muốn ngừng cũng không được.

Lời cự tuyệt đã đến miệng nhưng không thể thốt ra, rất.... con mẹ nó thư thái a.....

Sachs bắt lấy tay No.9 theo chuyển động nhanh dần biến thành siết chặt, tần suất hô hấp cũng ngày càng hỗn loạn, tuy rằng cậu được nữ tu sĩ Emma nuôi, nhưng lão đại khu 28 cũng không phải là thánh nhân, thực tế là sau khi No.9 vào ở cùng khoang thuyền thì chưa tự mình DIY lần nào, tuổi trẻ vốn phóng túng, thế là cậu dễ dàng trầm luân trong dục vọng.

No.9 là một học trò giỏi, thao tác của hắn cơ hồ giống y hệt trình tự lúc trước Sachs thực hiện, nếu đôi tay kia không phải của hắn, thì kì thật chỉ như Sachs tự mình động thủ mà thôi. Nhưng so với No.9, Sachs có cảm xúc mãnh liệt hơn, thậm chí cậu không ngần ngại biểu hiện ra ngoài: “Tay của chú không thể làm khác sao? Đúng... đúng, chính là như vậy... Mợ nó, con mụ nó thích thật..... Cả hai túi cầu phía dưới cho tôi..... Không dạy? Cái gì, không dạy chú không tự mình tưởng tượng được sao? Ngốc chết! A.... Đúng, a..... Chú con mẹ nó thông minh ghê!” Khoái cảm run rẩy truyền khắp toàn thân, có lẽ mỗi bộ vị mẫn cảm đều bị tác động, cho dù không động vào, nhưng trên cơ ngực rắn chắc căng thẳng được phủ áo may ô đen chậm rãi xuất hiện hai khỏa kheo léo.

Tuy rằng được hai tay No.9 hầu hạ thực thoải mái, nhưng trầm mê trong khoái cảm Sachs đột nhiên cảm thấy một tia không đủ, dựa vào cái gì ông chú già này vừa rồi lại im thin thít như thế, lão đại khu 28 cảm thấy mình thế yếu đột nhiên phản kích, duỗi tay bắt lấy chim bự còn chưa mềm hẳn xuống của No.9.

Lần này thủ pháp của Sachs càng thêm xảo quyệt, ý đồ hòa nhau muốn đùa ông chú thích đến kêu ra thành tiếng, chim bự của ông chú quả nhiên cứng rắn lại, nhưng cậu không quên đem tất cả phương pháp kinh nghiệm học được trên người khiến đối phương thoải mái, kích thích những điểm mẫn cảm nhất, No.9 nghĩ rằng đối phương đang dạy mình kỹ xảo mới, thế là giống như tấm kích phản xạ dùng toàn bộ thủ pháp hầu hạ lại trên người Sachs.

“Đáng chết..... A, chú sờ chỗ này làm gì, a không, không..... tôi không được.....” Cậu theo bản năng gia tốc động tác, mà tốc độ No.9 đồng thời cũng nhanh hơn, thân thể hai người cơ hồ theo động tác mà động ngừng tiếp xúc, “Muốn tới rồi, đến.....!” Sachs không chịu nổi trước tiên bắn ra, sắc trắng đã lâu chưa phóng thích nên đương đối đậm đặc, tuy phun không cao, nhưng lượng khá nhiều, chẳng những đem tay đang nắm của No.9 làm ướt đầm, mà còn văng tung tóe lên người đối diện,

Vốn nên hưởng thụ dư vị cao trào nhưng Sachs bỗng nhiên cảm thấy chim bự trong tay hoàn toàn cứng rắn, nhưng thấy đối phương chưa bắn, cảm giác thua trận khiến lão đại khu 28 đại bạo phát, ác liệt đem da đỉnh mềm mại kéo căng lộ ra cái miệng nhỏ nhắn, rồi dùng móng tay nhẹ gãi, cơ hồ trực tiếp chạm vào niệu đạo kích thích No.9 còn chưa tới hoàn toàn lên đỉnh, thân thể hắn nháy mắt kéo căng, lần thứ hai phun trào.

Hai nam căn trần trụ đỉnh bạch dịch của nhau, cuối cùng cũng cảm thấy thỏa mãn. Sachs cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, suyển khí tóm lấy cái khăn No.9 vừa lau người vệ sinh sạch sẽ cho mình, rồi ném lại cho No.9 lau, cảm thấy ổn rồi rồi liền kéo quần lên: “Sao nào, chú? Học được chưa?”

“Vâng, trưởng quan.” No.9 chuyên tâm lau người, hăm cảm thấy hứng thú đối với loại kĩ thuật này, tựa như cảm giác lần đầu hoàn thành mô phỏng phi hành vũ trụ.

Trong không khí tràn ngập loại tanh nồng của giống đực, Sachs nhịn không được lấy ra một điều thuốc, thư thư phục phục rít một hơi, dùng khước mắt vụng trộm ngắm ông chú đang chăm chú vùi đầu vào hạ thân kia, đưa tay nhìn, rồi mô phỏng lại động tác của cậu sờ lên chim bự còn dính đầy bạch trọc.....

Cư nhiên khiến người cậu nóng lên. Trong óc hiện lên một cái ý niệm trong đầu, làm cùng ông chú còn thoải mái hơn cả chính mình tự xử, nếu nghiệm thì phải làm sao?

13. Chương 12

12

Sachs kéo đĩa của No.9 tới trước mặt mình, dùng thìa nhanh chóng dọn toàn bộ cà rốt trong đĩa của mình bỏ vào trong cái đĩa kia, rồi đẩy đĩa trở lại vị trí cũ, giống chưa hề phát sinh chuyện gì. Nữ tu sĩ Emma đang phân thức ăn cho mấy đứa trẻ khác, cho nên không chú ý tới hành động của Sachs, mà những tiểu bằng hữu khác, bao gồm cả Jimmy, cũng không dám tố cáo lão đại khu 29, bọn nó cũng không muốn vì mấy miếng cà rốt mà bị chôn sống.

Biểu tình của No.9 tuy rằng không biến hóa, nhưng khi cúi đầu nhìn cà rốt trong bát tăng thêm hơn nửa, thì tốc độ ăn nhanh gấp đôi.

Trên thực tế chuyện hai người nuốt ve “xử” hộ nhau cũng là chuyện đương nhiên, không có cái gì phải xấu hổ giấu giếm, ngược lại không khí lúc ở chung lại càng thêm hòa hợp, nữ tu sĩ Emma không rõ chân tướng đương nhiên là mừng như mở cờ trong bụng, mặc dù nữ tu sĩ Emma tuổi đã lớn, lịch duyên cũng phong phú, nhưng muốn một nữ tu sĩ quyết định cả đời thờ đạo nhìn ra được biến hóa ***, quả thật khả năng không lớn.

Bất quá ánh mắt của bà ít nhất là vẫn sáng như tuyết.

“Sachs, cà rốt trong bát con ở đâu rồi??”

“Ăn sạch rồi.....” Sachs trả lời mơ hồ không rõ vì nuốt khoai tây.

Nữ tu sĩ Emma cũng không tính toán buông tha cho cậu: “À? Con nói thật sao? Vậy được rồi, con không chán ăn cà rốt như trước, như vậy hôm nay ăn thêm chút nữa đi!”

Một muôi cơ hồ mức hết chỗ cà rốt trong nồi bỏ vào đĩa của Sachs.

“Cái gì thế!!! Lão thái bà làm cái gì đó!!!”

“Không được phép nói lời thô tục trước mặt thần linh!”

Sachs mang đầy oán niệm chột chột đồng cà rốt, mà No.9 ngồi đối diện cậu lại là vẻ mặt vô cùng hâm mộ, tuy ngoài mặt nhìn không ra, nhưng ít ra từ trong ánh mắt vẫn có thể nhìn ra một chút manh mối.

Sau bữa cơm chiều không cần người khác nhắc nhở No.9 vẫn rất có tự giác cầm đĩa của mình đi theo một đám nhóc xếp hàng để rửa.

Mà Sachs thì chống cằm không yên chột chột mấy miếng cà rốt còn lại trong đĩa.

“Xem ra hai người ở chung cũng không tệ.” Nữ tu sĩ Emma mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Sachs.

“Lão là ám chỉ hấn thích ăn cà rốt, còn tôi thì không sao?”

“Cậu biết rõ ra muốn nói cái gì mà.”

Tim Sachs bỗng nhiên nhảy dựng, chẳng lẽ nữ tu sĩ Emma phát hiện ra cái gì sao? Tuy rằng cậu không cảm thấy mình chơi chim bự của ông chú rồi để ông chú làm lại cho mình có cái gì không đúng, nhưng theo bản năng cậu vẫn không muốn để nữ tu sĩ Emma biết. Cậu có chút khẩn trương nên chẳng để ý mà đem cà rốt nhét vào miệng, nhưng cậu vẫn đánh giá cao tính sâu sắc đối với mọi việc của vị nữ tu sĩ thề cả đời thờ thần này.

Nữ tu sĩ Emma tuy rằng cảm thấy Sachs chắc chắn có gì đó giấu giếm bà, nhưng chỉ là đoán cậu lại ngẫu nhiên thừa dịp No.9 không hiểu gì đó mà trêu chọc đối phương mà thôi, loại tâm tính đùa giỡn của trẻ con này cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, thậm chí có thể nói giống như là một tên nhóc giận dỗi đối với một người xa lạ, giống Sachs, nếu cậu không thích một người, thì tuyệt đối mặc kệ mọi lý lẽ.

“Con đã đem thứ gì quý giá của mình chia sẻ với hấn rồi phải không? Con của ta, ta rất vui, con đã học được cách chia sẻ.” Nữ tu sĩ cảm thấy được an ủi liền lần tìm nắm lấy thập tự giá trước ngực, “Lúc trước ta còn lo lắng, nếu một ngày ta không còn, thì ai có thể chăm sóc con....”

Sachs đột nhiên cảm thấy cà rốt trong miệng thật khó nuốt xuống, tuy cậu luôn gọi bà là lão thái bà, nhưng cậu vẫn luôn cảm thấy nữ tu sĩ Emma một chút cũng không già, giống như loại người phải được nằm trên giường tĩnh dưỡng, nhưng trên thực tế, cậu rất rõ ràng, Emma đã thực sự rất già.

Nữ tu sĩ Emma sờ sờ đầu cậu: “Đừng có một bộ dáng như ‘bà sắp chết’ thế, con tên hài tử hỗn đản này, cho dù khi nhân loại rời khỏi mẫu tinh, đã vứt bỏ cả thần linh đã từng che chở cho họ, bởi vì họ có thể tự mình sáng tạo ra thế giới để sinh tồn, cho nên bọn họ không hề tin rằng có thần đã tạo ra mẫu tinh từ một mảng hoang vắng, nhưng bọn họ chỉ là những con dê lạc lối, một ngày nào đó, khi đến lúc, tất cả sẽ đều trở lại trong vòng tay thánh thần.”

Sachs rất khó không có lần lộ ra biểu tình không kiên nhẫn khi nữ tu sĩ thuyết giáo: “Ai cũng không thể thay thế được lão đầu.”

“Cũng không phải thay thế không được, con của ta.” Nữ tu sĩ Emma thở dài, tuy cậu không phải hài tử tốt nhưng làm việc rất rõ ràng, nhưng đôi khi cũng là người trẻ tuổi đã nhận định sẽ không chịu quay đầu, “Ta thấy hẳn là một người ý chí kiên định, một khi đã quyết định việc muốn làm, thì gian nan thế nào hẳn cũng sẽ không lùi bước. Ta nghĩ, con nhất định có thể có được thứ con muốn từ hẳn ta.”

“Lão thái bà, lão nói cái gì a.....”

“Chẳng lẽ con không nghĩ thử xem con muốn gì từ hẳn sao?”

‘Con đem thứ quý giá nhất của mình chia sẻ với hẳn.’

‘Ta có thể nhìn ra hẳn là một người có ý chí kiên định.’

‘Chẳng lẽ con không nghĩ thử xem con muốn gì từ hẳn sao?’

Hằng tinh không ngừng bắn những vụn vật chất ra ngoài, khí thể cùng bụi trộn lẫn bị lực hấp dẫn cực lớn quây thành trạng thái vòng tròn, không gian trong vũ trụ ẩn hiện những vòng xoáy của vật chất bụi gấp khúc, năng lượng cao lượng quang tử tạo thành các loại điện trường ánh sáng không đồng màu, vân tinh thành những màu đỏ thẫm, xanh non, xanh lam biến ảo.

Cậu ngồi xổm trước cửa sổ phòng hộ thật dày, mê man nhìn những tinh vân tưởng như rất gần nhưng phải cách xa cậu ít nhất mấy năm ánh sáng, cậu đã không còn rõ mình đã ngồi ở đây bao lâu, bốn bề một mảnh yên tĩnh, toàn bộ vũ trụ tưởng như chỉ có một mình cậu mà thôi.

Bỗng nhiên trước cửa sổ xuất hiện một thân ảnh mặc quần áo vũ trụ, rất to lớn, so với một đứa trẻ như cậu quả thực là một người khổng lồ. Ánh sáng từ tinh vân che lấp gương mặt người kia, khiến cậu nhìn mà không rõ, rồi theo thói quen, trên đầu có một đôi bàn tay to lớn ầm ập sừng sững vuốt ve tóc cậu.

Cậu nhin không được nở nụ cười, là cha! Cha luôn bận rộn đến mức hoàn toàn không chăm sóc cậu được, nhưng lại là người đầu tiên phát hiện cậu đã ngồi trước cửa sổ hai mươi mấy giờ.

“Xem có đẹp không?”

“Có ạ.”

“Đó là đang biến đổi thành ngôi sao trắng, phản ứng hạt nhân của nó đã dừng lại, đang đến gần với suy vong, thân xác xinh đẹp đã dần biến mất trong mây vụn năm nữa. Tuy đó đã rất già, nhưng trong thời khắc suy vong, lại đẹp đến kinh người..... con cũng thích quan sát chúng nó sao?”

Người kia gọi tên cậu, nhưng không biết vì cái gì lại có cảm giác nghe không rõ.

“Vâng, con rất thích.”

“Vây, con cũng muốn như thế sao? Sachs.”

Cậu muốn nhìn phía sau, thế là quay đầu lại, “Cha——” Người đàn ông có gương mặt quen thuộc mặc một bộ quần áo du hành vũ trụ màu trắng, vết thương xiên chéo, mái tóc đậm màu, không biết vì sao lúc cậu quay lại lại không còn là trẻ nhỏ nữa, là một thiết niên khá cao, nam nhân mặc quần áo du hành màu trắng đi lại phía cậu, chậm rãi dùng thân thể cường tráng áp cậu lên cửa sổ phòng hộ trong suốt, chậm rãi cúi đầu, môi dần tiếp cận, ánh sáng bốn phía đột nhiên biến mất, chỉ còn lại ánh sáng từ tinh vân phía ngoài cửa sổ, cậu rốt cuộc thấy không rõ được khuôn mặt người nọ, chỉ nghe thấy âm thanh vang lên bên tai, mang theo dụ hoặc khàn khàn: “Cậu muốn thứ gì từ tôi?”

“!!”

Sachs mạnh mẽ mở mắt, hiện thực cùng mộng cảnh nhảy mắt trao đổi khiến cậu nhất thời mù mịt, mở to mắt xác nhận cái đỉnh cabin cũ nát, mới chậm rãi thở ra một hơi.

Con mẹ nó vừa rồi là chuyện gì a!?

Trước kia cũng không phải không gặp giấc mộng như vậy, tuy mỗi lần đều thấy không rõ khuôn mặt cha, tuy rằng khi tỉnh lại sẽ thấy buồn bực, nhưng tuyệt đối chưa từng kinh sợ như vậy..... Đây đều là lỗi của lão thái bà kia, đã ông chú tới chỗ này đã không tính, lại còn nói linh tinh cái gì! Hại cậu mơ cái giấc mộng không thể bàn luận gì nổi thế này!!

Sachs buồn bực đứng dậy tình điều thuốc, nhưng vừa mới quay đầu, liền đứng hình. Quả thực như mộng cảnh tiếp tục kéo dài, ông chú trong mộng của cậu hiện đang thỏa thân ngồi trên ghế sofa, cúi đầu nắm lấy chim bự của hắn.

Chim bự kia đã ở vào trạng thái vĩnh cao, chim bự to lớn chặt chẽ nằm trong tay ông chú, từ động tác cao thấp vận động, mà không ngừng phun dịch, trên mặt da đỏ hồng là gân xanh vằn vện nổi lên.

Không phải hôm qua mới tại căn cứ bí mật bắn hai lần sao!? Ông chú chú cũng quá được đi!? Không thể ra ngoài tìm một chỗ sao, lại ngồi ở chỗ này!? Sáng sớm vừa làm một giấc mộng kinh sợ còn chưa hòa hoãn giờ lại thấy ông chú trong mộng nude nghịch « chim », lão đại khu 28 phần nộ rồi.

Bộ dáng No.9 quá mức chuyên chú, cùng với vẻ thoải mái, không bằng nói hắn đang chuyên chú làm việc. Những mặc kệ động tác của hắn bắt chước giống ngày đó như thế nào, thì chim bự vẫn không chịu « nhả ».

Sachs là muốn chờ hắn giải quyết xong rồi mới rời giường, cũng không nghĩ dài a dài như vậy, đợi thật lâu mà ông chú vẫn đang mặt nhăn mày nhíu đại chiến cùng « chim » của mình, người trẻ tuổi đang làm bộ ngủ trên giường sắp không kiên nhẫn được rồi!

“Con mẹ nó ông chú chú cũng vô dụng quá đi?!” Lão đại khu 28 luôn không có tính kiên nhẫn, cậu mạnh mẽ xoay người rời giường, mang theo một thân tức giận, bước chân dẫm xuống khiến cả cabin rung động, vọt qua, đẩy ngã No.9 đang không chút phòng bị xuống sofa, nắm lấy thứ trong quần lót đã sớm bị cảnh mộng kia kích thích đến không chịu nổi muốn bắn ra ngoài, Sachs gạt tay No.9 ra, dùng cả hai tay đem hai cái chim bự gần lại cọ xát lẫn nhau.

Nhiệt độ nóng bỏng nhiệt tình trong đó khiến cả hai chim bự nháy mắt run rẩy. No.9 hoàn toàn không phản kháng, hắn chỉ là mới học, đương nhiên càng cần học thêm nhiều kỹ xảo hơn nữa, mà Sachs tự tay nắm lấy mình để dạy cũng đủ tư cách một vị huấn luyện viên.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên bộ ngực pha giữa ngực ngô cùng trường thành của người trẻ tuổi, bởi vì kích thích mà pháp phòng ồ ồ thở dốc, trên áo may ô đen bó sát nổi rõ hai khóa tiểu nhũ, cậu dùng hai tay đem hai chim bự kề sát nhau, phần eo cũng thông thả lên xuống loạn động, khí quan đồng dạng cứng rắn ma sát lẫn nhau đủ để cảm nhận được tinh khí của ông chú, rất kích thích! Cậu nhịn không được cắn chặt răng, so với ông chú lãnh tĩnh kia, cậu tuyệt đối không thể yếu thế hơn được!

Bỗng nhiên tay cậu bị hai bàn tay ấm áp bao phủ, No.9 học theo bộ dạng của cậu, bao lấy hai chim bự rồi hành động.

“Đáng chết..... Đừng sờ như thế, như vậy quá nhanh” Người trẻ tuổi vì quá nhanh mà vội dùng một chút lý trí cuối cùng tìm được một khối vải, đem khối vải bao trước đầu nam căn để không làm dơ sofa, cơ hồ ngay sau đó, “A! ưm ” Chỉ có như vậy khiến cho bắn, Sachs chán nản phát hiện ra bản thân đối với người phẳng phát hình bóng của cha mình hoàn toàn không có sức chống cự.

Mà No.9 thì cực kì kinh ngạc, phát hiện thủ pháp là hoàn toàn giống nhau, nhưng Sachs cho hắn cảm giác mà bản thân hoàn toàn không thể tự mô phỏng lại, rất nhanh đã khiến huynh đệ của hắn giương cờ đầu hàng....

Hắn tổng kết lại, xem ra cường độ huấn luyện còn chưa đủ.

Sachs muốn bỏ khối vải dính đầy dịch thể trong tay ra, lại phát hiện quần lót đang ôm sát người của ông chú, tuy nói chất có thể kéo dài tương đối tốt, nhưng bị dịch thể hai người thấm ra màu trắng cực kì chói mắt. Mà ông chú có vẻ cũng chỉ còn một cái quần mà thôi.

Dù sao trang phục phòng hộ đủ dày, chắc cũng không cần quần lót đâu nhể???

Lão đại khu 28 một bên vì mình kiếm có một bên kéo quần đứng dậy: “Tôi nói này chú, chú cũng thật là hưng phấn quá đi??” Sachs đi đến một góc chất đầy sách, giống như một đồng loạn thất bát tao, thật vất

và mới tìm ra được cái gì đó, là một quyển tạp chí mà trên bìa in hình một bộ ngực cực lớn, tùy tay ném đến sofa cạnh No.9, “Nhìn cái này xem, đây là tài liệu giáo dục a! Chú chỉ lấy tay làm là hoàn toàn không đủ!!”

No.9 cầm lấy cái bản « tài liệu » kia lật qua xem, thái độ cẩn thận này, quả thực giống như đang xem bản thuyết minh của vũ khí phóng ra hạch động lực.

Trang giấy cơ hồ hoàn toàn phai màu nhưng ít nhất người đọc vẫn có thể nhìn rõ một số bộ vị, ví dụ như ảnh phân kính chụp một mẫu nam cường tráng đang dùng phân thân của mình làm như thế nào sát nhập vào cơ thể một cô gái đang nhếch mông nằm trên giường, hay một số cảnh tượng kích thích tình thú, như trong bể cá cảnh, trong phòng bếp, trong gara ô tô, chứ tuyệt đối không có cảnh bình thường như trong phòng ngủ.

Nhưng tính dục là không cần thiết tồn tại trên người một người lính đủ tư cách, thứ này khiến binh lính sinh ra do dự, trong kế hoạch Sparta cho rằng trong mắt binh lính không cần có nam tính cùng nữ tính, từ thời điểm tiếp nhận huấn luyện cho tới bây giờ No.9 tại thời điểm tiêu diệt địch nhân chưa bao giờ để ý tới giới tính của đối phương, bởi vậy hình ảnh phụ nữ trần trụi làm ra các loại hành động gợi tình đều không thể khiến hấn sinh ra bất cứ ảnh hưởng nào, cho nên hiện tại hấn hoàn toàn không có phản ứng, chìm bự vẫn chỉ yên lặng ngủ trong bụi cỏ rậm rạp.

“Cho nên nói a! Chỉ dùng tay vẫn là không thể giải quyết triệt để vấn đề a!” Sachs rít một hơi, mở miệng phun ra làn khói, vốn đang rất đắc ý, mà khi cậu thấy ánh mắt No.9 dừng lại trên bộ ngực quang lỏa của đàn bà trên giấy, cậu cư nhiên cảm thấy khó chịu.

Mợ nó, ông chú này căn bản cũng thật háo sắc a!

Nhưng.... trong khu 28 căn bản không thể tìm được thân thể phụ nữ thành thực, nơi này chỉ có những bà già cùng những đứa nhỏ chưa phát dục. Tại hành tinh rác rưởi này phụ nữ càng nguyên ý dùng thân thể của mình trao đổi lấy tất cả những thứ bọn họ muốn hơn, cũng không muốn phải tần tảo khổ khổ tìm kiếm để bị những thứ sắc nhọn trên hành tinh rác rưởi này làm hỏng làn da non mịn của mình, nên khu 28 này tuyệt đối không phải là chỗ bọn họ muốn ở lại. Cho nên, chú cũng chỉ có thể ngiên đến vậy thôi! Ông chú sắc lang!

Sachs dập điếu thuốc, vô cùng ác ý nghĩ như vậy.

14. Chương 13

13

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, chỗ gieo trồng đón mùa thu hoạch khoai tây, từng khoang lá xanh mướt giờ bắt đầu chuyển sang trạng thái héo rũ, biểu hiện này chứng tỏ những củ khoai tây dưới mặt đất đã có thể bắt đầu thu hoạch. Cơ hồ toàn bộ dân cư khu 28 đều tham gia thu hoạch khoai tây, ngoại trừ một số người vẫn thường làm việc ở nông trại, một đám choai choai cũng theo chân nữ tu sĩ Emma xuống hỗ trợ.

Cho dù trên đỉnh đầu là hai hằng tinh nóng cháy, những người làm việc ở nông trại dù làm đến mồ hôi toát ra như tắm, thấm ướt cả áo choàng phòng hộ, hơn nữa đào được đồng đất lên cũng cực kỳ kiệt sức, nhưng vì tài nguyên khuyết thiếu nên không thể lãng phí dù chỉ một củ, cho nên bọn họ cho dù phải quật ba thước đất cũng phải đảm bảo khoai tây đã được đào sạch sẽ, sau khi làm xong cơ hồ mọi người mệt đến than trời.

Nhưng thu hoạch thật tốt đẹp, đặc biệt khi đào được những củ khoai tây mập mạp, khuôn mặt sau kính bảo hộ đều ngập tràn vui sướng.

Lão đại khu 28 cũng không thể không làm gương cho lính tham gia lần thu hoạch này, chẳng qua cậu vừa làm vừa ngáp, hiệu suất công tác cực kỳ thấp, những cũng không thể trách cậu, gần đây thuyền vận chuyển đến hành tinh rác 243 không giống như lúc trước, có thể bởi vì gió lốc ngăn trên lộ tuyến, làm cho thuyền vận chuyển dời khỏi đường cũ, như vậy làm việc tranh đoạt tài nguyên càng thêm kịch liệt. Đặc biệt là đám ác ôn khu 5 kia, càng ngày càng không kiêng nể gì cả, nếu không phải vài lần Sachs thành công ngăn cản hành động của bọn họ, chỉ sợ bọn họ đã sớm vọt vào khu 28 dành sức mạnh đoạt lấy.

Đương nhiên việc ngủ không tốt cũng có nguyên nhân khác, tỷ như các giấc mộng gần đây càng ngày càng trở nên kỳ quái, tỷ như sáng sớm dậy “luyện tập”.....

Ánh mắt màu lam sau kính bảo hộ không nhìn được mà lướt về phía bóng dáng bạn rận kia.

Dáng người khô ngô cao lớn đem một sọt khoai tây đặt vào trong đường hầm, chiếu xạ cường liệt của hằng tinh dễ làm cho độc tố trong khoai tây tăng mạnh, bởi vậy bọn họ cần nhanh chóng đem khoai tây vào chỗ râm để bảo hộ, ngày xưa bởi vì thiếu sức lao động cường tráng nên quá trình vận chuyển luôn là việc không ai muốn làm nhất, nhưng đối với No.9 mà nói, một sọt khoai tây so ra thì nhẹ hơn nhiều so với một hòm đạn vật chất.

Lúc trước tạp chí *** đối với No.9 mà nói chẳng qua chỉ là một loại tài liệu tham khảo, dù sao xem qua bao nhiêu hình ảnh phân giải ba chiều của súng ống mà không tham gia thực chiến thì tuyệt đối không thể thực sự nắm được phương pháp sử dụng, lại càng không thể trở thành một kẻ tập kích xuất sắc. Vì vậy hầu như sáng nào bọn họ cũng đều dùng “chim” của nhau để “luyện tập”. Sachs tuyệt nhiên không cảm thấy có cái gì không ổn ở đây, dù sao so với tự mình làm thì thoải mái hơn nhiều, tuy nói kỹ xảo của No.9 có điểm cứng nhắc, nhưng qua một thời gian dài luyện tập thì hẳn cũng đã dần sờ ra vài kỹ xảo khác, đương nhiên, những loại kỹ xảo này hoàn toàn là nhằm vào Sachs.

Khi Sachs đang ngáp cái thứ 18, sọt khoai tây cuối cùng cũng đã được xách vào trong hầm, khi cửa hầm được đóng lại, tất cả mọi người đều không nhìn được hoan hô ầm ĩ.

Hai hằng tinh lại một lần nữa đi đến phía bên kia tinh cầu, cũng là khi bắt đầu một buổi tiệc chúc mừng long trọng.

Cái gọi là tiệc tối, kỳ thật chỉ là tổ chức hoạt động chúc mừng trong một quảng trường nhỏ, cho dù sinh hoạt trên một hành tinh toàn rác rưởi, nhưng đối với cư dân khu 28 mà nói, bọn họ sống với nhau luôn tràn ngập nhiệt tình, có lẽ không giàu có, nhưng bọn họ có sự thỏa mãn tinh thần cùng cảm giác tự do.

Trang trí trên quảng trường cũng không có cái gì đáng giá, chẳng qua là treo một chuỗi hạt xuyên lục được ra trong núi rác, nhưng khi nguồn sáng chiếu xuống, chúng lóe ra ánh sáng, chiếu trên khuôn mặt tươi cười của bọn họ, đó là vui sướng phát ra từ trong nội tâm.

Trên bàn tiệc lúc này chất đầy duy nhất một món chính, nào là khoai tây xào, khoai tây viên, còn có cả khoai tây nướng. Ngay cả lão già phụ trách ở nông trại cũng khác hẳn bình thường, đem cả rượu khoai tây mà mình vụng trộm ủ ra, đương nhiên thứ này tuyệt đối không phải rượu ngon gì, còn pha thêm không ít nước. Cho dù đã đột phá không gian vượt qua được cả vũ trụ, nhưng mấy trăm năm ngắn ngủi, làm sao có thể khiến thứ chất cặn kia biết mất được?

Mọi người vui hết mình, đã không còn hằng tinh chiếu xạ nên cũng không cần mặc áo choàng phòng hộ, bọn họ thay váy áo tốt nhất của mình, đi vào trong quảng trường, nắm tay nhau, vui sướng gân cổ ca hát, còn khoa chân múa tay nhảy nhót.

No.9 ngồi một góc chỉ yên lặng chăm chú nhìn hết thấy.

Nhìn bóng cậu lúc ẩn lúc hiện trước mắt, náo nhiệt đến không thể bình luận, trên mặt mỗi người đều là vẻ sung sướng dào dạt, nhưng mà loại không khí sung sướng này thủy chung khiến hắn cảm thấy mình như thể một kẻ bên lề, không thể hòa nhập vào được.

Cho dù hắn đã có một số nhận thức cơ bản đối với người ở đây, Jimmy nói không ngừng nghỉ, lão già luôn khoa chân múa tay, nữ tu sĩ Emma phụ trách nấu cơm, bọn họ không hề giống với những người hắn từng thấy trước đây, không hề do dự bắn chết đối tượng, không hề nương tay bắn thêm vài người khi cần hoàn thành nhiệm vụ.

Những hắn vẫn không thể dung nhập. Hắn làm việc ở nông trại, nhưng cho dù nâng niu trong tay cây non nhưng hắn vẫn có thể bề gãy cổ người khác, dù hắn thu thập tài nguyên trên những núi rác rưởi nhưng ngón tay vẫn có thể bóp cò bắn người khác mà không hề do dự. Bởi vì từ khi sinh ra tới nay, hắn đã được báo trước rằng, hắn là một binh lính ưu tú, không cần bất cứ thứ cảm tình dư thừa nào, nhận nhiệm vụ, tiêu diệt kẻ thù. Có lẽ hắn đã trở thành một thứ phế phẩm bị đào thải, không ai còn thừa nhận hắn đã từng là

một binh lính cực kì ưu tú, nhưng không cách nào loại trừ được bản năng chiến đấu cướp đoạt từ sâu trong xương máu hần.

Hần là một binh sĩ, đúng vậy, sẽ không thay đổi được.

Nhưng hiện tại, hần tồn tại vì cái gì?

Không có nhiệm vụ, không có kẻ thù, như vậy có phải là hần đã không cần thiết phải tồn tại nữa hay không?

Sachs bị một đám nhóc vây ở trung tâm, cho dù là lão đại khu 28, cũng vô pháp thoát khỏi đám trẻ tràn đầy tinh lực bám dai như đĩa này, nhưng ánh mắt sắc bén của cậu vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng ông chú như tách hần khỏi đám người, hần bị ngăn cách giữa bầu không khí vui mừng bên ngoài, ánh mắt mê mang chăm chú quan sát tất cả.

Cậu bỗng nhiên nhớ tới lời nói của nữ tu sĩ Emma, “Tuy rằng thoát nhìn hần giống như bất cứ chỗ nào cũng có thể dễ dàng thích ứng, nhưng ta nghĩ cho tới bây giờ hần cảm thấy mê man vì niềm tin vững chắc bị sự thật phủ định.”

Sachs muốn đi qua, nhưng bọn nhỏ vây cậu quá chặt chẽ, “Anh Sachs!! Anh Sachs, cho em cười cổ đi!”, “Không! Cho tao cười chứ!”, “Anh Sachs sẽ không thềm để ý đến bọn mày đâu!” Bị bọn nhỏ lay động lay tây một hồi, chờ đến khi cậu ngẩng đầu lên được muốn đi tìm No.9, đã không thấy bóng dáng khô ngô kia đâu nữa.

Máy móc phế thải chất thành một bức lũy cao, No.9 ngồi xổm trong đó. Nơi đó là góc chết, ở chỗ này có thể nhìn toàn bộ cảnh trong quảng trường, nhưng nếu không cố ý đi tìm, thì tuyệt đối sẽ không thể phát hiện ra hần, đó cơ hồ đã thành một loại bản năng, là thứ bản năng không cần bất cứ ai nhắc nhở.

Tiếng cười sung sướng truyền tới màng nhĩ từ quảng trường nghe đặc biệt xa xôi, nhưng một thanh âm ở ngay bên cạnh vang lên: “Sao cậu lại ở chỗ này?”

Nữ tu sĩ Emma ôm một rổ khoai tây vừa nướng, đứng chỗ đó mỉm cười nhìn hần.

(*) Xà đầu long: là một loài bò sát biển sống khoảng trước kỉ Jura

“Cậu biết không? Lần đầu nhìn thấy cậu, ta đã thấy cậu giống như một con xà đầu long chết đuối.”

Nữ tu sĩ Emma và No.9 đứng song song ở đó, nhìn đám người đang vui vẻ ở xa xa. Nữ tu sĩ cũng không hỏi vì sao No.9 lại tránh khỏi đám người đang ăn mừng mà ngồi ở đây, cũng không có ý định bảo hần nhập bọn.

No.9 đương nhiên biết loài động vật này. Đương nhiên trong trại tập huấn Sparta sẽ không cung cấp bất cứ tư liệu nào khác ngoài tư liệu chiến đấu, tất cả đều vì một mục đích biến con người thành một cỗ máy giết người, tuyệt đối sẽ không có tư liệu văn kiện linh tinh về khủng long hay truyện thần thoại. Nhưng trong Sparta có lưu trữ văn liệu, trừ tạp trí *** ra, còn có rất nhiều loại sách, tuy trên mặt ghi rằng đó là văn minh đã rất xa xưa, từ lâu đã cực kì lạc hậu so với khoa học kĩ thuật tiên tiến, nhưng luôn có một ít thứ, ngay cả khi thời gian đã trôi qua, vẫn vĩnh hằng như cũ.

Nhưng.... Hần cũng không cảm thấy mình có gì giống với loại động vật to lớn cồng kềnh này.

Mà nữ tu sĩ Emma dường như nghĩ hần đã thấy qua được cái gọi là bảo bối của Sachs, trên thực tế bà rất rõ ràng cậu là một đứa trẻ hay không được tự nhiên, một khi đã nhận định ai, sẽ hao hết tâm tư đối tốt với người kia, đương nhiên cũng sẽ nguyện ý chia sẻ bảo bối của mình cùng người kia.

“Cậu chắc chắn chưa biết bản thân có gì giống với xà đầu long phải không?” Nữ tu sĩ Emma cư nhiên có thể hìn ra tâm sự của No.9 từ vẻ mặt vạm vỡ không đổi của hần, bà mỉm cười nhìn phía xa xa náo động ồn ào, “Xem đi, nơi đó là lục địa.” Bà lại quay đầu nhìn về phía No.9, “Mà nơi này, lại là đại dương.”

Lục địa cùng đại dương, tựa như hai thế giới hoàn toàn khác nhau, mà sinh vật trong hai thế giới khác nhau, cho dù là thực vật, nhưng hoạt động vẫn cần tới hoàn cảnh, thậm chí bản năng sinh tồn nguyên thủy nhất là hô hấp, chúng nó cũng hoàn toàn không thể lý giải được hết phương thức sinh tồn này.

“Xà đầu long sống trong đại dương chưa từng nghĩ tới một ngày đại dương có thể khô cạn, nhưng cũng không thể làm ngày đó không đến, đại dương từng ăm ắp dập dờn giờ cuối cùng không chứa được thân hình to lớn của nó nữa, không có dòng nước dịu dàng cùng tảo biển mềm mại, chỉ có lầy lội dần trở nên cứng

rắn, trong giây giũa thống khổ, nó cuối cùng chỉ có thể bước một bước lên đại lục. Ta tin tưởng, cậu cũng có thể bước một bước này.”

Cái này.... Rất khó hiểu.

Giống như hiểu ra cái gì đó, nhưng ngẫm lại chẳng hiểu gì, dù sao thì, không có biện pháp phải cứng rắn trả lời như lúc trước nhận nhiệm vụ, “Vâng, trưởng quan.”

May mắn là nữ tu sĩ Emma đương nhiên không có khả năng sẽ gào thét quát binh lính “Trả lời ta!” khi họ do dự như huấn luyện viên trong doanh trại Sparta.

Bà lấy trong rổ ra một củ khoai tây to tròn béo múp, đặt trong tay No.9: “Đi thôi, cậu trai. Cậu xem, có một mảnh long hoạt bát đang đứng bên bờ chờ cậu, nếu cậu vẫn còn do dự ở trong nước, nó sẽ không nhận được nhảy vào nước cùng cậu mất thôi!”

15. Chương 14

14

“Ông chú! Sao chú lại chạy ra đây?”

Sachs lượn vài vòng trên quảng trường mà vẫn chưa thấy No.9, nhìn qua góc mới thấy ông chú cầm một củ khoai nướng rất to xuất hiện, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

No.9 vẫn đứng cách khá xa đám người trên quảng trường như cũ, nhưng ít ra, cũng không che dấu thân ảnh. Hắn cầm một củ khoai nướng trong tay, vỏ ngoài khoai tây nóng phồng da, nhưng hắn vẫn nắm chắc trong tay như không có cảm giác, cho đến khi người trẻ tuổi tóc cam đỏ lại gần.

“Cậu muốn ăn không?” No.9 cũng không nghĩ gì phức tạp, trong giờ khắc này hắn chỉ có một cảm giác rằng, nếu mình có thứ gì đó, sẽ chia cho thủ lĩnh mới trẻ tuổi này một phần, nhưng hắn cũng chẳng có gì để cho cậu, khi hắn bị đổ xuống từ phi thuyền vận chuyển rác thải, ngoại trừ một bộ quần áo rách nát thì chả còn gì khác.

Nhưng củ khoai tây này, hắn có lý do để tin, đây chính là thứ hắn tự tay gieo trồng, vun xới đất, tưới nước, bón phân, cuối cùng nó mọc ra củ này. Lần đầu tiên hắn cảm nhận được nhiệm vụ của mình không phải hủy diệt, mà là sáng tạo, củ khoai tây này, chính là minh chứng.

Sachs nhất thời không biết phản ứng lại như thế nào, dù sao ông chú luôn lơ đãng này xem vậy mà lại biết tặng đồ cho người khác a!

Cậu cũng không đưa tay tiếp nhận, No.9 cũng không rút tay lại, bề mặt củ khoai tây gồ ghề kia do ánh sáng phản xạ từ mặt kim loại miễn cưỡng nhận ra hình dạng.

Sachs giống như một người bình tĩnh mòng, cả người run lên, chớp lấy củ khoai tây kia, tại cậu ở góc không nhìn thấy lạng lẽ đỏ bừng.

Lão đại khu 28 yên lặng cầm củ khoai tây trong tay, cũng không quản có thể làm phồng đầu lưỡi, hai ba miếng tiêu diệt gọn.

No.9 phát hiện khi mình nhìn Sachs từng miếng từng miếng ăn sạch củ khoai tây, liền sinh ra một loại cảm giác cực kì mạnh mẽ, thứ cho dù hắn từng hoàn thành đủ loại nhiệm vụ không thể luận bạn cũng chưa từng có, giống như mỗi tế bào trên người đều được nạp tràn trề năng lượng.

Một củ khoai tây khối lượng cũng không nhiều lắm, Sachs rất nhanh liền chén sạch, cậu liếm liếm vụn khoai tây dính trên ngón tay trở, rồi liếm vụn dính trên khóe miệng, đầu ra đẩy rồi mới lòi thuốc ra, ngậm trong miệng, một tia sáng nhỏ bé chiếu lên khuôn mặt tràn ngập sức sống, trong ánh mắt mang theo một chút khiêu khích: “Này, ông chú, có muốn ném thử thứ này không?”

Tuy rằng tiệc tối còn đang trong giai đoạn cao trào, nhưng Sachs cũng không định quay lại, bỗng dưng thốt ra câu kia, xong cũng không quản No.9 có còn đứng tại đó không, tự dẫn đầu nhanh chóng rời khỏi quảng trường.

No.9 theo bản năng xoay người đuổi kịp.

Tiếng tranh cãi âm ỉ phía sau càng ngày càng xa, hai bên đường chất đầy những phương tiện giao thông cũ nát hỗn độn, bởi vì hầu hết mọi người đều tham gia tiệc tối, nên trên đường cực kì yên tĩnh. Thanh niên đi phía trước vẫn dứt tay túi quần như cũ, điều thuốc trên khoe miệng phả ra từng đợt khói trắng, bóng dáng in trên mặt đất bị kéo dài càng trở nên nhỏ gầy.

Xa xa đã thấy được khoang thuyền hình con thoi kia, tên khắc trên cabin đã sớm mài mòn vì bão cát thời gian dài, hoàn toàn không thể nhìn ra nó đã từng rất huy hoàng, cũng không còn nhớ rõ nó đã từng đảm nhận trách nhiệm vĩ đại vận chuyển nhân loại xuyên qua tầng khí quyển mẫu tinh và ngoại tầng không gian ngoài vũ trụ. Mà hiện tại, con tàu kia đã sớm già nua, ai cũng có thể coi nó là một thứ rác rưởi, ai cũng có thể nói nó là thứ đồ bị đào thải.

Không. Bởi vì xác ngoài đủ cứng rắn để thừa nhận sức nóng của khí động khi tiến vào tầng khí quyển, có thể cung cấp hàng nghìn chỗ ngồi trong khoang thuyền cùng không gian chuyên chở mở rộng, đủ sức chứa cả vệ tinh nhân tạo cùng phòng thí nghiệm trong khoang thuyền, nên nó hiện tại trở thành hiện hữu của cư dân khu 28.

Về tới phòng mình trong cabin, Sachs lôi một thứ từ dưới sàn cái rương ra: “Ông chú, chú không thường động đến bảo bối của lão già kia đi?” Mở thùng ra, bên trong có phích giữ nhiệt, cậu đặc ý lấy ra hua hua, bên trong vang lên tiếng nước sóng sánh, “Lúc trước lão già cho tôi một ít, thứ đồ chơi này ngược lại được cất đã lâu, nghe nói cất càng lâu thì càng đậm vị. Cái bình này tôi cất ba năm, hôm nay xem như chú được tiện nghi ha!”. Cậu vừa nói vừa đặt mông xuống ghế, lại lấy ra hai cái chén đồng hình bầu dục, mở nắp đổ rượu ra.

Lập tức một cỗ hương rượu thơm nức xông vào mũi, rượu được chưng cất từ tinh bột lên men, có một sắc lương thực vàng nhạt óng ánh.

No.9 từng ngửi qua hương vị loại chất lỏng này, một binh lính ưu tú cần hiểu biết hết tất cả những vật có tính công kích. Nếu hẳn nhớ không nhầm, loại rượu này là rượu thuần chất, nồng độ rất mạnh, hương tỏa ra trong không khí có thể hình thành tính nổ mạnh.

Sachs rót một chén cho hẳn, không đợi No.9 phản ứng lại lão đại khu 28 muốn làm gì đối với loại chất lỏng này, Sachs đã nhanh chóng ngay trước mắt hẳn cầm một chén không khách khí ngửa đầu uống sạch sẽ, so với uống nước còn sảng khoái hơn, uống xong còn phát ra tiếng cảm thụ: “A! Đồ tốt! Lão già kia con mẹ nó thật biết hưởng thụ!” Quay đầu thấy ông chú kia tay cầm chén, một bộ biểu tình hoàn toàn không hiểu, khiến người khác hoài nghi trong tay hẳn rốt cục là chén rượu hay một quả bom hẹn giờ, cậu nhin không được xì một tiếng nở nụ cười.

Cậu đưa tay cầm lấy cái chén trên tay No.9, đưa miệng chén tới gần nhấp một ngụm, nghiêng đầu để hẳn nhìn rõ hầu kết hoạt động rõ ràng đã đem chất lỏng kia nuốt xuống: “Thứ đồ chơi này chỉ dùng để uống.”

Uống??? No.9 vẫn cảm thấy thật không thể tin tưởng được. Cho dù thực vật đúng là dùng để ăn, nhưng loại hành vi đem chất nổ nuốt vào bụng này vẫn khiến hẳn không thể lý giải nổi.

Nhưng nếu đó là mệnh lệnh của trưởng quan thì, “Vâng, trưởng quan.” Cầm lại cái chén uống một hớp, hẳn cũng không biết phải hình dung như thế nào, quả nhiên là thuốc nổ, yết hầu hẳn lập tức xuất hiện cảm giác nóng cháy, nhưng sau đó, từ yết hầu cùng đầu lưỡi truyền ra một loại cảm giác kỳ lạ, hẳn chưa từng trải nghiệm qua, bởi vậy hẳn không cách nào hình dung được hương vị khi uống loại rượu thuần chất này.

Mà bên kia Sachs không khách khí rót ra một chén lớn, đây chính là đồ tốt cậu cất giữ bao nhiêu năm, tuy nói là muốn chia sẻ bảo bối, nhưng chủ yếu là vẫn phải thỏa mãn chính mình trước a!

Dung tích bình sắt cũng không lớn, rất nhanh liền thấy đầy, Sachs đem bình ôm trước người, thậm chí đến một giọt rượu cuối cùng cũng phải dùng đầu lưỡi liếm sạch. Lão đại khu 28 quay đầu vừa lúc nhìn thấy No.9 đang đưa ngụm cuối cùng lên miệng, lại càng không vừa ý: “Này, ngụm cuối cùng phải là của tôi!”

Khoai tây là vật khan hiếm, ăn còn không đủ thì làm sao có khả năng đem đi ủ rượu? Cho nên dù là lão đại khu 28 nhưng bình thường Sachs cũng rất ít khi có cơ hội uống rượu, cho dù cậu rất cường tráng, nhưng dù sao cũng chỉ là trẻ vị thành niên, hấp thu của tràng vị cùng khả năng lọc cầu gan chưa đầy đủ, cứ cho

là việc này không đúng, nhưng lượng cồn trong cơ thể xúi giục tuyệt đối không thể dùng lý trí để kìm hãm. Bởi vì cậu đã uống một lượng cồn lớn, cơ hồ trung khu thần kinh đã hoàn toàn tiến vào trạng thái hưng phấn lâng lâng.

Đương nhiên đối với No.9 mà nói, hắn cũng không thể hiểu được vì sao vẻ mặt của Sachs đột nhiên ửng hồng, thậm chí ánh mắt mông lung, nhưng hắn biết cậu đã hạ cho hắn một mệnh lệnh.

Vâng, trưởng quan.

Rượu toàn bộ đã đổ vào trong miệng, biện pháp duy nhất là.... Hắn đặt khuôn mặt Sachs vào giữa hai tay, lão đại khu 28 đột nhiên bị giữ lại thực khó chịu lâu bầu: “Chú làm cái gì ưm ” Chưa nói xong nửa câu đã bị một đôi môi dè xuống phong lại, rượu cậu muốn rất nhanh bị đổ vào trong miệng. Môi No.9 dùng sức mở hàm đối phương ra, cực kỳ cẩn thận đảm bảo sẽ không để một giọt trào ra ngoài, mà Sachs phát hiện bản năng phản ứng trong đầu cậu trở nên văng vắt, mà tay hắn đỡ lấy phía sau đầu cậu, thoáng dùng sức cố định đối phương, để tránh chất lỏng trong đôi môi đang giao triền bị chảy ra ngoài.

Sachs cơ hồ bị chất cồn hun đến chóng váng mơ hồ theo bản năng không cam lòng đối với loại hành vi cưỡng chế này, cậu dùng sức muốn đẩy no.9 ra, nhưng đẩy cơ thịt cứng rắn của ông chú kia lại hết như đẩy một bức tường, cậu tức giận giãy giụa, ngược lại đối lấy đôi môi kia càng thêm ép chặt, Sachs không chịu nổi đành nuốt rượu, trong lúc đó Sachs lại dùng đầu lưỡi muốn đẩy đối phương ra, thế là không cẩn thận đụng phải thứ cũng đang tiếp cận kia.

Mà giống như bọn họ cùng nhau chơi chim vậy, bản năng nhân loại tuyệt đối không phải thứ có thể biến mất khi rời khỏi mẫu tinh, thế là đồng bạn hấp dẫn lẫn nhau, thử đụng vào, rồi đến giao triền hoàn toàn không cần học tập, bọn họ chỉ làm theo bản năng, làm sao để thấy thoải mái.

Nuốt lấy rượu trong miệng đối phương, Sachs chậm rãi nuốt thẳng eo, hai cánh tay không hề đẩy ra mà quần lấy cổ No.9, chân dài khóa lấy hai bên sườn đối phương, hóa chủ động ép ông chú vào ghế sofa, như vậy khiến no.9 không thể không ngẩng cổ lên, Sachs cũng mặc kệ rượu có thể tràn ra, cậu không hề suy nghĩ hấp tấp mà không ngừng biến đổi góc độ mút lấy hai phiến môi tràn ngập hương cồn kia.

No.9 bất đắc dĩ phát hiện, cho dù hắn cố hết sức, nhưng chất lỏng trong miệng vẫn bị tràn ra ngoài, giữa hai cánh môi gắn kết tràn xuống ***g ngực, rượu bị độ ẩm trong khoang miệng bao bọc khiến hương vị càng thêm nồng đậm.

Khó trách sao Sachs lại muốn ngậm cuối cùng như vậy, No.9 trong đầu chợt xẹt qua ý nghĩ “muốn”, hắn chưa từng sinh ra ý muốn nào có khả năng vi phạm mệnh lệnh ông chủ, trong đầu suy tính một lúc, hắn liền thả lỏng yết hầu, hầu kết trên cổ hoạt động, rượu trong miệng liền bị hắn nuốt xuống.

Đây là hương vị của chất nổ sao? Nguyên lai thứ có thể giết người cũng thật mỹ vị.

Hắn thích thứ này.

Hắn nghĩ như vậy, ý niệm trong đầu vô cùng rõ ràng hướng về phía lĩnh vực hắn không biết thăm dò, hắn xông vào địa bàn của Sachs, cướp đoạt bốn phía vị rượu còn sót lại, một giọt cũng không buông tha xẹt qua mỗi chỗ mềm mại.

Lão đại khu 28 luôn luôn ngay thẳng chưa từng bị như vậy, nếu cái miệng cậu hiện tại được tự do, như vậy chắc chắn sẽ chữ ằm lên, nhưng vấn đề là, đừng nói tới nói chuyện, hiện tại ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, chất cồn nóng bỏng trong khoang miệng cậu tựa như lên men, mà ông chú kia cư nhiên cũng không biết khống chế, hoàn toàn không biết đình chỉ ý đồ muốn cướp được càng nhiều hơn. Trên thực tế phải triệt để đánh tan, vô luận là trên chiến trường hay trong ***, đối với một binh lính ưu tú đều là mục tiêu đúng đắn nhất.

Mà lúc này thứ bị đánh tan, không phải cảm giác khi hắn phá hủy được một chiến dịch, hắn nhìn thấy ánh mắt không bị mi mắt che đậy của thiếu niên tóc đỏ, bên trong con ngươi xanh nhạt là một tầng mông lung. No.9 cảm thấy ***g ngực mình như bị rượu thiêu đốt nóng bỏng. Không ai dạy qua hắn nên làm như thế nào, nhưng tay hắn đã đặt trên phần eo mềm dẻo hữu lực, chậm rãi dịch dần vuốt ve từng cái, dần dần tầng áo may ô ngăn cách bó sát người đã không thể khiến hắn thỏa mãn.

Muốn càng nhiều hơn.

Thử đẩy áo may ô ra, luồn vào trong quần áo. Đối với cấu tạo thân thể cực kì rõ ràng, khiến hắn nắm rõ được kết cấu cơ thể Sachs, đó là một thân thể đầy đủ tính công kích cùng trẻ tuổi, đặc biệt phần eo co dẫn khiến cậu có sức bật rất lớn, nhưng không biết vì sao, hiện tại lại trở nên mềm mại vô lực, đặc biệt khi bàn tay hắn lướt qua làn da, sẽ mang đến một trận run rẩy dồn dập.

Có lẽ bởi vì tác dụng của cồn, cũng có khả năng vì được hôn môi cùng âu yếm, đôi môi Sachs đang áp lên hắn dần dần một môi có chút không chống đỡ được mà dôi xuống, thân thể tựa lên ***g ngực cường tráng của hắn, môi bọn họ không còn gắt gao dính vào, mà giống như đang cẩn thận nhắm nháp hương vị của đối phương, khẽ nhếch môi hay mạnh nhẹ đụng chạm, ngẫu nhiên môi lưỡi giao triền, cùng trao đổi một chút vị rượu còn sót.

Khi hai người tách ra, cho dù là No.9 thì hô hấp cũng có chút không ổn, thậm chí so với khi vác phụ trọng 50 kg hành quân rèn luyện còn dễ dàng hơn, cả người nóng lên, tim đập thành thịch, Sachs lại càng không cần nói, cậu đã sớm say đến mơ màng nhưng vẫn nhớ rõ lời nói lúc trước của mình: “Tôi nói này chú, chú thích thứ này không?” Đây chính là thứ tốt nhất của cậu, cho tới bây giờ vẫn chưa kẻ nào được hưởng qua đâu.

Là nói loại kĩ thuật mới này sao?

No.9 không chút do dự trả lời: “Vâng, trưởng quan.”

16. Chương 15

15

Sau khi nhào vào ông chú hôn hôn liếm liếm một hồi rồi trực tiếp ngủ đến quên trời đất, đến giờ Sachs mới tỉnh rượu. Cảm giác còn lại bây giờ chỉ có cơn đau đầu khiến não văng vất, cảm giác cái giường mình đang nằm chênh ềnh sao mà cứng thế, chẳng lẽ say đến trực tiếp ngủ trên đất sao? Nhưng sàn nhà đâu có nóng như vậy???

Oh my god!!! Cậu lại lấy ông chú ra làm giường ngủ rồi!!!

Lúc cậu tỉnh No.9 cũng chuyển tỉnh.

Chắc là do uống rượu nên cậu cảm thấy bụng dưới trướng cứng, cậu muốn đứng dậy đi tiểu, nhưng No.9 so với cậu còn nhanh hơn một bước cầm lấy bộ phận đang nóng lòng muốn được ‘giải phóng’ kia.

“Này! Ông chú, tôi không phải – Ừm!” Ngược lại No.9 không có vẻ lù lù thường ngày, hắn nóng lòng muốn ‘luyện tập’ lại nội dung hắn vừa học được hôm qua, thế là Sachs chưa kịp cự tuyệt, đôi môi đã bị bịt kín, rồi đến sự xâm nhập bất chấp cự tuyệt.

“A! Ừm... ừm...” Sachs giãy giụa ý đồ không thỏa hiệp, nhưng một tên vừa uống rượu tỉnh lại cả người rã rời đầu với một binh lính sức mạnh dư thừa là không có khả năng, No.9 đem tất cả những kĩ xảo hôm qua học được thực hành lại trên người Sachs, hắn dùng thân thể đè lại phản kháng của cậu trai, đầu lưỡi xâm nhập càn quấy, quần lấy đầu lưỡi Sachs, trong miệng Sachs bắt buộc đối phương cùng giao triền.

Thật ra chỉ cần nói một câu mệnh lệnh bảo ngừng, No.9 tuyệt đối sẽ phục tùng, nhưng hiện tại âm thanh đều nghẹn trong cổ họng, đừng nói là một câu, phát ra được một tiếng đã là khó khỏi nói rồi.

Sachs phát điên thôi, chim bị bị cầm trong đôi tay thô giáp đã sưng phồng trướng nước, thứ kia không chỉ là dịch thể muốn phát tiết, còn có cả nước được tích nhịn cả đêm, căn bản rất khó để kiềm chế thêm nữa. Cậu kẹp chặt hai chân cùng cơ bụng, tập trung suy nghĩ muốn không thể cảm giác cần giải phóng ở phía dưới, nhưng vô dụng, khó chịu do nhu cầu sinh lý không được thỏa mãn là thứ không phải lý trí có thể điều khiển, mà đôi tay thô to kia còn không ngừng đụng chạm đến các điểm mẫn cảm trên cơ thể, khiến cho nam căn đang khốn khổ chống chọi không dừng được phun ra toàn bộ những thứ bên trong.

Nhưng như vậy thiệt là mất mặt a!!! Sachs không thể chịu được cái loại không thể điều khiển bài tiết tiểu ra giường như trẻ con thế này, cậu trở tay, dùng chân hỗ trợ, nhưng căn bản chẳng thể áp chế được người đàn ông cường tráng bình thường không biết đau không biết mệt này, đối với hành động bất bình thường

này của Sachs, No.9 lại tưởng mình làm không đúng, thế là cẩn thận nhớ lại các quá trình luyện tập, đem những cách thức từng thành công áp dụng trên tiểu huynh đệ của Sachs.

Sụp rồi....

Cả người Sachs run lên từng chập, dưới háng căng thẳng cùng cơ thịt buộc chặt không dám thả lỏng một khắc, No.9 biết Sachs không muốn làm bẩn giường, cho nên cảm thấy đối phương sắp cao trào liền làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng lúc này trên mặt giường chả có thứ gì phù hợp, khăn mặt cũng chả thấy, hấn sờ soạn thấy cái chăn mỏng Sachs hay đắp liền lôi lại quấn lại nam căn tiếp tục hoạt động.

Cậu trai trên giường cứng rồi, tay ông chú tiếp xúc có thể cảm nhận được rõ ràng như vậy, đầu trong nháy mắt lóe lên một đoàn sáng, giống như được trở lại thời thơ ấu, có lẽ cũng từng được ba ba cầm vậy suy tề... No.9 cảm giác được trong lòng bàn tay phút chốc sưng nước, chất lỏng bài tiết ra, đều bị chăn bọc hút hết, trên chăn xuất hiện vài vết trắng đục rõ ràng.

Đến lúc này No.9 mới buông đôi môi bị hấn mút đến sưng đỏ ra, cẩn thận ngồi dậy giúp Sachs vẫn đang nằm bẹp bất động trên giường lau người.

Đột nhiên Sachs giật mình, cả người nhảy dựng dẫm qua một quyền, nhưng No.9 cũng không trốn tránh, hoặc là nói, trong tình huống không có mệnh lệnh, binh lính không được phép tránh né trách phạt từ cấp trên. Năm dẫm không hề lưu tình nện vào mặt No.9, làm hấn nhất thời phải nghiêng sườn mặt, nếu hấn không đủ cường tráng, một dẫm này đủ vạng hấn xuống dưới đất.

Da trên cùng miệng cửa vào răng nanh chảy máu, trong lỗ mũi cũng chậm chậm chảy ra một đường máu. No.9 không rõ vì sao Sachs đột nhiên trừng phạt hấn, nhưng làm binh lính không được phép hỏi lý do, cũng không được đáp trả, thân thể thẳng tắp, cho ai đó đánh thêm mấy quyền cũng sẽ không tránh.

Nhìn máu tươi chảy ra, còn hai má dần sưng phù...

Ông chú háo sắc này dẫm chết cũng đáng!!!

Màu sắc đỏ tươi khiến Sachs sinh ra khoái cảm phục thù, nhưng nhiều hơn chính là thất thổ kích động, cậu ném cái chăn dính đầy những thứ xấu hổ kia vào người ông chú, rồi nhanh chóng xuống giường mặc quần áo, như một cơn gió lướt khỏi cabin.

Được, rất được a!!!

Sachs miệng nhậm thuốc lá ngồi xõm trên một đồng phế kiện sắt thép, phiền não cào cào đầu tóc.

Cậu không nên vì ham hưởng lạc nhất thời mà dạy ông chú kia nhiều thứ như vậy, hiện hay hay rồi a, chơi đùa cái đầu!!!!!!

Kỳ thật ngay từ đầu, cậu nghĩ cũng chỉ giống như thu lưu Jimmy hay lão già ở nông trại kia thôi, nhưng dần dần tính chất lại thay đổi.

Ông chú kia cũng không thể nói rõ là rốt cái gì, cái mặt trương ra cứng nhắc nghiêm cẩn tuyệt không hề thấy bình dị gần gũi, nhưng đối với đám Jimmy mà nói, ông chú còn là một cá thể không thích hợp hòa nhập vào một quần thể, nhưng trong mắt Sachs, người đàn ông luôn yên lặng kia lại hơn những người trẻ tuổi một tầng ổn trọng.

Nhưng một khi nghĩ đến phải kết thúc loại quan hệ này, không cùng người kia hôn môi rồi thủ d* m cho nhau, không cho ông chú đi tìm đàn bà để chơi đùa..... Khu 28 không có đàn bà không có nghĩa là các khu 15, 17 không có, cậu từng trộm đi sờ thử, giống đàn bà mà trên tạp chí từng nói qua, có ngực mông đầy đặn, cứ nghĩ đến ông chú sẽ giống như mấy tên trên tạp chí, áp trên người đàn bà chuyển động phần mông eo rắn chắc, chìm bự ra ra vào vào trong cơ thể bọn họ, nội tâm cậu liền trở nên luống cuống không ngừng được.

Cái gì a?! Mình làm sao vậy???

Đều tại ông chú kia làm xằng làm bậy, khiến cậu bị lẫn!!!

Sachs dụi tống điếu thuốc không tay, nhưng sự thật là cậu còn chưa mồi lửa.

Giọng nói của nữ tu sĩ Emma lại vang lên trong đầu cậu.

Muốn cái gì?

Lúc ông chú xuất hiện vốn là hai bàn tay trắng, thì có thể cho mình cái gì?!

Chẳng lẽ như củ khoai nọ sao???

Cậu nhớ tới bữa tiệc tối hôm đó, từ tay ông chú nhận củ khoai tây kia, cả sọt khoai tây cậu còn có, huống chi một củ kia! Nhưng..... lúc đó, cậu thực sự rất vui.

Ôi trời! Làm gì lại khiến mọi việc xoắn xuýt như vậy a!!!

Cậu độc chiếm ông chú không phải là xong sao?

Cùng ông chú ăn khoai tây rồi mới đem món cà rốt không thích ăn lạng lẽ đẩy cho hấn, cùng ông chú sửa xe máy, cùng nhau phóng như bão táp trên đường.... Còn có cùng ông chú làm ‘việc’ chưa từng cùng người khác làm, dù sao, vẫn muốn ông chú kia theo mình.

Sachs phát hiện ý tưởng này thật tốt ha! Cậu dương dương tự đắc cúi đầu mở tay ra, thấy điều thuốc bị cậu vò đến quăn quéo.....

Chết tiệt, ông chú, trả cho ta một điều thuốc!!!!

————— Đường phân cách tuyến là đây —————

Căn cứ quân sự tại hào tinh số 36, trại tập huấn Sparta đã tuyên bố đóng cửa giờ trở thành doanh địa của binh lính cơ giới.

Trưởng quan đến căn cứ tham quan nhìn nhóm binh lính máy móc có sức chiến đấu siêu việt hơn so với nhân loại, lại bỏ qua tuổi tác, thấy đã không cần tiếc cho thân thể binh lính nhân loại yếu ớt, thượng tá Raphael phụ trách nghiên cứu binh lính máy móc đương nhiên là chỉ huy tối cao trong căn cứ, mà huấn luyện viên Phillips William dựa theo yêu cầu của thượng cấp trở thành thuộc hạ của gã. Đương nhiên, cũng có một số phần trên chiến trường binh lính máy móc không cách nào thay thế được nhân loại, ý phản đối này là từ một số nhân vật cấp cao trong Liên minh vũ trụ đưa ra.

Thượng tá Raphael cực tức giận đóng máy truyền tin, màn hình trong không trung lập tức biến mất.

“Một đám già cổ chấp!!!”

Gã nổi nóng đem văn kiện mỏng như giấy đập xuống đất, “Bộp bộp” vài tiếng, trang giấy hầu như nát bét.

Phillips William cùng mấy sĩ quan đứng cạnh gã hai mặt nhìn nhau, đối với việc khai khác binh lính máy móc luôn gặp cản trở, Raphael thường xuyên phát giận điên cuồng như thế.

“Chẳng lẽ bọn họ lại thích thứ rác rưởi bị đào thải này?” Raphael khinh khỉnh nhìn một lão binh Sparta đang cúi người thu dọn đồng giấy trên mặt đất, gương mặt lão binh đầy nếp nhăn, trên người mặc một bộ quần áo lao động cũ bẩn, ống tay áp với ống quần có vết dầu dính rất rõ ràng, nhìn qua hết như một nhân viên công tác hậu cần, không có nửa điểm giống binh lính tinh nhuệ.

Đã từng là binh lính cao cấp, nhóm lão binh hiện tại chỉ là nhân viên hậu cần, không cần chấp hành nhiệm vụ, mà phụ trách khâu vác, dọn dẹp, sửa chữa,... Đối với ngôn ngữ khinh miệt hấn không có lấy nửa phần phản ứng, chỉ yên lặng tiếp tục thu thập rác rưởi.

“Binh lính máy móc của tao tuyệt đối là mạnh nhất, sự thật sờ sờ đã chứng minh tất cả. Mấy lão bảo thủ này sao có thể nhìn ra được!!!”

Thượng tá Raphael đột nhiên lộ ra một mặt tươi cười xảo quyệt: “Ta nghe nói tin tức từ quân bộ, Liên minh vũ trụ luôn tìm kiếm một thứ, đã mấy tích mười mấy năm, cực kì giá trị, mà tình cầu sở hữu thứ đó đã được định vị, đáng tiếc ở đó có gió lốc liên hành tinh cực mạnh, nên nhiệm vụ bị hoãn.”

Huấn luyện viên Phillips William do dự một chút: “Thượng tá, ý của ngài là.....”

“Đúng. Chỉ cần chúng ta có thể tìm được thứ kia về, chứng minh cho nhóm lão già ngoan cố kia binh lính máy móc hoàn toàn vượt trội hơn binh lính nhân loại, như vậy đám già kia sẽ không còn gì để soi xét nữa.”

“Nhưng Thượng tá, đi xuyên qua gió lốc liên hành tinh là hành động cực kì nguy hiểm, quả thực giống như đang tự sát! Hơn nữa tự tiện hành động, có thể...”

Cứ cho là nhân loại đã chinh phục được vũ trụ, nhưng tại mẫu tinh nhân loại vẫn không thể chống lại thiên nhiên, trong vũ trụ vẫn có rất nhiều lực lượng có thể khiến con người chùn bước, gió lốc liên hành tinh là một trong số đó. Khi hăng tinh đã già, trong giai đoạn tử vong thì nội lực trong hăng tinh có thể sinh ra sóng xung kích cực độ mạnh mẽ, nháy mắt có thể nghiền nát cả một tinh cầu, nếu ở bên trong gió lốc, cho dù là phi thuyền vũ trụ cũng chỉ giống như cầu độc mộc trong cơn lũ, tuyệt đối sẽ bị nghiền nhỏ như nghiền vỏ trứng già.

Phillips William cũng không muốn chôn vùi tính mạng của mình đã tâm của Raphael.

Raphael không cho là đúng: “Phillips William, biết vì sao ở tuổi này rồi mà ông vẫn không qua được cái chức thượng úy không? Chính là vì ông quá mức thủ cựu! Cần phải cải cách, Phillips William, chẳng lẽ ông nghĩ binh lính liên minh hơn được loại phé phải vừa bị đào thải sao?”

Phillips William yên lặng, chẳng lẽ đây là kết cục tất yếu của binh lính nhân loại? Ông bất đắc dĩ tiếp nhận nhiệm vụ, suy nghĩ một lúc, thế là đề nghị: “Thượng tá, có thể mang theo đám lão binh Sparta không? Ít nhất bọn họ có thể làm một ít công tác hỗ trợ.” Ông cũng không có ý định muốn tranh thủ cái gì, chỉ là có quân có thủ hạ dùng được thì đương nhiên thuận tiện hơn.

Raphael đã đặt toàn bộ đầu óc vào việc làm thế nào để xuyên qua bão cát liên hành tinh, không để ý phát tay phê chuẩn, trước mặt gã hiện màn hình lập thể tinh tế, tinh cầu mục tiêu hiện ra: Hành tinh rác số 243.

Huấn luyện viên Phillips William quay đầu, lão binh vừa dọn rác rưởi trên mặt đất với vài lão binh đang sửa tạp vật theo phản xạ đứng nghiêm chờ mệnh lệnh.

“Các cậu cùng đi thôi.”

“Vâng, trưởng quan.”

Phillips William thở dài: “Đừng gọi ta là trưởng quan nữa. Các anh không còn là binh lính.” Bỏ lại những lời này, ông xoay người đi đến phía sau binh lính máy móc giám sát công tác, nhưng ông không nhìn thấy phía sau, nhón binh lính đều ngẩng ngốc đứng yên không hề động, khuôn mặt vô cảm chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, hiện lên vẻ mù mịt cùng khuất nhục.

17. Chương 16

16

Tuy đã nói hạ quyết tâm tóm ông chú vào tay, nhưng phương pháp cụ thể ra sao, lão đại khu 28 thực sự vẫn chưa có khái niệm, nhưng dù sao ông chú cũng đang vô gia cư, cho nên cậu cũng không lo lắng. Nhưng sự tình lại không như dự định, từ sau khi choảng cho ông chú một quyền, loại hoạt động “đổi luyện” kia đã hoàn toàn dừng lại.

Vốn Sachs cũng không để ý nhiều, bởi vì lúc trước đều là No.9 chủ động tìm cậu, nhưng ba bốn ngày rồi chưa tới tìm cậu, thế là đến ngày thứ năm chim nhỏ của cậu không an phận ngốc dậy, khiến cậu phải gào to gọi No.9 tới.

“Chết tiệt, lại phải giặt quần lót...” Lão đại khu 28 nhắc vạt áo may ô sau khi cao trào để tránh bắn áo, nhưng không thể tránh được quần lót vẫn dính một chút dấu vết của dịch thể, đột nhiên, cậu chú ý tới vạt rồi chỉ giúp cậu tiết một lần, nhưng căn bản chưa động qua “tiểu huynh đệ” của mình, cậu nhện không được trêu đùa: “Tôi nói này, không phải ông chú không “lên được” đó chứ???”

No.9 không đáp lại, chỉ yên lặng giúp cậu lau khô dịch thể, rồi đứng dậy thay trang phục phòng hộ ra ngoài.

“.....”

Nhìn bóng dáng ông chú dời đi, Sachs thế nhưng mới chú ý tới, mọi chuyện căn bản không đúng a!!!

Gì chứ, ông chú không phải đang.... tức giận đi!?

Bước vào căn cứ bí mật đã được cải tạo lại bên trong, No.9 ngồi xổm cạnh chiếc xe máy đen bóng của Sachs, lờ mờ lấy công cụ vặn lại bánh răng, thực sự thì cái xe này được sửa sang khá tốt rồi, cần bản chả cần chăm chút thêm gì nữa, trực tiếp chờ ngày đẹp trời vác ra chạy là ok, nhưng hôm nay hắn vốn đang nông trại tự đến căn cứ bí mật một mình, tháo ra rồi lắp lại lắp lại rồi tháo ra thế này.

Sachs mượn đồng công cụ che giấu thân thể để vụng trộm ngắm ông chú đang yên lặng làm việc kia.

Là đang giận sao? Sachs thực sự không dám xác định. Đảo qua khuôn mặt cương cứng không biểu cảm cạnh cái xe máy của mình kia, thực vẫn không nhìn ra hắn là đang vui vẻ hay đang tức giận, dù sao vẻ mặt hắn cho tới bây giờ cũng không có nhiều biểu tình cho lắm.

Cái gì a, người ngày đó bị hắn làm cho rối tung mù mịt cũng là cậu đi? Nên giận cũng phải là cậu giận chứ!!! Tuy rằng tưởng là như vậy, nhưng nhìn thấy trên mắt ông chú tuy đã hết thùng nhưng vẫn lưu lại mấy vệt sưng, nhện không được có chút trống rỗng.

Dù nói sao, mắt mắt vẫn là mắt mắt, nhưng cậu cũng không phải không thích, vừa thích được liềm trở mặt, còn khiến người kia giận..... chắc phải chính mình thú nhận trước thôi.

Xoắn xuýt cả buổi, Sachs không kiên nhẫn nhất là đứng một chỗ đoán mò như thế này, cậu mạnh mẽ đạp đồng công cụ đổ ngã trên mặt đất, « Uỳnh!! ». Tiếng động chói tai vang lên, một công cụ còn văng trúng No.9, “Chú con mẹ nó muốn thế nào? Thấy khó chịu thì nói thẳng ra!”

No.9 đứng lên, trên mặt hoàn toàn không có chút biến hóa.

“Không, trưởng quan. ”

“Nếu chú tức giận thì nói đi, đừng có im ỉm kiểu đó. ”

“Không, trưởng quan.”

Lần đầu tiên Sachs cảm thấy cái tính mặt than của ông chú đáng để phát điên như vậy: “Đáng chết!” Cậu đạp một phát lên thân xe, khiến toàn bộ vỏ ngoài đều lung lay, phiền não rít từ trong túi ra một điều thuốc, mới đặt móng ngồi trên xa của mình, rít mạnh mấy hơi, vẫn không hiểu vì sao No.9 đứng trước mặt cậu lại bình tĩnh đến không ngờ như vậy.

Cậu luôn luôn không kiên nhẫn nhìn cái loại trạng thái trầm ổn này của ông chú, rất dễ khiến người ta phát điên!

Chính là nhìn bản mặt bình tĩnh này xem! Tuyệt vời ha?!

Sachs đột nhiên phun điều thuốc lá khỏi miệng, khoe miệng gợi lên một chút ý đùa giai.

Kỳ thật với việc Sachs đột nhiên nổi bão, No.9 hoàn toàn không thể lý giải, trên thực tế là hắn đang cố gắng kiểm điểm. Mà phản ứng của Sachs lúc đó nguyên bản vẫn là trong không chế của hắn, nhưng khi cậu giận đến tím mặt vung quyền tương cho hắn một cú, hắn mới bắt đầu hoang mang, là thao tác nào thất bại? Đối với một binh lính đạt chuẩn mà nói, chiến bại là tử vong, là không được cho phép. Bởi vì trừ khi là mệnh lệnh tất yếu, nếu không phải không ngừng nghỉ luyện tập, cho đến khi tìm thấy sai lầm.

Trừ khi là mệnh lệnh....

Hắn có chút sững sờ nhìn người trẻ tuổi tóc cam đỏ ngồi vắt vẻo trên xe máy, khoe miệng cong lên một ý cười quen thuộc, mang theo kiêu ngạo cùng khiêu khích, phần eo nửa dựa vào xe có độ cong mềm mại đang khoe phập phồng, trong nháy mắt, hình ảnh dâng lên trong óc hoàn toàn trùng khớp với ý muốn.

“Tôi nói nè ông chú, chú muốn đi thử xe của tôi không?”

“.....”

No.9 phát hiện mình cứ nhiên không thể trả lời vấn đề này ngay lập tức, thực tế hắn còn phát hiện mình thậm chí còn không nghe rõ câu hỏi của cậu.

«Chú muốn không..... » Trong mông trí nhớ hỗn độn đột nhiên hiện lên, là kí ức của hắn về câu hỏi của người trẻ tuổi.

“Vâng, trưởng quan.”

Sachs nhìn thấy trong mắt No.9 hiện lên ánh sáng, haha, cậu biết ông chú này đã ao ước cái xe thiết lâu, cậu lưu ý thấy mỗi lần cậu cười trên yên xe ánh mắt ông chú này đều chiếu thẳng vào cậu.

Vốn tưởng lần đầu tiên cậu có thể một mình hưởng thụ cái loại cảm quan khi cười trên tốc độ này, sẽ đã biết bao, nhưng dù sao ông chú kia chắc độ nặng cũng không ảnh hưởng đến tốc độ đâu nhỉ, ngấm lại nếu ông chú thích, cười cũng chả sao!

Đang ngẫm nghĩ, phía sau yên xe đột nhiên trầm xuống, ông chú kia cứ nhiên đã ngồi lên, lớp sau có độ co giãn vô cùng tốt nảy lên một cái, Sachs khó hiểu quay đầu hỏi: “Còn chưa đi, chú làm cái gì thế?” Trả lời cậu chính là hành động của No.9, bàn tay No.9 giống như đang xác nhận cái gì chậm rãi lưu luyến ở trên vòng eo Sachs.

Thói quen của No.9 chính là dùng hành động để trực tiếp biểu đạt ý nghĩ, Sachs đương nhiên hiểu ý tứ của hắn, xem ra quyết định đáp ứng cho hắn cùng cười xe máy chính là một quyết định đúng đắn, nếu không, khéo vẫn còn giận mất! Thế là Sachs cũng không từ chối đối phương, nhanh nhẹn đứng dậy, cởi bỏ quần, ngồi khóa trên xe máy nên không có cách đứng hẳn xuống, nhưng đối phương lại kéo cậu khóa trên yên xe.

Há Sachs rất nhanh hiểu được, một màn này có được in trên tạp chí *** cất trong phòng, Không thể nào!? Tự nhận là một thanh niên sa đọa kéo ông chú vào con đường tội lỗi, chắc chắc lưỡi cười xấu xa, “Chú học xấu nha!” Dù sao nơi nào chả được!!! Lão đại khu 28 vốn cũng chả phải tiểu cô nương ngượng ngang ngượng dọc, đối với chỗ thực hành « công tác » mới mẻ, khiến cậu sinh ra hưng phấn mong mỗi khó hiểu.

Thế là cậu cũng không cự tuyệt, ngược lại ngại cái quần vướng víu, nhếch eo mông lưu loát đem quần lót với quần dài lột xuống hết. Dương vật đã hơi hơi cứng rắn hiển nhiên trần ngập chờ mong, mang theo vẻ ngây ngô cùng màu phấn hồng xinh đẹp nổi trên nền da yên xe đen lại càng thêm nổi bật.

Thấy vậy No.9 lại càng thêm sảng khoái, trước đó lúc nào Sachs cũng nhắc nhở hắn không được phép làm bẩn quần áo cậu, cho nên trước mỗi lần « luyện tập » hắn đều đem quần áo cởi sạch không còn một mảnh.

Trên sắc đen của xe máy, người trẻ tuổi trên người phủ áo may ô đen bó sát khê hạ nửa người dựa trên yên, người đàn ông nửa người trần trụi rắn chắc như tượng đá cũng ngồi khóa trên xe, từ phía sau dán chặt lấy cậu, khoảng cách sát sao đến nỗi chơ hồ có thể cảm nhận rõ cơ thể đối phương.

No.9 vốn đã quen nhìn chuyện sống chết đối với loại tình huống đột phá này không hề mảy may bối rối, ngược lại, hắn rất lạnh tính tra trong đầu một số hồi ức có giá trị làm « tư liệu tham khảo », cũng không trực tiếp sờ chim nhỏ như bình thường, hai tay hắn vòng qua nách Sachs, chiếu theo sách, hai tay một trái một phải dùng ngón ngón cái và ngón trỏ vân vê hai hạt đậu nhỏ qua một lớp áo may ô bó chặt.

Vị trí mẫn cảm lần đầu tiên bị chạm nắm, Sachs nhin không được dật ra một tiếng: “A.... ” Phản ứng rõ ràng của cậu làm No.9 như được ủng hộ, xem ra loại phương pháp này có thể xài được, thế là hắn chậm rãi chuyển động đầu ngón tay, dùng các loại góc độ, tốc độ nhanh chậm xoa nắm, hắn phát hiện phương pháp này còn khiến Sachs dần có phản ứng, áo may ô liền trở thành một chướng ngại vật.

Vật chướng ngại đương nhiên phải loại bỏ. Hắn đen vạt áo may ô kéo lên ngang miệng Sachs, “Ừm... hừ.... ” mặc dù có chút không cam lòng nhưng Sachs vẫn thẳng thắn cắn lấy cái áo, quần áo co giãn được kéo lên, khiến quả nhỏ bị niết đến no đủ hoàn toàn phơi bày.

Mà chúng nó hình như lập tức cảm nhận được kích thích, đỉnh đầu do thô ráp dẫn ra một trận ma sát gắng gượng kịch liệt, chấn động cả người, “Ừm, a,...” Sachs không đoán được lại kích thích đến vậy, cả người cơ hồ đều đổ lên thân No.9, ***g ngực vẫn như cũ muốn truy đuổi thứ mang lại vui sướng, thập tự giá màu bạc phản ra ánh sáng, lấp lóe phát sáng.

Thân thể trẻ tuổi căn bản không chịu được dụ hoặc mới mẻ, chim nhỏ ở dưới háng đã dựng thẳng tắp, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng rỉ ra dịch nhầy đục. Khi No.9 bắt đầu thử một động tác mới, đầu lưỡi liếm qua vành tai cậu rồi một đường đi thẳng xuống, Sachs lập tức thất thủ.

Bạch dịch vẽ ra một đường trong không trung đủ để thuyết minh tất cả.

Lão đại khu 28 thâm nghĩ trong cái đầu đang đặc quánh mù mịt, gì thế, không thể nào? Ra nhanh như thế?

18. Chương 17

18

Hằng tinh nhanh chóng suy tàn phát ra những đám mây phóng xạ đầy màu sắc, thể trọng hoàng tinh bị nhiệt độ từ trong tâm đun nóng trong không gian, hình thành nên những loại mây mù xen kẽ bao phủ từng khu vực, nhìn qua cảnh tượng thì hoa lệ rực rỡ như vậy nhưng che dấu bên trong là mùi vị của tử vong, một khu vực bị bão cát liên hành tinh hoành hành, khiến tuyến vận chuyển bị hủy bỏ.

Nhưng trong một mảng mù mịt những bụi sao, đột nhiên xuất hiện từ trường vận vẹo, một con thuyền thuộc loại Chiến hạm tiểu vũ trụ không thể hoàn toàn những ánh sáng phát ra từ bụi sao, xuất hiện tại tuyến cuối.

Đứng trên đài chỉ huy là Thượng tá Raphael mặc một thân quân phục màu đen chỉnh tề, gã cao ngạo hơi nhếch cằm, phía sau gã là một loạt những binh lính máy móc phiếm ra ánh kim loại lóa sáng, đối với hành động thành công vượt qua khỏi bão cát này, ý nghĩa chân chính là gã có khả năng hoàn thành nhiệm vụ kia, cũng đương nhiên có ý nghĩa rằng gã sắp lấy được tán thưởng của cho tầng lớp, đẩy mạnh vũ đài chiến tranh của binh lính máy móc.

Giữa hai hằng tinh là một hành tinh nhỏ xám vàng không chút thu hút nổi bật, xuất hiện trên khắp các màn hình trong phòng điều khiển.

Thanh âm lạnh lẽo của hệ thống tự động báo cáo: “Hai mươi phút nữa sẽ tới tinh hào số 243.”

Nhiệm vụ lần này có thể nói là tự ý hành động, đương nhiên không có khả năng mang theo một lượng lớn binh lính, cho nên trên chiến hạm trừ gã, huấn luyện viên Phillips William cùng sĩ quan của gã và một đám lão binh, dù sao nhiệm vụ này thành công còn dễ bề ăn nói, nhưng nếu gã thất bại, như vậy tuyệt đối gã sẽ được ‘rước’ lên tòa án quân sự, nhưng đối với một Thượng tá Raphael đang tràn ngập tự tin mà nói, nhiệm vụ này trong tính toán căn bản không tồn tại khả năng thất bại.

Huấn luyện viên Phillips William nhìn tình huống trên máy tính xuất hiện dấu hiệu cáo có sự sống, nhúu mày: “Thượng tá, trên tinh cầu này có dấu hiệu có sự sống, xem ra có bình dân sinh sống ở chỗ này.”

Thượng tá Raphael chỉ ngằm liếc mắt một cái: “Căn cứ theo trong tư liệu, đây là một hành tinh rác thải không người.”

“Trên tư liệu quả thực nói vậy, nhưng.....”

“Như vậy rất hiển nhiên, người trên hành tinh này không phải bình dân được Liên minh bảo hộ, mà là phản quân.” Raphael nhìn ông một cái, “Như vậy không phải rất đúng lúc sao? Nếu chỉ là nhiệm vụ tìm kiếm bình thường, căn bản không thể thể hiện được tính năng cao cấp của binh lính máy móc, có một ít người phản kháng, vậy ý của ta là, trấn áp một bộ phận phản quân Liên minh, đương nhiên sẽ là một cơ hội biểu hiện tốt hơn.”

“Thượng tá, việc này...” Phillips William tuy cảm thấy như vậy có chút quá đáng, nhưng đối với ông mà nói, trong nhiệm vụ quân sự bình dân bình thường đều là vật hy sinh, cũng không tất yếu phải vì nhóm người này mà chống đối cấp trên, thế nên ông chủ do dự một chút, liền nhập mệnh lệnh cho binh lính máy móc.

Thượng tá Raphael nhìn xuyên qua cửa sổ cách ly, nhìn về phía xa xa, có một tinh cầu đang tồn tại chỉ như một điểm nhỏ.

Thời điểm Sachs tỉnh lại từ trong bóng đêm, bốn phía cũng đã là một mảnh đen kịt.

Trong lúc nhất thời chưa kịp khôi phục tinh thần Sachs ngồi mạnh dậy, chỗ nào đó ở móng đau nhói khiến cậu run rẩy cả người, cậu bây giờ mới nhớ đến, đáng chết, cậu cứ nhiên bị ông chú háo sắc kia đã chơi qua!

Cái ông chú không biết xấu hổ không đầu không đuôi vô liêm sỉ, cứ nhiên dựa theo lời cậu mà làm tới cùng!!!

Rất muốn tẩn cho No.9 một trận nên Sachs bắt đầu tìm kiếm bóng dáng ông chú ở xung quanh, lại ngoài ý muốn chẳng thấy bóng ai?

Chứ không phải là phạm tội rồi chạy lấy người đi?

Sachs ‘răng rắc’ vặn mấy đầu khớp tay.

Cậu bò lồm cồm qua bật đèn lên, thấy trang phục phòng hộ của No.9 được trải dưới thân, mà đồ của mình thì xếp gọn gàng một bên, cái ghế, ông chú kia chưa mặc quần áo bảo hộ đã chạy đi đâu rồi? Tuy rằng bảo trời tối nên không cần lo tới phóng xạ từ hăng tinh, nhưng bão cát bên ngoài rất lớn a, từng cơn từng cơn quét ran rất phía bên ngoài cửa kính xe không ngừng, nếu vệt trên người thì khác gì cắt da cắt thịt.

Hay là lạc đường?

Đường cạnh đó vốn không dễ đi, cậu do dự một chút, quyết định ra ngoài tìm ông chú về, thế là vừa nhấc mông lên, cơn đau lại đánh úp xuống, trực tiếp theo xương sống chạy thẳng lên não bộ, khiến phần eo nhất thời mềm nhũn, không đỡ lấy thân xe, khéo cậu đã đổ rạp xuống nền rồi.

Cảm giác có gì đó lạnh lẽo từ giữa hai bắp đùi chảy xuống, Sachs thấy kì quái cúi đầu nhìn, lại đưa tay sờ qua..... Lão đại khu 28 lần này thì toàn bộ từ cổ tới tai đỏ như bị thiêu, ông chú háo sắc chết dẫm kia!!! Thế nhưng... lại bắn ở bên trong!!!

« Ầm! » Cửa phía sau bị mở ra, No.9 mang theo một thân đầy cát bụi bước vào thấy thanh niên kia dựa vách tường vẻ mặt hồng như xuất huyết, hai chân thon dài chống đỡ thân thể như hơi lão đảo, mà một dòng dịch trắng uồng lượn theo đô chân chảy xuống.

Nghe được tiếng động, Sachs hận không thể đi lên đạp cho ông chú này một cước.

No.9 thật trấn định đóng cửa khoang xe lại: “Trang bị ổn định nhiệt độ bị hỏng rồi.” Không kiên nhẫn chỉ đồng trang bị, ý tứ chính là đêm hôm nay cậu chịu khó hứng gió chịu lạnh ngủ qua đêm đi.

Nguyên lai là chạy ra ngoài sửa xe a.....

Sachs trừng mắt nhìn hấn một cái, lo lắng một chút tình huống trước mặt, nếu bình thường mò mẫm trở về khu 28 cũng không phải không thể, nhưng với tình trạng thân thể của cậu hiện tại... thắt lưng đau muốn chết a, còn có cái chỗ đó ở mông, vẫn như cảm nhận được như có thứ gì chôn bên trong, càng không cần nói đến cái thứ kia, hơi động liền chảy ra ngoài.....

Như vậy, đêm nay chỉ đành phải ở lại chỗ này.

Cái hệ thống ổn định nhiệt độ đáng chết, đang yên đang lành sao lại hỏng?! Sẽ không phải do lúc trước động tác quá mạnh đó chứ? Sachs nhịn không được liếc mắt nhìn ông chú chẳng có vẻ gì là mệt mỏi cả, thấp giọng oán giận: “Chết dẫm, cần gì làm mạnh như vậy a ” Nhưng do buổi tối không có hăng tinh chiếu xạ, tầng khí quyển mỏng hoàn toàn không giữ được nhiệt, độ ẩm ở bề mặt hành tinh giảm xuống tương đối nhanh, cứ như vậy muốn qua cả đêm chắc có thể không chịu nổi, “Tôi đi ra nhìn thử. ”

Mà khi cậu mặc trang phục phòng hộ vắt trên xe, bị No.9 ngăn lại.

“Tôi đi ra nhìn thử có thể sửa được không, chú tránh ra. ”

“Không, trưởng quan.” No.9 cư nhiên lại thêm một lần quyết không phục tùng mệnh lệnh. Gió lốc bên ngoài ngày càng mạnh, người đi bên ngoài không cẩn thận có thể bất thành linh bị lốc thổi bay.

Sachs trợn trắng mắt: “Chúng ta ở trong này cả đêm không về, không có trang bị tạo nhiệt, không bị đông chết mới lạ! ”

No.9 cũng không nói gì, tiến lên lấy trang phục phòng hộ trên tay cậu, lại nhặt thêm bộ của hấn, rồi mới khoanh chân ngồi ở góc, đem quần áo khoác lên người, nhìn qua tự biến mình thành một cái lều, vị trí ở giữa để trống, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Sachs.

Sưởi ấm cho nhau kì thực là một chủ ý rất ổn, Sachs cũng không nghĩ nhiều, dù sao cậu thực sự cũng không muốn động nữa, liền trực tiếp chui vào cái ổ thịt này, cho đến khi bị No.9 kéo gắt gao lại bên người, cậu mới nhớ ra, cậu hấn là nên mặc quần áo trước chứ!

Nhưng sắc mặt No.9 nhìn có vẻ rất bình thường, nên Sachs cũng không muốn nghĩ nhiều, cái gì trần đều cũng trần rồi, thẹn thùng cái khỉ gì nữa, ngáp một cái, giống như vô số những dã thú bị ngăn cản ngoài xe, cảm giác như toàn vũ trụ chỉ có chỗ nhỏ nhoi này của bọn họ thực im lặng.

Giống như... cậu từng trong một khoảng không vũ trụ đen kịt, cuộc mình trong một khuôn ngực khoan hậu rắn chắc, lặng lẽ nhìn.

“Này, ông chú. ”

Thanh âm rầu rĩ của Sachs phiêu tán trong xe.

“Chú có từng thấy qua... tinh vân trong vũ trụ chưa? ”

No.9 hồi tưởng lại, mỗi lần đi chấp hành nhiệm vụ ngồi trên thuyền vận chuyển đều bưng kín mít, không có bất cứ cái cửa sổ gì, binh lính yên lặng ngồi bên trong, không nói chuyện cũng không đi lại, bọn họ giống như vũ khí được vận chuyển tới chiến trường, không tất yếu cần có cửa sổ cho họ ngắm cảnh.

Đối với cảnh tượng không chính mắt trông thấy, No.9 vốn bị huấn luyện trường kì thiếu khuyết trí tưởng tượng vốn cũng nghĩ không ra, thế là thành thật trả lời: “Không, trưởng quan.”

“Tôi nói này ông chú, chú không phải là vẫn sẽ sinh hoạt tại mẫu tinh của nhân loại như cũ đi? ”

“Không, trưởng quan.” Nghĩ nghĩ, không nhìn được mà bổ sung, “Tôi cũng không xác định.”

Tinh vân

Sachs vẽ khinh bỉ nghiêm trọng mà liếc một cái, rồi sờ soạn dây chuyền thập tự giá trên cổ mình, thứ trang sức nhìn qua cực kì vô hại này cứ nhiên phát sinh một chuyển biến không thể tin được, thì ra đó là một loại đồ lưu trữ, ánh sáng theo đó phóng ra, trong bóng đèn tối mịt, quang sáng của từng ngôi sao phiêu đảng trong không trung: “Xem đi, đây là tinh vân, đây là ngôi sao có lò phản ứng hạt nhân sắp dừng lại, cho dù chúng nó đã bước tới kì suy vong, nhưng chút ít ánh sáng này ít nhất vẫn có thể kéo dài thêm mấy vạn năm rồi mới biến mất hoàn toàn. ”

Tay cậu nhẹ nhàng di chuyển, hình ảnh tinh vân dần trở nên rõ ràng, phạm vi không ngừng thu hẹp lại, đám tinh vân xoay tròn đến cực đại rồi biến thành từng mảnh nhỏ, tựa hồ một hành tinh xanh có dấu hiệu sắp hình thành.

“Đây là một hành tinh chưa được khai thác.... nữ tu sĩ Emma cũng đã từng xem qua cái này, bà ấy nói đây có lẽ là hành tinh mà cha mẹ tôi phát hiện ra, nhưng không biết vì sao, họ chưa đem tin tức truyền đi liên gặp nạn, trong lúc vội vàng chỉ kịp ghi lại tọa độ trong không gian rồi đeo lên người tôi, dùng khoang thuyền cứu hộ đưa tôi ra ngoài.....”

Cứ cho là bàn tay nhân loại đã vươn ra ngoài không gian vũ trụ, nhưng vũ trụ so với tưởng tượng của nhân loại thì lớn hơn rất nhiều. Chẳng qua trong vũ trụ có thể tìm được một hành tinh có điều kiện y hệt với mẫu tinh của nhân loại, tỉ lệ cực kỳ nhỏ bé. Hiện bây giờ nhân loại phải lợi dụng khoa học kĩ thuật để cải tạo các điều kiện để hành tinh đó miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn để sinh sống. Mà một hành tinh có điều kiện hoàn toàn thích hợp để nhân loại sinh sống như vậy, cơ hồ có thể coi là một thứ bảo bối vạn người mong muốn có được.

“Chú muốn tới đó xem không? Trên hành tinh kia sẽ có bầu trời trong xanh, đồi núi xanh rợp, còn có những mảng đại dương bao trùm trên lục địa!” Tóc cam đỏ trong ánh sáng mong manh tựa hồ tràn ngập sinh mệnh, “Yên tâm, ông chú, tôi sẽ không bỏ lại chú đâu, một ngày nào đó tôi sẽ dẫn chú với lão thái bà kia, còn có đám trẻ, cùng đi tới hành tinh này! ”

“.....” No.9 trong nháy mắt cảm thấy có một ngọn lửa sinh mệnh bùng cháy trong mắt cậu, “Vâng, trưởng quan.” Hắn rất muốn đoạt lấy thứ sinh mệnh bình cháy nhiệt tình như này... Thế là vị lão binh này trực tiếp hành động.

Thân thể quang lửa trẻ tuổi trong lòng cực kì thuận tiện, hơn nữa tư thế cũng cực kì thích hợp, tay lướt qua vòng eo, trực tiếp xâm lược mật huyết giữa hai mông vẫn còn rất mềm mại, chìm to cứng rắn nhắm ngay vị trí, một cánh tay cố định trên vòng eo Sachs, rồi hướng về phía đỉnh, dịch rí ra trơn nhớt khiến hắn dễ dàng phát tán phòng tuyến, trực đảo trọng tâm.

“A! Đáng chết, com mẹ nó lão sắc nhân này! Tôi đang... nói chuyện đứng đắn mà... A ưm không... Chậm một chút... A a!” Trong tình huống bất thành linh mãnh liệt va chạm, cả người lão đại khu 28 không ngừng chao đảo, bị ai xác định rõ ràng ngày mai chắc chắn không thể đứng dậy được rồi.

19. Chương 18

17

Bắn tinh xong khiến Sachs có chút mềm nhũn, dường như cả người đều đổ lên thân xe, không muốn nhích chút nào, ông chú phía sau cũng đứng dậy xuống khỏi xe, dường như No.9 cũng giống như mấy lần trước sau khi giúp cậu bắn thì chạy, thế là Sachs nảy ý tưởng xấu, ông chú kia, khẳng định là tuổi lớn quá nên muốn cũng không được rồi!!! Há há há...

Không đợi cậu dùng lời khiêu khích No.9, thân thể đột nhiên bị kéo lùi về phía sau một chút, ở chỗ ông chú vừa ngồi, chim nhỏ bán cương còn chưa nhuỷễn hẳn xuống cạ qua da, do vừa bắn nên mẫn cảm đến lợi hại, khiến cậu chấn động cả người: “Ồ... Chết tiệt, chú làm cái quái gì thế?!”

No.9 không đáp lại, trong ánh mắt hần, ánh lên mong muốn mãnh liệt kinh người.

Trên xe máy thân bọc kim loại đen bóng, người trẻ tuổi tóc cam đỏ cho dù có chút uể oải, nhưng tính tình vẫn táo bạo ngạo kiều như vậy, hai chân thon dài quần lầy sườn xe, đường cong eo mềm dẻo lưu loát khê pháp phòng trên thân xe, cái mông mang xúc cảm co dãn bởi vì nằm mà khê nhếch lên như đang chờ hiển tế, mật huyết giữa khe mông chưa từng được động qua mím chặt.

No.9 nhớ trên tài liệu ghi lại, phát hiện loại hành vi xâm nhập này kỳ thật không nhất thiết phải đối với thân thể nữ tính! Giống như phát hiện được một phần tư liệu bị che dấu, No.9 quyết định áp dụng để hành động.

Hần so sánh kích cỡ vật ở khó hạ với tiểu huyết nhỏ bé giữa hai mông kia, theo lý giải thì có thể đi vào được, nhưng khả năng chỗ đó bị xé rách tạo thành vết thương là rất lớn.

Đối với No.9 mà nói việc binh lính luyện tập bị thương là chuyện thường ngày ở huyện, hơn nữa hần lại không có thói quen thủ hạ lưu tình với đồng đội, bởi vì trong trại tập huấn Sparta lưu tình đồng nghĩa với tử vong, nhưng giờ khắc này, hần hoàn toàn không may suy nghĩ sẽ thương tổn người trẻ tuổi đang liều mạng hô hấp kia.

Hần nghĩ nghĩ, từ trong bao của Sachs tìm ra được dinh dưỡng, bẻ mở, đổ vào lòng bàn tay, rồi mới tiến lại gần vị trí giữa hai cánh hoa. Giống như khi chà lau súng ống cần đến dầu bôi trơn vậy, sử dụng một ít thứ có tác dụng bôi trơn, chắc có thể giảm bớt thương tổn.

Chất lỏng lạnh lẽo cùng cmar giác bị ngón tay chạm vào kéo Sachs từ trong mơ hồ triệt để tỉnh táo: “Cái gì vậy! Ông chú, không phải chú muốn thương tôi đó chứ!” Sachs cuối cùng cũng hiểu được, trong đầu chỉ còn vô cùng khiếp sợ.

“Vâng, trưởng quan.”

No.9 vô cùng trấn định trả lời trực tiếp khiến lão đại khu 28 rốt cục hiểu được cái mông mình bị người tơ tưởng, chữ âm lên: “Ông chú không lẫn đó chứ!? Mắt bị đui hử?! Tôi không có bộ phận của con gái!!!” Cậu tuyệt đối sẽ không đoán ra lại có tình huống thế này a! Muốn nhảy dựng lên phản kháng, lại bị một tay của No.9 đặt trên lưng trực tiếp ép xuống, mà ngón tay dính dịch dinh dưỡng không chút trở ngại đẩy vào trong mật huyết của cậu.

Chỗ kia cũng không phải là chỗ nên bị ‘cái gì đó’ đi vào, cả người Sachs cơ hồ nhảy dựng như bị điện giật: “A

~!” Ngón tay trơn tuột không ngừng đẩy vào trong, mạnh mẽ chen vào trong nội bích không ngừng có ý đồ kháng cự, dưới tình huống vậy, Sachs không có khả năng thắng người, eo cậu đổ trên xe, hai chân giãy giụa ý đồ muốn đứng lên lại càng khiến cái mông thêm vênh cao.

“Đáng chết, chú con mẹ nó đang làm cái đêch gì thế!!! Buông ra, chết tiệt, chú buông ra!!!”

“Không, trưởng quan.”

Sachs hỗn hển phát hiện, cái ông chú bị mình giáp dục kia giờ lại không phục tùng mệnh lệnh như trước, tại thời khắc mấu chốt lại từ chối mệnh lệnh từ cấp trên, cái này... bình biến rồi!!!!

Bỗng nhiên No.9 hơi dừng lại, nhưng không rút tay ra: “Em hỏi tôi, có đặc biệt muốn thứ gì không. Tôi đã nói dối. Đáp án, là có.” Ánh mắt thiên sắc thêm sâu thẳm, đây là sắc thái chỉ có ở trên người ý trí kiên định không bị dao động mà bùng nổ, Sachs đột nhiên bị loại ánh mắt này làm dao động, nhất thời quên giấy giữa, chỉ lẳng lẳng nghe tiếng nói trầm thấp của No.9, chờ đợi hắn nói ra thứ hắn khao khát, dường như vô luận phải dùng phương pháp gì đều phải để hắn đạt được....

“Đó là em.”

Vừa rồi còn tràn ngập cảm xúc, lão đại khu 28 như mãnh long bị đâm trúng đuôi ngay người một lúc, nửa ngày mới rầm rì: “...Cái gì, chú... Chú có biết nghe rất muốn ới không hả??...” Vàng tai nhanh chóng lan ra một màu hồng, hoàn toàn xem nhẹ chuyện cái móng của mình còn đang bị ngón tay ông chú cắm vào.

Nói là một chuyện, nhưng chính vụ thì tuyệt không thể chậm trễ. Cảm nhận được nội bích đã có thể dung nạp được một ngón tay, No.9 rút ngón tay ra, rồi lại để thêm một ít được dinh dưỡng, không đợi nội bích kịp co rút, lại cắm vào một hơi hai ngón tay, trong khi cắm vào chậm rãi tác nộn thịt ra hai bên, để thông đạo kia lại càng mở rộng, rồi tay kia chậm rãi cầm ống được dinh dưỡng, dùng răng năng cắn mở, rồi thuận theo khe hở ở mặt huyết đổ được vào.

Tay đè chặt bên eo đã dời đi, nhưng Sachs cũng không giãy giữa nữa, dù sao đã đến phân đoạn này, cậu lại có ý tứ với ông chú, vậy làm đi! Nhưng vì cái gì cậu lại bị thương, vấn đề này rất rối rắm nha, dù ngay từ đầu cậu cũng chưa nghĩ tới.

Tay kia ở trong địa phương chưa từng bị ai sờ tới mạnh mẽ kéo căng mở, bị một ít lạnh lẽo đi vào, ông chú vẻ mặt chăm chú nghiêm túc nhìn nơi đó, không ngừng dùng tay vuốt vuốt ngọc nguy, làm Sachs cảm thấy thẹn đến cực điểm!

“Ông chú khổ nạn, làm khổ gì mà chậm chạp vậy!? Không phải là không cương được đi? Con mẹ nó muốn thượng thì mau lên!!”

No.9 cúi đầu nhìn cái thứ ở dưới háng đã trưởng gân xanh dữ tợn, đầu tích một ít trọc dịch biểu lộ khát vọng muốn tiến nhập trắng trợn, thế là...

“Vâng, trưởng quan.”

Hắn đổ toàn bộ được dinh dưỡng lên vật kia, lất tay vuốt vài cái cho ướt đều, rồi mới đứng dậy di chuyển đến phía đuôi xe, một tay đỡ lấy đôi móng của Sachs, đầu phân thân chọc chọc chuẩn bị tiến nhập huyết khẩu, phần eo đẩy mạnh một nhát ...

“A! ” Trong nháy mắt kia Sachs đã ngẩng cao đầu lên, thống khổ dật lên thành tiếng, cơ thịt toàn thân căng chặt, giống như người chết đuối sờ soạn bắt lấy tay lái xe máy, nhất thời chiếc xe dưới thân phát ra tiếng động cơ gầm gừ.

Khởi động xe máy cũng không thể ngăn cản được hành vi của No.9, ngược lại giống như khi nhận được mệnh lệnh làm máu huyết toàn thân sôi trào hưng phấn. Mặt huyết chưa từng bị khai mở bày ra phòng tuyến căng chặt, mà chim to của hắn thành công xâm nhập trận địa đầu, địa phương vừa rồi nhìn còn nhỏ nhắn giờ bị bắt buộc phải banh mở gắt gao khóa lấy phần đầu kẻ xâm nhập. Phía ngoài phân thân không ngừng có dịch dinh dưỡng bị ép trào ra ngoài, tích trên yên xe, thấm ướt một mảnh nhỏ. Hắn cũng không dừng lại, hai bàn tay mạnh mẽ bóp lấy phiến móng Sachs banh ra hai phía, khiến vật to lớn kia càng thêm tiến sâu một tác lại một tác.

Mà người dưới thân hắn, rõ ràng cảm nhận được thân thể mình từng bước bị xé rách, bị xâm nhập khiến người trẻ tuổi đau đến toát mồ hôi lạnh, eo căng ra cao nhất, cắn chặt khớp hàm để thanh âm thống khổ không bật ra, thật ra chỉ cần cậu nói ra một câu yếu thể ra lệnh, gã đàn ông phía sau chắc chắn sẽ dừng lại, nhưng cố tình cậu lại không muốn yếu thể trước mặt hắn chút nào.

Chim bự của No.9 cuối cùng cũng hoàn toàn xâm nhập, cả cây chôn sâu trong cơ thể Sachs, mà cả thân thể người trẻ tuổi giống như đang chịu khổ hình vô thức run rẩy, hai chân thon dài vẫn gắng gượng chống đỡ cả thân thể như cũ. No.9 chú ý tới tình huống thân thể cậu không như bình thường, giương tay vuốt ve phần lưng căng thẳng, cảm nhận được tất cả đều là mồ hôi ướt sũng.

“Cần dừng lại không?”

Hắn cảm nhận được người trẻ tuổi dưới thân nhất thời kịch liệt run rẩy, một đầu tóc cam đỏ chậm rãi quay lại, hô hấp do thống khổ mà nặng nề, nhưng sườn mặt vẫn ngạo khí như cũ và nét mặt còn hiện ra một chút khiêu khích: “Dừng? Hô.... Ha..ha... Ông chú à, nếu không được thì cứ việc nói thẳng!”

“Không, trưởng quan.”

No.9 đỡ thân thể Sachs, cả người đề lên, chim bự đã hoàn toàn tiến vào dũng đạo đột nhiên thúc lên phá tan cực hạn, thân hình cường tráng mạnh mẽ va chạm vào đôi móng cong tròn đầy.

“A ” Sachs cuối cùng không thể khống chế mà kêu lên.

Thế công chỉ cần khởi sướng, không thắng lợi sẽ không dừng lại, nên No.9 công kích càng mãnh liệt, cho dù không có tư liệu hay giáo trình, nhưng bản năng giống đực vẫn dẫn dắt hắn phải làm gì.

Cảm giác chính mình bị ông chú thúc liên tục khiến cậu hoàn toàn không dư một tia lực phản kháng, nhưng lúc trước ông chú rõ ràng cái gì cũng không hiểu, đến DIY cũng là cậu dạy cho, nhưng vì sao đáng lẽ so ra cậu mới là trưởng bối kinh nghiệm dày dặn, lại bị ông chú nắm trong tay như thế này? Lão đại khu 28 nội tâm khó chịu mà không thể phản kích, nhưng miệng thì vẫn cứng đầu như trước: “A! ừm, ừm ông chú lớn a..... Ừm! Thứ kia a a còn..... A! ừm, a yếu như sên a! Có bản lĩnh thì mạnh lên nữa á! Ừm, ừ.....”

“Vâng, trưởng quan.”

“Hừ..... Ừ ừm ông chú ...chú sẽ không..... A..... Ừm, ừm.....Già rồi chứ? Một chút..... Một chút khí lực cũng không có..... A! ừ, ừm..... Cũng không biết điểm mẫn cảm”

“Vâng, trưởng quan.”

“A đáng chết! ừm, ừm có, có bản lĩnh..... Giết chết ông mày..... A a a.....”

“Vâng, trưởng quan.”

Đáp lại lời cậu trừ bỏ lời nói của No.9, là động tác càng lúc càng kịch liệt. Cùng với mỗi lần thúc vào va chạm, còn không bằng nói là đang nghiền nát cậu, cuối cùng Sachs một từ cũng không thể nói đầy đủ, hai chân thon dài đã sớm mềm nhũn run rẩy, cơ hồ cả người bị đè trên xe máy, No.9 phía trên vẫn cường thế tiếng công một lần cũng không ngừng lại, bánh xe dưới thân họ phát ra ma sát kịch liệt, ngay cả thân xe cũng không ngừng lay động.

20. Chương 19

19

Sáng hôm sau bọn họ trở lại khu 28, kỳ thật thì Sachs cũng không quá thoải mái, miệt mài quá độ khiến chỗ kia ở hạ thân cậu đến bây giờ vẫn sưng đau không thôi, cậu thậm chí còn hơi có dấu hiệu phát sốt, nhưng lão đại khu 28 tuyệt đối không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt ông chú sắc lang kia, cái gì a, không phải chỉ là bị đè ép một hồi thôi sao? Sao có thể nhũn đến không đi được?!

Hung hăng trừng mắt với bóng dáng đi đằng trước, người trẻ tuổi nghiêng rằng nghiêng lợi tự an ủi mình, nợ này, cậu ghi sổ, về sau cứ từ từ mà tính nhá!!!!

Nhưng mà khi bọn họ sắp về đến nhà, Sachs thấy xa xa không dâng lên từng đoàn bụi mù mịt.

Sachs sửng sốt một giây, nháy mắt quên mất thân thể còn đang không khỏe, vội bỏ ào về phía trước, cơ hồ té lăn qua một núi rác, rốt cục cậu dừng bước tại chỗ đó.

Khói cháy đen kịt bốc lên ngùn ngụt từ đồng “nhà ở” giống như đã bị phá tan hoang, toàn bộ khu không một chỗ nào hoàn hảo, nơi nơi đều bốc cháy, đốt trụi thì thể rải rác trên mặt đất, không một người sống, Sachs cả người sững sờ tại chỗ, không thể tin thần thờ nhìn tất cả trước mặt, nhưng cậu tựa hồ chỉ sửng sốt một chút, lập tức dùng tốc độ còn nhanh hơn vọt vào trong khu, chạy về phía giáo đường.

Chỗ kia so với trong trí nhớ của cậu, không hề còn cây thập tự giá bằng gỗ.

Bị san thành bình địa, còn một ít vụn gỗ rải rác, tro bụi đen xám theo gió rải rác khắp chốn, không có giọng nói vui mừng chào đón như trong trí nhớ, cũng không có lão thái bà mỉm cười hiền lành đứng đó chờ họ.

Sachs đột nhiên như phát điên bỏ nhào về phía đồng phế tích, mặc kệ than gỗ còn nóng bỏng, không ngừng dùng tay xúc phế liệu lên ý đồ tìm kiếm một người sống. Nhưng phế tích từ đám cháy vô cùng nguy hiểm, trong khi cậu đang điên cuồng đào bới, đột nhiên một thanh gỗ lớn từ bên cạnh vụt bay lại.

Sachs chỉ kịp ngẩng đầu nhìn về hướng bóng đen đang lia về phía này, nhưng lúc này cậu hoàn toàn đã mất đi tỉnh táo bình thường, thậm chí cả động tác né tránh cũng chậm chạp không thể thực hiện nổi. No.9 luôn đi theo bên cạnh cậu đúng lúc dùng thân thể ngăn thanh gỗ kia lại, nhưng khối lượng mà năm người hợp lại mới nâng lên được không phải là thứ người thường có thể đối chọi được, No.9 miễn cưỡng dùng đàng sau chống đỡ, với tay tóm lấy trang phục phòng hộ của Sachs quăng cậu qua một bên, còn mình thì nương theo lực nhân cơ hội lặn khỏi thanh gỗ.

“Uỳnh ”

Nổ, thật vang dội.

Sachs chặt vật không chịu nổi thần thờ đứng lên, nhìn giáo đường đã hoàn toàn sụp đổ, như một đồng phế tích, muốn tìm được người sống ... không có khả năng!!!!!!!

Cậu lảng lảng quỳ trên mặt đất, vẫn như cũ không thể tin được hết thấy những gì đang xảy ra.

Ngày hôm qua lúc cậu dời đi, lão thái bà luôn thích lải nhải kia còn nói với cậu, qua vài hôm nữa là sinh nhật cậu, không có việc gì thì đến giáo đường sớm một chút, cậu biết hằng năm vào lúc cuối lão thái bà đều sẽ cầm một thứ gì đó cho cậu, mặc kệ là trang sức nhằm chán hay một quyển kinh thánh gì gì đó, tuy ngoài miệng nói không thích nhưng cậu vẫn sẽ thành thành thật thật mang về cabin bảo quản tốt, có lẽ, ngày hôm đó cũng không hẳn là sinh nhật cậu, bởi lúc đó khoang thuyền cứu hộ đã bị hỏng, không ai biết cậu sinh ngày nào, có nên lão thái bà tự tiện lấy ngày cậu đặt chân đến hành tinh này, bà thường nói cậu như một đứa trẻ mà thần thánh ban cho bà, cho dù bà đã rời xa mẫu tinh, nhưng các ngài vẫn chiếu cố đến bà như cũ.

“Mới không có.... Thần căn bản không chiếu cố đến lão mà....”

“Lão đại..... Hức hức..... Lão đại.....”

Phía sau cậu vang lên tiếng khóc, Sachs chợt xoay người, thấy một Jimmy quần áo rách rưới mặt mày đầy tro bụi, chặt vật không tưởng, tóc cũng bị lửa hun quăn quoeo rụng mấy chỗ, phía sau nó còn Angus đang chạy tới, cũng một bộ dáng chặt vật như vậy.

Sachs một tay tóm lấy Jimmy gào lên: “Con mẹ nó xảy ra chuyện gì?”

Jimmy may mắn sống sót nước mắt nước mũi tèm lem kể lại: “Em cũng không biết..... Huh u.... Quân Liên minh đột nhiên tới đây.... Hức hu.....”

“Quân Liên minh!? Bọn nó sao lại đến đây!?”

“Hu hu... Lão đại em không nhìn lầm đâu Hu hu..... Mấy kẻ tập kích đều có dấu hiệu của quân Liên minh Huh u..... Bọn nó căn bản chưa nói gì cả.... Vọt vào liền lôi súng ra bắn! Hu hu.....”

Sachs thanh âm run rẩy mang theo hy vọng hỏi nó: “Vậy, lão thái bà... Lão đâu... Cũng không có chuyện gì đi?”

“Hu hu hu hu ” Nhắc đến Jimmy khóc càng thê thảm cắt đứt mọi hy vọng của cậu, “Nữ tu sĩ Emma đem đám trẻ con bọn em đến chỗ tránh nạn, còn mình đi ngăn cản bọn họ..... Hu hu.....”

Nắm tay vò nát quần áo nháy mắt buông lỏng, nhaoáng một cái Sachs cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể đau xót như bị xé làm hai, đang phát sốt còn nhận tin dữ, khiến trước mắt cậu tối đen từng trận. Nhưng cậu không thể ngã xuống, cậu là lão đại khu 28!

“Người trốn ở chỗ nào?” Cậu dùng lực đè chặt bả vai Jimmy, cũng đồng thời tự trấn an chính mình.

Jimmy nghen ngào, “Đều trốn dưới tầng hầm Em nghe thấy không có âm thanh gì nữa mới dám đi ra.... Những người khác đều đã chết sao, lão đại?”

Sachs xiết chặt nắm đấm, lửa giận tràn ngập toàn thân cậu, cậu hận không thể lập tức đi tìm đám quân chó má kia báo thù cho lão thái bà, nhưng nghĩ đến đám trẻ còn đang tránh dưới tầng hầm, đó là.... Trách nhiệm lão thái bà giao cho cậu, đám trẻ này căn bản không có năng lực sinh tồn trên hành tinh tàn khốc này, để bọn nó lại đó, không khác nào đưa bọn nó đến chỗ chết.

“Chúng ta phải tới chỗ an toàn hơn.... Đi chỗ tránh nạn.” Sachs tự trấn định, phân phó Jimmy với Angus đi thu thập thực vật với đồ dùng cần thiết còn dùng được trong khu, làm tốt công tác chuẩn bị dời đi. Cho đến khi hai đứa nó đã chạy xa, cậu mới lão đảo đi về phía khoang thuyền, No.9 cũng yên lặng đi phía sau.

Sườn khoang thuyền bị nhiệt lượng lớn nung chảy ra một lỗ lớn, bên trong không phải bị nhiệt nung chảy thì cũng bị bối loạn thất bát tào, cậu cắn răng ổn định lại bản thân, từ đồng phế tích tìm được một cái túi lớn, đem thứ gì còn dùng được đều nhét vào, lúc cậu tìm kiếm còn may mắn tìm thấy được dịch dinh dưỡng còn chưa bị hỏng, cậu cũng chẳng thèm liếc ném luôn vào túi.

Khi cậu đã thu thập hết những thứ còn tốt thành một túi to, xoay người đem túi đó nhét vào tay No.9.

“Chú đi đi.”

No.9 ôm cái túi nặng nề, không rõ ý tứ của cậu.

Trên mặt Sachs lạnh lẽo như kết một tầng băng, trong đôi mắt lam cũng lạnh lẽo như băng tuyết: “Chú không thể theo chúng tôi tới chỗ lánh nạn.”

No.9 vẫn như cũ không thể hiểu được ý của Sachs, nhưng hần cái gì cũng không hỏi, hoặc là nói, làm binh lính cho tới bây giờ chưa từng nghi ngờ mệnh lệnh của trưởng quan.

Sachs xoay người muốn đi, No.9 theo bản năng cất bước đuổi theo, ngay sau đó Sachs rút côn điện bức hấn phải dừng cách cậu khoảng nửa tấc: “Dừng lại đây!!!” Hai má đỏ hồng, hốc mắt cũng đỏ hồng, tóc cam đỏ khê bay như một ngọn lửa giận dữ đang bùng lên.... cảm giác như đụng vào sẽ bị phỏng: “Chú tới chỗ này rốt cục là có mục đích gì!!!!” No.9 là quân đội Liên minh! Đúng, cậu đã sớm biết ông chú là binh lính quân liên minh, nhưng vẫn đem hấn về khu 28. No.9 cũng chưa từng nói qua nguyên nhân vì sao hấn lại ở đây, Sachs cũng không thể xác định được No.9 rốt cục có phải nhận mệnh lệnh đến đây điều tra tình báo hay không, mà sự việc hiện tại khiến cậu không thể không hoài nghi, rốt cục có phải là No.9 bán đứng bọn cậu hay không.

“.....”

No.9 hiểu được nghi ngờ của Sachs, bởi vì quả thực hấn từng là một thành viên của quân Liên minh, mà hiện tại tập kích khu 28 xác thực cũng là quân Liên minh, hấn cũng không cách nào chứng minh được lai lịch của mình, bởi vì hấn chỉ là một phế phẩm bị đào thải, bị vứt bỏ tại đây.

No.9 yên lặng khiến cả người Sachs rét run, trong óc cậu hiện tại đã loạn thành một nùi, không biết rốt cục mình nên tin tưởng vào cái gì. Sachs không muốn tiếp tục dây dưa nữa, bởi vì cậu phải nhanh lên, thân thể dường như lung lay trước cả loại sự tình ập xuống, nhưng vì phải đem bọn nhỏ tới nơi an toàn mà gắng chống đỡ.

“Tôi không muốn biết rốt cục chú đến chỗ này vì mục đích gì, có lẽ chú là do thám của bọn họ, có lẽ không phải, nhưng tất cả đã không còn quan trọng nữa rồi. Tất cả đồng này, cho chú, chỗ này của chúng tôi không còn hoan nghênh chú nữa.”

No.9 yên lặng ngồi cơ hồ đã chặn ngang cái lỗ bị phá ra trên cabin, khói chỗ khu đã tắt, nơi nơi đều là đồng rách nát, khu nhỏ bị vứt bỏ một lần nữa trở thành một bãi tha ma, trang trại phía sau khu cũng khó thoát nạn, bị lửa đạn tàn phá tan tành, cái tường ngăn bảo cát cũng hoàn toàn bị phá hỏng, bảo cát gào thét tróc từng gốc cây xanh non yếu ớt, rồi bao trùm lên chúng.

Khu 28 đã phải buông bỏ triệt để, người chỗ này cơ hồ đều chết trong trận tập kích, Sachs cùng những người may mắn sống sót dẫn đám trẻ tạm thời dời đi đến chỗ tránh nạn mà No.9 không biết.

No.9 cuối cùng tuân theo mệnh lệnh của Sachs, không hề đi cùng.

Thế là, hắn lại bị vứt bỏ một lần nữa.

Mà lúc này đây, hắn thậm chí còn không biết kế tiếp mình sẽ làm gì?

Tìm kiếm thức ăn? Tìm chỗ trú nạn? Sinh tồn?

Đã không còn ý nghĩa tồn tại, như vậy tất yếu cần tiếp tục sinh tồn sao?

Khi hắn bị quân đội đào thải ném tới chỗ này như một thứ phế phẩm, hắn chỉ là cảm thấy hoang mang, nhưng loại cảm giác này chỉ chợt lóe qua, bởi vì cho dù bị từ bỏ, hắn cũng cho rằng mình chưa bao giờ mất đi tư cách của một binh lính thực thụ.

Nhưng lúc này đây, hắn như một người bị mất đi phương hướng tọa độ, không rõ mình sẽ tiếp tục đi về phía nào.

Quảng trường nhỏ có bữa tiệc tối vui vẻ, hắn chưa kịp gia nhập, đã triệt để tan biến, không bao giờ có lại nữa.

Nông trường có những hàng cà rốt, hắn chưa kịp thu hoạch cũng đã bị phá hủy, sẽ không bao giờ có lại nữa.

Bàn tay mà người trẻ tuổi kia vươn ra, hắn chưa kịp cầm đã rút lại, cũng... sẽ không bao giờ có lại nữa.

Một giọt nước mắt không tiếng động từ khóe mắt hắn chảy xuống, giọt lệ lướt qua vết thương trên mặt hắn, cảm nhận được một tia xa lạ ẩm ướt, theo bản năng cúi đầu, nâng tay lên, khó hiểu nhìn một chút nước tích trên đó...

21. Chương 20

20

Màn đêm đã buông xuống, No.9 cũng không ngồi ngẩn người trong cabin nữa.

Ngược lại, hắn một thân một mình theo cái xe ô tô duy nhất đã gần hỏng đi trên con đường duy nhất trong khu.

Cứ cho là khu 29 hiện giờ dù đã bị phá đến tan hoang nên cực kì yên tĩnh, nhưng.... Quân đội Liên minh đã tới đây.

Hắn cực kì chắc chắn về điều này. Lướt công kích đầu tiên sử dụng vũ khí hạng nặng để triển khai có tính áp chế công kích từ phía địch, triệt để phá hủy sức chiến đấu của đối phương, đợt thứ hai công kích là tìm – công kích, phái ra một đội quân tinh nhuệ dò xét tiêu diệt nốt lực lượng còn sót lại.

No.9 đối với loại công kích như vậy cực kì quen thuộc, bởi vì chính hắn đã từng chấp hành vô số nhiệm vụ như vậy.

Sachs đã mang theo bọn nhỏ tới chỗ tránh nạn an toàn, nhưng khoảng cách như vậy cũng không đủ để bọn họ an toàn thoát đi.

Quân đội Liên minh đối với địch nhân tiêu diệt cực kì triệt để, đám trẻ này tuyệt đối không thể tránh thoát được đợt công kích thứ ba. No.9 đoán quân Liên minh sẽ nhằm vào một khoảng duy nhất phái ra khoảng hai mươi binh lính dò xét, mà chỉ duy nhất dựa vào thương diện của Sachs thì tuyệt đối không chống lại được.

No.9 yên lặng kiểm kê vũ khí trong tay, súng ống không có, thiết bị phá hủy cũng không có, thứ duy nhất có thể tạo ra sát thương là một thanh thương điện. Đúng vậy, trong đồng hồ Sachs đưa cho hắn, ngoài một ít thức ăn, thì còn có một thanh thương điện, Sachs hẳn sẽ biết muốn đem đám trẻ kia đi thì không thể không có vũ khí, nhưng, cậu vẫn để lại cho hắn thứ vũ khí trân quý nhất.

Nhưng đối phó với hai mươi binh lính, cần ít nhất một cây súng.

Trong đầu No.9 không có nửa điểm ý định sẽ lùi bước, trong trại tập huấn Spata, chưa bao giờ có hạng mục “lùi bước” này. Việc duy nhất bọn hắn cần làm trên chiến trường, chính là tiêu diệt kẻ địch.

Mà lúc này đây, hắn vẫn là một người lính tận trách như cũ.

Không cần mệnh lệnh từ bất cứ kẻ nào, giống như nữ tu sĩ Emma từng nói qua, nghe theo trái tim của mình.

Tim hắn nói: Phải bảo vệ.

No.9 đứng lên, nhìn địa hình khu 28 cực kì quen thuộc do hắn đã ở đây một thời gian rất dài, mà trong lúc ở đây hắn không chỉ làm nhiệm vụ gieo trồng của mình, chỉ cần lúc không ai bảo hắn làm gì, hắn sẽ giống như bản năng đi qua mỗi nơi, ở trong lòng yên lặng đánh giá nơi nào thích hợp để mai phục, nơi nào thích hợp để ngăn chặn. Mà hiện tại, hắn sẽ lợi dụng tất cả những điều này để chống lại những binh lính chuẩn bị xâm nhập.

Lúc này đây, nhiệm vụ của hắn rất đơn giản

Giết sạch bọn họ.

Cái gọi là chỗ tránh nạn kỳ thực chỉ là một chỗ khuất dưới chân một núi rác cũ ở khu 01, bởi vì đã cũ quá mức, những thứ kia đã sớm bị phong hóa, những khe hở đều bị gió cát thổi lấp đầy, biến thành một tòa thành từ đất cát, cho dù cách khá xa khu 28, nhưng khi bọn họ đi qua khu 15 đã bị san thành bình địa, bọn họ biết phòng chừng lần này Liên bang muốn diệt sạch tất cả những người sống trên hành tinh này, vì thế bọn họ không dám mở bất kì nguồn sáng nào, chỉ có thể dựa sát vào nhau tìm hơi ấm.

“Em nói nè, để ông chú lại đó không sao chứ? Hình như ông chú cũng không giống người xấu...”

“Chú ấy mới không phải là người xấu! Anh Sachs nhất định là nghĩ sai rồi!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Chúng ta nói giúp chú ấy đi?”

“Chú ấy bị để lại một mình thật đáng thương.....”

“Suyt! Bọn cậu đừng ồn, lão đại vừa mới ngủ được chút.”

Sachs bị những cơn rét lạnh rồi nóng rực luân phiên cùng với âm thanh lú lú của đám trẻ kia nháo tỉnh, nhưng cậu cũng không đứng dậy, vẫn nhắm mắt không để ý tới đám trẻ kia, cứ cho là bọn nó quá nhỏ cái gì cũng không biết đi, đúng vậy! Bọn họ đều vẫn còn là đứa trẻ, phải được cẩn thận bảo vệ, muốn khóc thì khóc, muốn nháo thì nháo, muốn tốt với ai cũng được. Như vậy mình thì sao?

Cậu cũng rất muốn khóc, nhưng phải cứng rắn nén trong ***g ngực, cậu cũng không phải không muốn rút thương điện đi báo thù, mà không phải là cuộn trong đồng rác tối tăm để tránh nạn, cậu cũng rất muốn nói với ông chú: “Tôi tin chú, chúng ta cùng đi thôi!”, nhưng sự thật là, cậu lại quát lên với hắn: “Đừng lại gần đây!”

Có lẽ bởi vì sinh bệnh phát sốt, có lẽ bởi vì đột nhiên mất đi hết thấy những gì quý trọng, lão đại khu 28 cảm thấy từ thật sâu trong đáy lòng dâng lên một thứ ấm ức yếu ớt không thể khống chế được.

Đúng vậy, cậu làm sao lại không tin tưởng ông chú?

Cũng đơn thuần giống như những đứa trẻ đó, không cần để ý tới hết thấy những gì xảy ra bên ngoài, không cần để ý tới người khác là ai, toàn tâm toàn ý tin tưởng người bên cạnh.

Sachs cảm thấy lạnh lẽo bao phủ, mơi hồ, giống như thấy được bóng dáng mặc áo chòang đem phúc hậu của nữ tu sĩ Emma ngồi bên cạnh cậu, giống như khi mỗi lần cậu sinh bệnh mà lại không muốn để người khác biết được, bà khẽ vuốt tóc cậu, bàn tay mềm mại mà ấm áp: “Đứa trẻ ngốc, con có thể tử huyệt một chút được mà.....”

Tùy hứng sao?

Như vậy, quần cái Liên quân mẹ nó gì gì đó làm chi!!! Cậu muốn đi tìm ông chú về đây!!!

“Đây là chuyện gì!? Không phát hiện ra bất cứ thứ gì sao??!”

Raphael nhìn báo cáo trên tay, cực kì tức giận, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Phillips William cùng mấy viên sĩ quan, gã đã phái ra những binh lính mấy móc tinh nhuệ, tuy rằng “phản quân” trên hành tinh này chống

cực mãnh liệt, nhưng rất nhanh đã bị tiêu diệt, nhưng hành động tìm kiếm chính thì một chút tiến triển cũng không có.

“Đúng vậy, Thượng tá.” Bị mũi nhọn chia tới, Phillips William cứng rắn tiến lên, mở màn hình lập thể, ảnh ảo của bản đồ chiến lược địa hình xuất hiện, “Nhưng căn cứ theo “báo cáo thăm dò” lưu lại trước khi gặp nạn, cùng với phân tích quỹ tích của khoang thuyền cứu hộ khi bắn ra ngoài không gian, thì chỗ có khả năng khoang thuyền cứu hộ đáp xuống nhất chính là nơi này.” Ông đánh dấu ra hai vị trí cụ thể, một nơi hiển nhiên là khu 28 vừa bị càn quét qua, một nơi khác là khu 17 ở vị trí xa hơn chưa kịp tiến hành.

“Nếu là như vậy, toàn bộ đều điều ra, binh lính chia thành hai đường, một lần đem bọn hắn diệt sạch, rồi đem thứ kia về đây!”

Phillips William do dự một chút, đưa ra ý kiến chủ quan: “Thượng tá, tôi đề nghị nên để một bộ phận binh lính lưu lại, rồi tập trung hỏa lực toàn bộ phát động tiến công vào toàn khu. Chúng ta lần này mang binh lực không đủ, nếu phân tán binh lực như vậy, tôi lo sợ sẽ lọt vào phản kích của kẻ thù...”

Thượng tá Raphael khoát tay, ngăn ông ta tiếp tục nói: “Phillips William, ta thấy ông hình như còn chưa rõ tình huống hiện tại.” Gã khinh miệt cười lạnh, lướt nhìn những binh lính cấp dưới cứng nhắc, “Ông cho rằng lính của tôi giống với mấy thứ phế vật này của ông sao? Đó là ưu tú nhất! Không có bất kì kẻ nào có thể ngăn cản đợt tấn công của bọn nó! Đừng nói là phân tán binh lực, cho dù đem toàn bộ những thể lực phản kháng trên tinh cầu này diệt sạch thì cũng không có bất kì vấn đề gì! Ông không hiểu sao?”

“..... Vâng, để tôi đi chấp hành.”

“Rầm rập, rầm rập ” Binh lính máy móc được nhập lệnh bước ra khỏi khoang thuyền, bước chân từ sắt thép nặng nề đạp lên những phế tích trên hành tinh này, năm mươi binh lính máy móc hoàn thiện nhất chia làm hai hướng hướng tới khu 17 và khu 28, mà bởi vì khu 17 có lộ trình hơi xa nên chưa dính công kích, đối với địa hình khu này phái ra 30 binh lính cùng 2 xe thiết giáp, còn hai mươi binh lính còn lại cùng 1 xe thiết giáp hướng về phía khu 28.

Do người may mắn còn sống rút khỏi nên toàn bộ khu 28 lâm vào một mảnh im lặng, binh lính máy móc chỉ nhận lệnh giết chết toàn bộ người sống cùng tìm kiếm khoang thuyền cứu hộ, cho nên không dựa theo tổ đội chặt chẽ tiến công, ngược lại phân tán rời rạc khắp nơi, khi chúng nó phát hiện lối vào khu 28 có chướng ngại vật ngăn trở, chúng một chút cảm giác không bình thường cũng không có, chúng nó không có kinh nghiệm như binh lính trên sa trường, không có năng lực cảm nhận nguy hiểm cực sâu sắc, bởi vậy theo lập trình chúng chỉ loại bỏ chướng ngại vật, ngoài ra không có về khả năng địch nhân tập kích.

Xe thiết giáp bị buộc phải dừng lại, năm tên binh lính máy móc chiếu theo trình tự loại bỏ chướng ngại vật, nhưng đồng phế thải kia được sắp xếp cực kì khéo léo, cho dù dùng lực thể nào cũng không dễ dàng dịch chuyển.

Một lúc sau binh lính máy móc cũng không dừng cước bộ, chúng nó dựa theo mệnh lệnh tiếp tục tiến về phía trước để tìm kiếm.

Ở khu 28, sau khi lửa tắt liền chìm vào một mảnh tối tăm, binh lính máy móc bắt đầu tản ra, đạp trên những hỗn loạn trên mặt đất, hai thứ cứng rắn ghì xiết vào nhau vụn vụn, phát ra những tiếng động chói tai, khởi động thiết bị dò xét bằng nhiệt năng, mắt của binh lính máy móc có thể dễ dàng phát hiện ra sinh mệnh trong đồng đen sát.

Một binh lính máy móc đi qua một khu vực rác thải tối đen, nơi này trải qua dò xét thì không phát hiện bất cứ sinh mệnh nào, bởi vậy ngay cả súng cũng không thêm nâng, nhưng trong nháy mắt, từ bên cạnh nó vươn ra một cánh tay, chuẩn xác không chút sai lệch, bắt lấy giữa cổ nó, tiếp theo thương điện chính xác đâm vào mắt nó, hốc mắt nối với mạch thần kinh chính nháy mắt đã bị đốt cháy, binh lính máy móc nháy mắt trở thành một đồng sắt vụn.

Cánh tay kia chậm rãi thả khối máy móc đã hỏng ra, cánh tay từ trong bóng đêm thấp thoáng đầy những vết thương, giờ phút này trên khuôn mặt đó đầy những vết than đen sì.

No.9 không tiếng động giải quyết một binh lính máy móc, đem thương điện một lần nữa giắt ở eo, lưu loát gỡ súng ống trên lưng nó xuống, lại lục đạn bỏ vào trong gói hành lý to đùng, rồi mới không tiếng động ẩn

vào trong bóng tối, trừ bỏ một khối sắt hồng bị bỏ lại, thì tựa như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hắn rõ ràng mỗi góc ngách chỗ này, dùng nhiều vách tường dày để ngăn cản dò xét bằng nhiệt năng, No.9 lại như một bóng ma vô thanh vô tức tiếp cận những binh lính còn lại....

Khi binh lính máy móc số 4 đột nhiên nhất tín hiệu, thượng quan chỉ huy Phillips William trên chiến hạm mới cảm thấy không ổn, trên thực tế họ vẫn chú ý tới tình hình chiến đấu ở khu 17, cũng không dùng nhiều tinh lực đảm sát việc tìm kiếm ở khu 28, dù sao khu 28 vừa mới bị san thành bình địa, căn bản không có khả năng có lực lượng chống đối nào tồn tại.

Sau khi chấm dứt chiến tranh ở khu 17, họ mới chú ý tới một binh lính ở khu 28 bị mất tín hiệu.

Thậm chí binh lính máy móc đang tiến hành nhiệm vụ ở phụ cận cũng không phát hiện tình huống phát sinh, Phillips William nhất thời cảm thấy sự tình có gì đó không đúng, ông cũng chú ý tới chuyện xe thiết giáp không thể đi vào khu vực này, ngoài năm tên lính đang thực hiện công tác cùng nhân viên trên xe thiết giáp, thì có ít nhất tám tên binh lính máy móc có ý thức bị thiết lập trạng thái cô lập. Điều này khiến một lão binh như ông nghĩ được hơi thở quen thuộc.

Phillips William quyết định thay đổi mệnh mệnh, để binh lính máy móc tập hợp lại.

Để đối phó với kẻ thù, cần phải giống như cái búa đóng đinh, một nhát đóng thẳng vào cái đinh để nó ngập tường là được, không tất yếu cần dây dợ với đối phương.

Thượng tá Raphael ở bên bên vừa giám sát báo cáo chiến đấu từ khu 17 ngẩng đầu, nhìn thấy Phillips William đang đưa lệnh sửa mục tiêu, “Phillips William, ông đang làm gì?”

“Thượng tá, khu 28 có khả năng còn tồn lưu sức chiến đấu, chúng ta đã có bốn tên binh lính mất tích.”

Thượng tá Raphael không cho là đúng: “Điều này không thể xảy ra? Lấy năng lực tác chiến của binh lính máy móc thì không thể chưa kịp phát ra tín hiệu cấp cứu đã bị đánh gục, có lẽ là do tín hiệu không tốt, bị từ trường trên hành tinh rác thải này quấy nhiễu.”

“Thượng tá, tôi cảm thấy phải tạm ngừng hành động tìm kiếm ở khu 28... ..”

“Không được.” Raphael lập tức phủ định đề nghị của ông, “Bảo cát liên hành tinh có lẽ sẽ đến rất nhanh, chúng ta phải nhanh chóng lệnh tất cả hoàn thành nhiệm vụ, nếu không tất cả những việc lúc trước sẽ không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa! Thôi được rồi, để bọn nó tiếp tục thực hiện nhiệm vụ đi!”

“..... Vâng, thượng tá.”

Khi tín hiệu thứ sáu biến mất, Raphael mới cảm thấy có chút không tin nổi cùng cảm giác kinh hoàng, gã không cách nào tin tưởng việc đang xảy ra, binh lính máy móc của gã là vô địch, sao có khả năng chưa phát tín hiệu cấp cứu đã bị tiêu diệt?!

“Này, điều này không thể xảy ra!!”

Phillips William nhìn nơi tín hiệu thứ sáu biến mất, nhanh chóng đưa vào lệnh công tác, trên màn hình biểu hiện sáu tên binh lính máy móc đang dùng tốc độ nhanh chóng nhất vây quanh chỗ đó.

Quảng trường từng tổ chức một buổi tiệc tối linh đình vui vẻ, hiện tại đã triệt để trở thành một đồng phế tích.

“Giết Giết ” Những ánh hào quang phản xạ xinh đẹp in lên mặt đất, bị binh lính máy móc dẫm nát dưới chân, cứ thẳng hướng tới chỗ quảng trường.

Ở nơi đó còn xác nửa cái cabin, nguồn sáng không đủ để thấy rõ ràng tình huống ở chỗ đó có người ẩn nấp hay không, nhưng đối với binh lính máy móc thì đâu cần nhìn rõ ràng mới có thể nổ súng.

“Phát hiện mục tiêu có nguồn nhiệt.” Âm thanh phát ra không mang theo hơi sống, súng trên tay binh lính máy móc lập tức khai hỏa, ngọn lửa từ nòng súng phụt ra mạnh mẽ, cabin bị hỏa cực cường đại bắn cho tan nát, mảnh nhỏ văng tứ phía, cho dù là sắt thép thì cũng bị đập tan nát.

Sau một lượt bắn, nguồn nhiệt dường như nhỏ đi so với trước, cũng chậm rãi nhạt đi. Binh lính máy móc xác định đã tiêu diệt nguồn nhiệt, cũng không chú ý tới cái mục tiêu kia không phải là một con người. Cho

dù trong bộ não điện tử của bọn nó được nhập vô số trình tự tác chiến để tiêu diệt địch nhân, nhưng chúng nó vẫn không thể giống với binh lính nhân loại, thông qua trải nghiệm sống chết mà học được cách phản ứng với trạng diện chiến đấu. Mà sau đó, trong bộ não của chúng nó chỉ có lệnh bắn chết vật sở hữu nguồn nhiệt, mà hiển nhiên là chúng nó đã hoàn thành nhiệm vụ, thế là tự động chuyển trình tự nhiệm vụ, không hề tiếp tục bao vây.

Chúng nó có lẽ sẽ không cảm thấy hứng thú với một đoạn dây thừng không hề bắt mắt nổi từ trong cabin ra. Cho đến khi cái dây thừng kia giật một cái, một tiếng “Giết!” nhẹ vang lên. Binh lính máy móc phía sau vì tìm kiếm mà đi vào trong cabin, chúng nó chợt thấy một thứ giống như lựu đạn.

“Ầm!!”

Ngòi nổ của quả lựu đạn đặt trong cabin bị giật ra, mà bên cạnh quả lựu đạn, vì qua một trận oanh tạc, lộn xộn đầy những mảnh kim loại nhỏ, thứ mà trên tinh cầu này vợ có thể được cả rồi, do lực nổ mạnh của lựu đạn này khiến những mảnh kim loại vụn ra ngoài, găm trên người binh lính máy móc, trở thành những vũ khí sát thương hữu hiệu nhất.

Chi dù vỏ ngoài của binh lính máy móc cứng rắn, nhưng trong không gian hẹp hòi của cabin không có khả năng né tránh, trở thành bia ngắm, đứng ở trong khoảng sát thương, lực nổ mạnh cộng với những mảnh sắt thép vụn liên tục tiếp công kích đến những ngón tay tương đối yếu ớt, kim loại bén nhọn găm vào đầu phá hủy hệ thần kinh điện tử, sáu tên binh lính máy móc giống như mất tín hiệu cùng một lúc.

22. Chương 21

Welcome to a new world...

21

“Điều này không thể xảy ra! Tuyệt đối.... không thể xảy ra!!!”

Nhìn màn hình biểu thị 12 binh lính di chuyển vào khu vực tấn công toàn bộ bị tiêu diệt, thượng tá Raphael tưởng vẫn nắm chắc tình hình hoàn toàn hoảng loạn, gã dường như chưa từng nghĩ tới việc binh lính máy móc của mình gặp được đối thủ, mà gã chưa nghĩ tới tình huống hiện tại, thì càng không có khả năng nghĩ tới phương pháp ứng phó.

“Mau! Mau tập hợp tất cả binh lính, tiêu diệt những người đó!” Raphael thậm chí còn ngai Phillips William hạ mệnh lệnh quá chậm, liền đẩy ông ra, tự mình nhập lệnh.

Những binh lính máy móc ở khu vực ngoài chỗ đó lập tức dừng tất cả những hành động, con mắt không phải của nhân loại phiếm ra ánh sáng đỏ kì lạ, tiến vào hình thức “giết chóc vô hạn”, nói chung là bọn chúng sẽ không tiếc tiêu diệt đại giới hết thấy những vật mang sinh mệnh. Bọn nó vượt qua chướng ngại vật, phát động tấn công với khu 28, không chút keo kiệt số đạn dược trong tay, chân vừa bước vào khu vực khu 28, liền giương súng, xả đạn vào khoảng không trước mặt, ngọn lửa kịch liệt từ họng súng phụt ra không dừng lại, trong hỏa lực bắn phát mãnh liệt thế này thì bất cứ địch nhân nào cũng không thoát khỏi vận mệnh biến thành cái sàng.

Mà ngay tại khu vực binh lính máy móc vừa dời khỏi, xe thiết giáp được lệnh dừng tại chỗ trông có vẻ dị thường im lặng.

Cách xe thiết giáp không xa, trên một núi rác, có một bóng người lặng lẽ đứng đó.

Ngay khi Raphael cùng Phillips William vẫn nghĩ rằng khu 28 còn lực lượng phản kháng sót lại mà phái ra trọng binh tiêu diệt, thì thực sự No.9 chỉ có một mình, sau khi giải quyết đồng binh lính máy móc kia xong liền quyết đoán rời khỏi khu vực đó, lén lút đi về phía nông trại, vòng ra phía sau.

Trong tay hắn đã có vũ khí và đạn dược đầy đủ.

Tại một điểm trên đồng rác, đối diện với một binh lính máy móc.

“Bùm —” Viên đạn chuẩn xác không lệch một ly chọc thủng con người của binh lính máy móc, đầu của nó hoàn toàn bị xuyên thủng, bằng vì mạch điện tử cũng yếu ớt như bộ não của nhân loại, vỡ nát, không thể khôi phục.

Một binh lính máy móc khác gần vị trí tập kích phát hiện dị động, căn cứ theo trình tự chiến đấu được cài sẵn thì nó sẽ phải nhanh chóng phát hiện vị trí địch nhân, sau đó dùng vũ khí có uy lực cường đại nhất tiêu diệt địch nhân, nhưng ngay khi nó vừa mới nâng khẩu pháo lên thì một loạt đạn ngăn cản hành vi của nó, “Cạch cạch cạch ” Loạt đạn rất nhanh cắt đứt một cánh tay của nó.

Nhận được dấu hiệu bị tập kích, binh lính điều khiển lập tức vợ lấy súng, nhưng nhanh hơn, một viên lựu đạn đã được ném vào từ cửa trên nóc xe....

“Ầm ầm!!!!”

“Chuyện gì thế này?! Sao lại như vậy!!”

Khi tất cả các ánh mắt đều đổ dồn về vị trí phía trước đang diễn ra chiến đấu, thì binh lính máy móc điều khiển xe thiết giáp lại mất tín hiệu.

Raphael tức giận túm lấy cái micro, rít lên chất vấn đầu bên kia: “Mau trả lời!! Tình huống bên bọn mi thế nào???”

Lôi thi thể binh lính trong buồng máy bị lựu đạn nổ tan ra ngoài, No.9 ngồi vào vị trí điều khiển.

Máy liên lạc thỉnh thoảng vang lên những tiếng gầm rú, No.9 nhận ra giọng nói này, khi hắn đang chên vênh trước bờ vực tử vong đã từng nghe thấy, âm điệu lãnh đạm, vẻ cao cao tại thượng, nhưng giờ phút này giọng nói của vị thượng tá kia lại đầy hỗn hển và kích động.

No.9 đóng máy liên lạc lại, hắn sẽ không ngu ngốc như mấy tên anh hùng nhảm chán đi về phía đóng quân của quân liên minh khi chỉ có một mình, hắn phải khiến đối thủ nghĩ ở khu 28, vẫn còn tồn tại lực lượng phản kháng, tung hỏa mù đối với những tên chỉ huy chỉ biết ngồi trước bàn điều khiển việc chiến đấu.

Bên trong xe thiết giáp, vì bị hắn ném lựu đạn vào nên trông có chút rách nát, nhưng khoang điều khiển không hoàn toàn bị phát hỏng, mà phần bọc thép bên ngoài lại càng không mấy may hao tổn, No.9 mở công tác điều khiển pháo đài di động này, xe thiết giáp lằng lằng tiến về phía tiền phương, xác binh lính đổ gục cạnh xe bị hất ra vang lên “rầm” một cái, đến nơi, một quả pháo không chút do dự phóng ra, đánh đổ tường phòng ngự tự mình dựng nên.

“Bùm..... rầm.....rầm...” Xe thiết giáp nặng nề cán lên lớp lớp hài cốt, tro tàn tung bay, như một con dã thú rít gào cuốn về phía khu 28.

“Tấn công!! Tấn công!! Tiêu diệt xe thiết giáp kia!!”

Raphael giáng một quyền lên bàn điều khiển, biểu tình cuồng dại như một con trâu đực hung tợn trợn trừng cặp mắt đỏ ngầu.

Phillips William không thể không sửa lại mệnh lệnh, sử dụng lượng binh lực cuối cùng đi công kích chính xe thiết giáp của bọn họ.

Binh lính máy móc theo mệnh lệnh tiến hành công kích, nhưng trước mặt tập giáp bọc ngoài cứng rắn của xe thiết giáp, hỏa lực bắn như mưa chỉ giống như những tên thổ dân không ngừng dùng phi tiêu phóng về phía một con voi phát điên, không hề có tác dụng.

Xe thiết giáp thậm chí còn hoàn toàn không phát động hỏa lực để phản kích, trực tiếp phóng về phía những binh lính đang nổ súng, bánh xích chuyển động thành những âm thanh rầm rập, binh lính máy móc căn bản không có trí năng, cũng không có thiết lập lệnh chạy trốn, nên chúng nó không hề tránh né, dựa theo mệnh lệnh vẫn tiếp tục vừa bắn phá vừa tiến về phía trước.

Cho dù binh lính máy móc có mạnh mẽ hơn so với binh lính nhân loại bao nhiêu lần thì khi đối mặt với một lực nghiền ép hơn bốn mươi tấn, thì tuyệt đối không thể xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

“Này.... Điều này... căn bản không thể....”

Thượng tá Raphael đối với binh lính máy móc của mình vẫn tràn ngập tin tưởng, giờ cả người ngã ngồi trên ghế, chẳng lẽ đây là một cơn ác mộng? Binh lính máy móc của gã căn bản không thể bị đánh bại!!!

Nhưng tín hiệu trên màn hình đã hoàn toàn đánh nát toàn bộ vọng tưởng của gã.

Gã bắt đầu hoảng loạn: “Phillips William, sao lại vậy? Hiện tại ta nên làm sao?! Đối phương có bao nhiêu người? Đánh bại cả 12 binh lính máy móc, đối phương ít nhất phải có trên cả trăm người!” Vị thượng tướng chưa từng nếm qua tư vị thất bại giờ bị người ta giáng cho một cái bạt tai, cả người hoảng loạn, hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh mà một vị chỉ huy nên có.

Huấn luyện viên Phillips William nhất thời cũng không biết nên đối mặt với thất bại này như thế nào, mà binh lính bị phái đi khu 17 lại cách đây quá xa, căn bản không thể thu hồi kịp, nơi này bọn họ cũng chỉ còn vài tên.

“Thượng tá, tôi nghĩ lần này chúng ta phải từ bỏ hành động này thôi.”

“Ông nói cái gì?? Từ... từ bỏ sao!?”

“Đúng vậy, thượng tá.” Phillips William cũng không muốn mình phải bồi mạng cùng vị thượng tá ngu xuẩn này, “Chúng ta không phải đem theo một viên đạn phản vật chất sao? Nếu kiến nhiều đến nỗi không thể từ từ tiêu diệt, vậy ném một phát vào tận ổ của bọn chúng là được.”

Nhiệm vụ phía sau căn bản đã xong rồi, chỉ cần bảo toàn được tính mạng, hơn nữa thắng lợi trở về, nên thượng tá Raphael lập tức quyết định: “Được! Được! Lập tức kêu người chuẩn bị đi!”

No.9 gian nan từ buồng điều khiển của xe thiết giáp bò ra, cơ hồ là trực tiếp lăn xuống. Lấy lực lượng một người đối kháng cùng 20 binh lính máy móc, hẳn tuyệt đối không có khả năng lông tóc vô thương, thể lực hao tổn tương đối lớn.

Sức chiến đấu của binh lính máy móc quả thực cực kì mạnh mẽ, nếu tác chiến giáp mặt, lúc trước cả năm người bọn họ đều tử vong đã minh chứng hết thảy.

Nhưng chiến trường không phải là sân huấn luyện. Trên chiến trường binh lính máy móc tuyệt đối không thể tự phán đoán tình huống để chiến đấu, cho dù chỉ huy trên đài có kinh nghiệm nhường nào cũng không cách nào nắm giữ được toàn bộ chiến trường để có những điều chỉnh biện pháp tốt nhất, một khi gặp phải tình huống không thể khống chế hoàn toàn cục diện, binh lính máy móc không khác gì một con rối gỗ đứt dây.

No.9 ngồi dậy, nhìn binh lính máy móc bị nghiền thành hai đoạn dưới bánh xích, nhin không được yên lặng xiết chặt nắm tay.

Trong lòng hắn như bùng lên một loại khoái ý, hắn cũng không biết là vì cái gì, có lẽ là thắng lợi tác chiến lúc này đây, có lẽ là bởi vì đoạt lại được danh dự cho đồng bạn đã tử vong, có lẽ là Chứng minh hắn vẫn còn là một binh lính xuất sắc, không phải là một thứ sản phẩm bị đào thải.

Rồi hắn mới khập khểnh dời đi.

Trong một cái chớp mắt, ánh mắt binh lính máy móc đột nhiên nháy lên thứ ánh sáng đỏ yếu ớt, một cánh tay còn hoàn hảo nắm lấy cây súng chỉ về phía No.9.

“Bùm ”

Thân thể khô ngô của No.9 kịch liệt lung lay, cả người dường như không thể chống đỡ nổi nữa, hắn chậm rãi quay đầu, nhìn về phía binh lính máy móc trên mặt đất.

Cánh tay cầm súng còn giương giữa không trung, hòng súng chỉ về phía vị trí trái tim của No.9.

Khói thuốc súng mờ mịt bay lên, nhưng Lại là từ một cây súng khác.

Vị trí bộ não của binh lính máy móc bị nổ thành một cái hốc thật lớn, vi mạch bị phá hủy, tia điện xoẹt xoẹt đánh trong không trung, giống như đầu nhân loại khi bị nổ tung sẽ chảy ra một thứ trắng nhợt đặc sệt.

Người trẻ tuổi cầm súng một bộ dạng khiêu khích, tóc cam đỏ kiêu ngạo như lửa.

“Hừ! Mất phát sáng làm gì, đồng sắt vụn! Ông chú là của tao!”

Phía sau cậu là một khuôn mặt tàn nhang nhỏ nhắn, vừa nhặt súng vừa gầy gầy cánh tay của binh lính máy móc, rồi nhìn quanh khu bị No.9 làm thành một bãi chiến trường, phát ra tiếng than đầy sùng bái: “Oa! Ông chú, chú thiệt lợi hại a!! ”

No.9 đứng đực tại nơi đó nhìn thiếu niên tóc cam đỏ, giống như ngây người không hề chớp mắt.

Lão đại khu 28 đem cây súng khiêng lên vai, sờ soạn móc ra một điều thuốc đưa lên miệng châm, ánh lửa chiếu lên lớp mồ hôi do đi quá vội vàng của cậu, cùng với khóe miệng nhếch lên ý cười kiêu ngạo: “Ông chú, tôi đến kiểm chú về.”

Lão binh Sparta mặc quần áo lao động lấp đặt đạn phản vật chất trên mặt đầy mờ mịt bão cát, cái thứ được xưng là “sát thủ tinh cầu” đủ để cả hành tinh 243 này biến mất giữa không gian. Trong vô số những hành tinh rác rưởi, một cái biến mất cũng sẽ chẳng có người nào phí sức đi tìm hiểu nguyên nhân.

Micro bên trong thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chỉ huy lo lắng thúc giục, “Được chưa? Sao nhẹ tay nhẹ chân thế, làm nhanh lên!! ” Mà do một lần ngẫu nhiên không cắt máy liên lạc, một vài lời bọn họ không nên nghe thấy lại rơi vào tai những lão binh

“Đội binh lính tập kích khu 17 tới, chúng ta lập tức cất cánh. ”

“Thượng tá! Bên ngoài còn người của chúng ta! ”

“Chỉ là đồng đồ bị đào thải thôi, không cần phải chờ bọn hắn. Kệ bọn họ, lập tức dẫn nổ! ”

Những người này đã nhận được huấn luyện theo thói quen không thể nghi ngờ mệnh lệnh của cấp trên, nhưng một khắc này, trưởng quan lại phủ định bọn họ khiến bọn họ mờ mịt, cho dù đã bị huấn luyện thành một thứ vũ khí chiến tranh, nhưng vẫn còn lại tư tưởng và ý thức, vẫn có những nhận định về giá trị bản thân như cũ.

Cho dù bọn họ vẫn đang yên lặng công tác, nhưng bị khinh bỉ nhục nhã, nội tâm đối với việc bọn họ bị biến thành một thứ phế phẩm bị đào thải không thể không chế bắt đầu nảy sinh ức chế kịch liệt.

Đang lúc bọn họ vui đùa để lấp đặt một thứ vũ khí mà ngay sau đó sẽ biến cả tinh cầu này cùng bọn họ thành tro bụi, thì đột nhiên phía sau vang lên tiếng động kì quái.

Cứ cho là đã bị đoạt mất tư cách của một binh lính, trên tay không có vũ khí tác chiến, những bọn họ như cũ vẫn là lão binh thân chinh bách chiến trên chiến trường, mọi người đồng loạt quay về một phía.

Bọn họ thấy một người trẻ tuổi khiêng vũ khí, còn có một đám trẻ con, quan trọng hơn là, giữa bọn họ có một người đàn ông khôi ngô cao lớn, là người bọn họ cực kì quen thuộc, trong trí nhớ đã từng cùng nhau kề vai chiến đấu! Bọn họ cũng không sợ hãi vũ khí trong tay người kia, trên thực tế trừ bỏ người tóc cam đỏ, đám trẻ con trước mặt bọn họ căn bản chẳng hiểu vũ khí là thứ gì, bọn họ ngay cả chốt cũng chưa mở.

Có lẽ trong cuộc đời bọn họ phần lớn thời gian đều lặng yên, nên cùng nhau huấn luyện, cùng nhau chiến đấu là thứ duy nhất trong trí nhớ bọn họ.

Nhìn No.9 vết thương đầy người, tựa như thấy được một đồng bạn vừa từ chiến trường trở về, bọn lính không hận mà cùng giờ tay, hướng hẳn cúi chào.

“Không cần đợi nữa!” Thượng tá Raphael không kiên nhẫn nổi nữa nhìn binh lính máy móc của bọn họ phát tín hiệu còn ở rất xa, gã hận không thể lập tức dời khỏi chỗ ẩn tàng địch nhân này, “Chúng ta dời thuyền đi! ”

“Nhưng là.....”

Raphael đã không muốn đợi nữa, dù sao binh lính máy móc có thể chế tạo lại, mà gã thì không thể chịu được chút thương tổn nào, “Đừng nghĩ nhiều nữa! Mau xuất phát đi!!”

“Vâng, đã biết.” Huấn luyện viên Phillips William đang chuẩn bị nhập lệnh vào, đột nhiên, trong khoang thuyền vang lên tiếng bước chân chính tề....

“Ầm ” Cửa khoang thuyền mở ra, Raphael, Phillips William cùng binh sĩ của gã bị một đám binh lính cường tráng chộp lấy, không để ý bọn họ giãy giụa ném ra khỏi chiến hạm.

Luận võ lực bọn họ căn bản không là đối thủ của đám binh lính Sparta cường tráng này, bọn họ căn bản không hề nghĩ đến người kích động đám lão binh nổi loạn này lại là No.9 đã bị ghi vào danh sách tử vong!!!

“Không! Không!! Van cầu các người đừng để tôi lại đây! Bom sẽ nổ đó!! Van cầu các người!”

Bão cát gào thét nháy mắt nhồi cả miệng Raphael toàn cát, gã định cầu xin cái đám người mà gã từng cho là phế phẩm này, đám binh lính phế vật đáng bị xử tử, nhưng đám người đã quần mình trong trại huấn luyện Sparta căn bản sẽ không bao giờ sinh ra lòng thương hại, hoàn toàn không bị ngôn từ lay động nửa phần.

Bọn họ lạnh lùng đóng cửa khoang thuyền, trong nháy mắt khi cánh cửa kia đóng lại, lão binh cả người đầm máu kia hồ hững nói: “Các ông đã bị đào thải.”

23. Chương 22: Vĩ Thanh

Hành tinh rác rưởi số 243, một lượng năng lượng cực lớn phát ra từ đạn phản vật chất khiến cả tinh cầu này hoàn toàn biến mất trong không gian, bởi do gió lốc liên hành tinh cản trở, quân Liên minh không thể thu thập được tinh bảo, chỉ có thể căn cứ vào hành động lần này của Raphael ghi lại báo cáo phân tích, mà hiển nhiên, bởi vì thượng tá Raphael cùng cấp dưới tự do hành động, gây nên hậu quả cực kì nghiêm trọng, mà chiến hạm của bọn họ gặp rủi ro do gió lốc hay vì nguyên nhân khác, cấp trên đối với kế hoạch của Raphael cùng binh lính mấy móc hoàn toàn không có hứng thú, tập hồ sơ này rất nhanh đã bị gác xó.

Mà chiếc phi thuyền do “rủi ro trong gió lốc” liên biến thành một phi thuyền vô danh, lặng yên thăm dò một mảnh không gian vũ trụ mà nhân loại chưa từng biết tới.

“Muốn đi tới hành tinh này sao?” Sachs mở hình ảnh ba chiều trong thập tự giá, một hành tinh xanh biếc trôi nổi trong không trung.

No.9 yên lặng gật đầu, rồi mới nhìn về phía đám binh lính Sparta đứng bên người.

Nhóm lão binh này cũng không phải là binh lính máy móc, cũng không cần quá nhiều lời để hiểu được ý định của No.9, trên thực tế bọn họ cũng không cần duy trì cái loại như mệnh lệnh khi nói chuyện với nhau.

“Vâng, trưởng quan.” Bọn họ tiếp nhận mệnh lệnh, không chế hướng đi ổn thỏa tới hành tinh kia, một hành tinh sơ khai.

Nhìn về phía mà hành tinh rác rưởi 243 từng tồn tại, từng là lão đại khu 28, hiện giờ lại là chỉ huy tối cao trong chiến hạm nội tâm lão đại Sachs không khỏi nhớ tới nữ tu sĩ luôn yêu thương sờ sờ đầu cậu kia, nhưng cậu lại tuyệt không muốn để No.9 thấy một mặt trẻ con của mình, để che dấu bị thương trong máy liên nhanh chóng chuyển đề tài: “A con mẹ nó, quên đem xe máy theo rồi, sớm biết thế này đã chạy thử một vòng.”

No.9 đã đem tọa độ của hành tinh trong nhập thập tự giá nhập xong vào dữ liệu, đeo nó lại trên cổ cho Sachs, rồi mới thản nhiên đề nghị: “Không có nó, chúng ta vẫn có thể làm được.”

Sachs sửng sốt một lúc, nghĩ đến mấy chuyện trong quá khứ nháy mắt liền thẹn đến tai cũng đỏ lừ: “Tôi không phải có ý kia!!! Cái gì thế, ông chú sắc lang này!!!”

Không đợi cậu tiếp tục nổi bão, phía sau bỗng nhiên bị đỡ lấy, loại tư thế này khiến cậu không thể không ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, trước mặt bỗng nhiên có một bóng đen chụp xuống, môi bị nặng nề đè xuống, đầu lưỡi duỗi ra không khách khí triển khai cướp đoạt triệt để quét qua một vòng.

“Ưm ưm?! ”

Cả người Sachs cứng lại, cậu chưa từng nghĩ ông chú sẽ chủ động thế này, hơn nữa lại là loại hôn sâu khiến huyết mạch toàn thân sôi trào, tuy kĩ xảo vẫn trức trắc như cũ, nhưng lại thực tế lớn mật, cũng không mất tự nhiên hay do dự.... Ông chú sắc lang này con mẹ nó càng ngày càng sắc!!!

Đầu người trẻ tuổi đang sốt nhẹ lập tức bị *** thiêu đốt thành một đoàn đặc quánh như tương hồ, những người khác đang làm cái gì, người trẻ tuổi tóc cam đỏ hoàn toàn không để ý được nữa, hai bóng hình in trên cửa kính, tinh vân bên ngoài rực rỡ.

Tiến hành xong một lần đối luyện khá tốt, No.9 cuối cùng cũng buông người trẻ tuổi bị hôn đến ý loạn tình mê ra, tuy loại kĩ xảo mới chưa có cơ hội “thực hành” nhiều, nhưng so với “thần luyện”, loại đối luyện dùng miệng này hoàn toàn không hạn chết thời gian và địa điểm, tức là bất cứ lúc nào cũng có thể xài, cực kì thích hợp để làm bài tập hằng ngày.

Hắn ôm eo Sachs, đứng thẳng dậy nhìn bốn phía xung quanh, chống lại ánh nhìn của đám chiến hữu.

Biểu tình của No.9 không biến hóa nhiều lắm, chỉ là hơi hơi nghiêng đầu, không tiếng động tỏ vẻ: Chính là như vậy đó, làm sao?

Mà đám bên kia nội tâm hơi nảy sinh một chút biến hóa kì diệu hai mặt nhìn nhau một lát, rồi bình tĩnh tiếp tục làm gì thì làm.

Mà trưởng quan mới trên thuyền, hoàn toàn không biết cuộc sống chính mình sau đó, cho dù là trên giường, trên bàn cơm, thậm chí là đang ở bàn điều khiển, cũng bị No.9 bắt lấy luyện tập, đương nhiên là ngẫu nhiên còn có.....

“Đi thử xe!”

...:Toàn văn hoàn::

Tác giả lảm nhảm:

Lời cuối: Truyện này không hẳn xem như một sáng tác, viết thực trong sáng nha! Nhưng là... Tôi yêu xe máy a!!! Phốc... Khụ khụ, ném thử một chút loại đề tài chưa từng động tới bao giờ.....555, khoa học viễn tưởng cái gì chứ, quả nhiên là một đề tài không thể khổng chế được a!!! Bất quá xem như đại thúc thắng lợi hoàn thành nhiệm vụ đi, kì thực đại thúc chỉ là một khái niệm, ít nhất chắc phải gần 40 đi? Chắc đại thúc này chỉ khoảng 27, 28 thôi đi! Thì đương nhiên phải trẻ a, đồng sự là một đám 30, đều siêu trẻ tuổi, như sinh viên vừa mới tốt nghiệp nha... rất khiêu khích trí tưởng tượng.

Cho nên nhin không được viết truyện đại thúc một chút, nhưng cũng không muốn viết đại thúc quá ngược quá thỏa hiệp, bị ngược từ đầu tới cuối, càng không muốn viết loại lúc đầu tỏ ra mạnh mẽ sau càng ngày càng nhược a..... Cho nên xuất hiện một đại thúc dù là một sản phẩm đào thải cũng không thỏa hiệp.

Mặc kệ xem được hay không, nhưng ít nhất cũng đã trải qua một lần sáng tác a~ đặc biệt là Tuyết Tuyết thân ái không rời không chê tôi thường xuyên dùng đồ ăn thức giục tôi, nếu không sẽ không viết nhanh như vậy

~Thế là xong, trình trọng cảm ơn thiên văn này, hơn nữa lão yên sẽ yên lặng chọn đề tài viết tiếp theo, các vị hảo thân!!!!

By Live

Hoàn ngày 21 tháng 5 năm 2012.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/number-9>